

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

XV-7-

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM
TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII
A C C U R A T E E X P R E S S A
C U M V A R I E T A T E L E C T I O N I S E T A N N O T A T I O N I B U S

V O L U M E N S E X T U M

B I P O N T I
E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S
C I O I O C C X G

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΕΡΟΣΕΛΕΣΤΗΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΕΡΟΣΕΛΕΣΤΗΣ

Науко...сека
ОДЕСЬК...ЬНОГО
Імєн І. І. Мєчнїкова

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΕΡΟΣΕΛΕΣΤΗΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΕΡΟΣΕΛΕΣΤΗΣ

E I K O N E Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἢ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶν ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκείνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές τι τὸ θέαμα Φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ

1 EIKONEΣ) Vid. Schol. 1 ΥΠ. EIK.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. NUMQUID ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim.

Pol. Infolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI.

A

πάσχεις ὥστε θᾶπτον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετα-
κινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστά-
ναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιθακρύνοντά γε πολλάκις,
ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἶπέ μοι,
τίς ἢ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὥς
καὶ ἡμεῖς ἰδοίμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς
Θέας, οὐδὲ ζήλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ
αὐτοὶ παραπεπηγῆναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὲν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὥς καὶ ἐκ περιω-
πῆς μόνον ἀπίδης ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάν-
των ἀκινήτοτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρη-
κώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἰδοῖς·
εἰ δὲ καὶ κείνη προσβλέψῃ σε, τίς ἐστὶ μηχανὴ ἀπο-
στήναι αὐτῆς; ἀπάξει γὰρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν
ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἢ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

ἢ Σίπυλον) Ὁρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾗ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου
πεποιήται. V.

fic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat;
quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians,
& saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalii filia. Verum
dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut
nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invid-
bis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex
propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere.

Λyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specu-
la adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, im-
motum redditura est. Quamquam hoc quidem forte paca-
tius fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero
ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Re-
vinctum enim te, quorsum voluerit, abducat, quod magnes
facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστίν;

ΛΥΚ. Οἶε γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέ-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δόξῃ, παρὰ
τοσοῦτον ἀμείνων φανέϊται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γε, ἢ κατὰ ἰδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστὶ τῶν
θεατῶν γὰρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδὲν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Define, Lycine, portentofam pulchritudinem effin-
gere; fed dic mihi, quae fit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae fit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancil-
lae sane multae, atque in universum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spesta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transfiret, *Ta-*
les quidem, inquit, sunt formae Smyrneses; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bar; adeo illa gloriabatur.

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΥΚ. Ὅρας ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἰ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσφενεία τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκίνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ Φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινος ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπελλῆς) Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν καὶ σεμνῶν. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenam esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petisti: non est facultatis dicendi, meae praesertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculofus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomodocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturus videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant.

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοντό σοι πρὸ
τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἥνπερ σὺ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνεσθαι
τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίῳ; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ
κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας,
οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθεῖη τις τοῦ ἀγάλμα-
τος, καὶ λαβὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυ-
νατὸν, ἀγάλματι τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ
δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant ti-
bi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi re-
spondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe
Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis
pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ci-
ves, amore aliquem captum statuæ, clam cum relictus ef-
fet in templo, couisse, quoad eius fieri potuerit, cum sta-
tua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero,
(hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque respon-

κρίναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους
ἑώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότα-
τος ᾗν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων
παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερέσο-
μαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν
Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φειδίου
ἔργων τί μάλιστα ἐπήνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι
τοῦνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα,
τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων
τεχνιτῶν δεῖσθαι. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis Ve-
nerem vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sum negligentissimus,
si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissim.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum
faepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contem-
platus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod ma-
xime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [Minervam], cui
etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazo-
nem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, fodalis. Itaque aliis artificibus opus
non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσιν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτ' ἔγνοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῶ μετακοσμεῖν, καὶ συντίθεναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, Φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκείνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τιὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν 6 εἰκόνα, ᾧδὲ συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεῆσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὁ Φρύων τε τὸ εὐγραμμον, εἴσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportione & varietate.

Pol. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praeber, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amussim facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσας τῆς ὀφείας ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήφεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρύθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωνον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφήν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Δημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοὶ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίον αὐτὴ γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστ'· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, fervabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sofandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sofandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quatenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi,

σθαι ἢ εἰκῶν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, καταλέλοιπάς τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ
συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δόξει
ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροᾶ, καὶ τὸ ἐκάστῳ
πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα,
λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρή, καὶ τὸ ἐρυθρὸν ἐπανθεῖν·
καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσ-
δεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέ-
σαι μὲν δηλαδὴ τοὺς γραφέας, καὶ μάλιστα ὅπόσοι αὐ-
τῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὖ-
καιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακε-
κλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκείνος, καὶ Ἀ-
πελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν
Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

*Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime,
si accuratissima ratione perficiatur?*

Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudi-
nis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?

Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pau-
ca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei con-
decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba au-
tem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflore-
scere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum
est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an
advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum
optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeste allin-
endis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille,
& Apelles, & Aëtion. At hi divisis operis, Euphranor co-
mae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὁ Φρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθεῖς, οἶαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λίσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὥς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἀρίστην τῶν γραφέων Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδεγμεβα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκείνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἥρεμα πεφονιγμένῳ, τοῖόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραφάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήφεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὥς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ φιλομειδῇ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ 7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint, quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aetion. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, ebori ea comparans leniter purpurascenti, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspiciam: adiuvabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium elaboret. Etiam risus amantem faciet Homerus, & candidis lacertis, & roseis digitis, & aureae Veneri similem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista qui-

Βριτεύς. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφῶν καὶ 9
ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις,
ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὅποσαι χάριτες,
καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι
δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, Φῆς, καὶ
διίπετες ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ
πράσσουσιν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημέ-
νον· καὶ ἑώκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ
ἤδη ἀνεγνώκηναι. μετὰξὺ δὲ προϊῶσα, διελέγετο τῶν
παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τί οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον
ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόν-
τας ἐξέφηνε· πᾶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅ-
πως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμέ-
νους; εἶπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων,
καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficient.
Quod autem in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia,
quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt
Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Iove revera
demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coe-
litus. Sed quid facientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, vi-
debaturque alteram quidem partem illius legere, alteram ve-
ro iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo co-
mitantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset,
loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat,
quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & sibi
invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vi-
disti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad se-

κεσαν' ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῶ τῶν χειλέων ἐρυθρήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῶ τοῦ Ὀμήρου ἐλέφαντι τῶ πριστῶ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλὰ τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

10 ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δὲ τινας ἔπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνῶσαν, ᾧ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τούνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ᾧ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γὰρ ἐστὶ τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *scitili* apud Homerum *ebori* fimiles, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae iuncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissimam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. No-

νη τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαι-
νούντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρᾶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεμαι, ὅποτε κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούῳ λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- I 1
πὴν παραδραμοῦσαν ἀπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀβέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῶ τινι ἁμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γὰρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ
γὰρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέρον καὶ Φιλάνθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινώ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

sti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quandam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita fane est, & quasi viderem illam, ita animatus
sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem femel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
autem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis pulchritudine praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ
εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐν-
τελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὅποταν ἐς τὸ αὐτὸ
συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετῇ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει
πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὰ δ'
ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὥς καὶ μόνον φθεγξα-
μένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεισθαι, ἐλεγχό-
μενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾶ
τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαι μοι δο-
κοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ κεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ
νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέ-
σιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηθισμένος· ἐν-
δον δὲ ἦν ζήτηὶ τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἰβίς, ἢ τρά-
γος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἐνεστί. οὐ γάρ
τινι ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις
κοσμήμασι. λέγω δὲ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὄρμοις,

digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irra-
tionale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae
corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa
est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus &
forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum
forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine for-
mam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, &
marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignita-
tem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur
mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque
ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibus-
que pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. In-
tus vero Deum si quaeras, aut finius est, aut ibis, aut
hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non
ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamen-
tis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed il-

ἐλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπείᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστί.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου 12
ἔμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, Φασίν, ἢ καὶ λωῖον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτ-
τεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ
τὰ ἀδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν
καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐ-
δὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὥς πρὸς τοὺς
ἐκείνων κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἀγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ
τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήσσω μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ
γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μάλ-

5 Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασί) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ἔστι δὲ παροιμιῶδες. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & hu-
manitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa,
ipsa mensura, aiunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quan-
dam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia mo-
do parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis.
Neque enim simile est id laudare, quod in omnium ocu-
los incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone de-
clarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere
ad hanc imaginem, non statuariis folis, neque pictoribus,
sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum,
& ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat!
Eloquens primum & arguta: atque illud, *Dulcior a lingua*

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃς Ὀμηρος ἂν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ Φθέγματος, αἶος ἀπαλώτατος,
 οὔτε βαρὺς, ὥς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λε-
 πτός, ὥς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβασκοντι, ἡδὺς, καὶ προση-
 γνής, καὶ πράως παραδύομενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὥς καὶ
 παυσαμένης ἑναυλον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ᾧα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσιν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελι-
 χρὰ ἅπτα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσιν. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾄδῃ, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιζι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμμουσα
 γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης,
 ἰδιῶτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχεὰ τὴν Φω-
 14 νὴν ἀΦίσι. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγα-

14 Καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης) Τὴν κνήν λέγει ἢ φιλομήλην· εἴτουν ἀν-
 Πρόκνην, ἥτοι τὴν ἀνδρόνα. V. Πρό- δόνα καὶ χελιδόνα. V.

faus, de ipsa potius, quam de Pylio illo fene, Homerus
 dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui mollissimus, ne-
 que gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omni-
 no, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qua-
 lis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, &
 placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum desit,
 resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant,
 circumsonetque aures velut echo quaedam, produciens au-
 ditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque per-
 suasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-
 chrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim ve-
 ro tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos:
 imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia.
 Et si Pandionis filiam nomines, ignara etiam illa, & rudis,
 etsi multipliciter sonoram vocem emittat. Orpheus autem

γότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ αἴψυχα ἐπι-
καλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἰ γε
ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεισαν
σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέ-
στατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ῥυθμοῦ,
ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρησθαι τὸ
ᾄσμα, καὶ συνῶδον εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχροεῖν τῇ
γλώττῃ τὸ πλήκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ
τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ
Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βοι-
κολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὦ
Λυκίε, καὶ ἀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γορ-
γόνων μόνον ἔση πεπονθῶς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος,
ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὅποιόν τι ἦν. παρεστήξῃ
γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκληλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπι-
λαθόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 τῷ Θρακί) τῷ Ὀρφεί. V.

10 τὸν Κιθαιρῶνα) Ἀμφίονα λέ-

γει, ὃς τὰς Θήβας ἔχτισε τὰς Βοιω-
τίας, ὑπὸ αὐλῷ καὶ κιθάρῃ. V.

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus va-
lebant, ut inanimata etiam ad sursum cantum allicerent, ipsi,
puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audien-
tes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne
quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac
positione dimensum habere cantum, & consonare citha-
ram, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, &
faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, un-
de haec contigissent isti Thraci, & illi alteri per Cithaero-
nem inter boum curam meditantī citharam? Itaque si quan-
do, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam il-
lud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut
lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de
Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi,
delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

Lucian. Vol. VI.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παίδευμα, μυρία τὰ φέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, φαῖν ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ᾠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιῶσαν. εἰράκαας δὲ καὶ
 15 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλῆσαι στωμύλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσει χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὀμήρου πολίτις οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ
 Λυκίγιε, καλλιΦωνίας αὐτῇ, καὶ ᾠδῆς εἰκὼν, ὥς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: ta-
 lis audire est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes,
 aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis
 complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim,
 eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit,
 qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti au-
 tem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accu-
 ratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in
 consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum
 habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat,
 quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Ne-
 que vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum
 haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus
 imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιθεῖξαι
 διέγνωκα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν,
 κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
 αὐτὸ αὐτῷ ἀναμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
 χῆς ἀρεταί, καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς
 τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἐορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λαΐον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
 σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετητὰ,
 φέρε καὶ ταύτην ἤδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
 πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς
 πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφεω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum tamen pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me gratiam inire possis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eruditionem necesse est, earum praefertim, quae meditatione constant; age, hanc quoque iam constituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τι ἐκάστη ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμῶ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἡ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἡ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιῶς τισι Φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαθεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γὰρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ ἀνακείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτή γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 Ἐν τι ἐκάστη) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὴ μὲν ἱστορίας, ἥς καὶ εὐρετὴν εἶναι φασί, Θαλείαν κομῳδίας,

Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγ. οῤῃας, Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἑρατὴν κυμβάλων, Πολυμνίαν ἀρχέως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecunque enim vel poëtae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam imago. Neque enim, puto, est reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta,

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν πα-
 ραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἴωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχί-
 νης Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλά-
 ται τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, αὐτὴν Φαῦλον
 συνέσεως παράδειγμα προδόμενον, ὅποσον ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν
 ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ
 κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημί τὰς

Pol. Post haec vero sapientiae & prudentiae pingenda
 imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus,
 antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico: pictores au-
 tem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse So-
 crates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto
 Aspasiā, quicum Olympius ille, admiratione ipse quo-
 que dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exem-
 plum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, &
 acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando,
 & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accu-
 rata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in par-
 va quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magni-
 tudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

- εἰκόνας, ὁμοίας οὐσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγυς Ἀθηναίων
 ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις.
 ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε
 ἀμείνων αὐτῇ, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
 18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ
 τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ
 ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανώ, συμβαλλο-
 μένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφώ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς
 προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπὶ ἤνεσεν
 αὐτὴν, εἰκνυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνε-
 σίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὐτῇ, Λυκῖνε,
 ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.
- 19 ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὐσα.
 σὺ δὲ ἄλλας γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἐταῖρε,
 καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τοῦ τρόπου,
 καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσήνης.

8 Ἡ Σαπφώ δὲ) Ὅσον εἰς σῶ- ἄλλο ἢ ἀνδρῶν, ἀμόρφοις τοῖς πτελοῖς
 μα εἰδελχθεῖσά τῃ Σαπφῷ μικρὰ τε ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιετλημένη.
 καὶ μέλαινα ὀρωμένη. καὶ τί γὰρ V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope
 quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesen-
 ti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad simili-
 tudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior,
 tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium
 exemplum, Theano illa, & Lesbia poetria, & super illas
 Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum con-
 ferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Dioti-
 mae vero non iis solum, propter quae Socrates illam lau-
 davit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio.
 Talis tibi haec etiam imago, Lycine, propofita sit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingere, be-
 nignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum inge-
 nium declaret, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἢ τῆς 20
σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σάφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) ἢ καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίων 21
περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μῆτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μῆτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πι-

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenor's uxori, tum Aretae & eius filiae Nauficae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum superfunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram ef-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· Φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυ-
τὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ Φορτικὸν Φρονούσαν, καὶ τοῖς
προσιούσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσΦέρε-
σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ ΦιλοΦροσύνας ΦιλοΦρονεῖσθαι,
τοσούτῳ ἡδίοις τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ παρὰ μεί-
ζονος ὅμως γενόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὥς
ὅποσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ
καὶ πρὸς εὐποιίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὠφθησαν. καὶ μό-
νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίΦθονον διαΦύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ
ἂν Φθονήσῃε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
τυχήμασιν αὐτὸν ὀρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτην
ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδέεστε-
ρον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πᾶσχουσιν
ἀπειροκαλία τῆς τύχης· ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν
τοιούτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι,

6 Οὐδὲν τραγικὸν) Οὐ προσ-
ποιήτων ἢ μεθ' ὑποκρίσεως γινόμε-
νον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς
γνώμης κατορθούμενον. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque
praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
ficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
neficientiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
enim temere quisquam eminenti invidet, si moderate illum
uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates
per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
tia quadam fortunæ, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελαγή καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὔτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰ γαθὰ.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω, ἀξία 22

tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum' fustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas soli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖ αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, Φησὶν Ὀμηρος, οὐτ' ἄρ' Φρένας, οὔτε τι ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ Φῆς, ὦ Λυκίνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἦν τε σὺ ἔπλασας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena ista, pulchra fit, sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui fit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iuncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non mentem, aut denique facta.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασιν θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὔσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἐσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκεῖνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσω μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοαῖς εἴκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν
 γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhasii, & Polygnotti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declaret.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΠΟΛ. ΕΓΩ' σοι, ὦ Λυκῖνε, Φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆναι τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῆς, τοῖον δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαῖνῃ με, Φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Ὀυήρου τοῦ χρυσοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπέγραψεν. V. (In Cod. M. additur: ἡ καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς αὐτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero Vossiano in fol. ad

eadem verba ita commentatur Schoi. Καλλοὺς γυναικὸς ἀπαρμιλλοῦ πλάσις. πρὸς τοὺς Θεαινῶν ἀντισυγχεῖνας τύπους, ἤκουσε κακῶς ὡς ἀπαθὸν συγχεῖνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, δεικνύς συναφδοὺς τηλικαύτας συγχερίσεις.

P R O I M A G I N I B U S.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

Φράττομαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2 ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὔσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθειή. οἶνται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ἀλλαγῆσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσεν αὐθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ὤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει 3 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίον μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τιμι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθειή τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῶ

vera, erubescō, & tantum non obturo aures: eaque res irrisiōni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui laudatur, ineffe sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi causa, si fenes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut iuvenescant denuo, velut sperabat Pelias. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε
καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος
ἂν ὕφ' οἷῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποδησάμε-
νος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς
ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ
4 τοιούτου τινός. ἘΦη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ
μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δέ, καὶ πολὺ τοῦ
συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέϊσθαι πρὸς τινος ποιητοῦ
ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλῃ ἦν·
αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἵκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον·
τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομέ-
νην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν τὸν ποιητὴν
τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἦδοιτο ἐπαινου-
μένη, ἄχρι δὲ τῶν παρόντων τινὰ προσκύναντα πρὸς τὸ
οὗς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque
conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum
sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re con-
ditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis
parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum
hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Ta-
lis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam no-
bilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam ean-
dem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poë-
ta in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pul-
chra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram
illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad
laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum
movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimi-
rum, quantum laudibus delectaretur; donec tandem prae-
sentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine*,

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τού- 5
 τῷ γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
 ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
 ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
 καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὔσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
 τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη
 τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τού-
 το ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας
 τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλους τινὰς πλοκά-
 μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας
 εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
 παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
 μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
 πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι.
 χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, οἱ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἰλη-
 πται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντά-
 ξεως τῆς πλείστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ
 κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως,
 τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξεν, καὶ
 κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ, τὸ

μὲν γὰρ πλείστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ
 ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι
 βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκα-
 μοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσημίας ἀν ρη-
 θεῖεν. V.

quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
 to magis hoc ridiculum quid Stratonicen fecisse uxorem Se-
 leuci. Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis
 melius laudaret illius comam, licet calva esset, ac ne pau-
 cissimos quidem suos capillos haberet. Et tamen cum sic
 affectum caput haberet, scirentque omnes, a longo hoc illi
 morbo accidisse; audiebat exfecrabiles poëtas, cum hya-
 cinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam infle-
 terent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omni-
 no, compararent. Hos itaque deridebat omnes, qui prae-
 berent se adulatoribus: adiungebatque, non in laudibus so-
 lum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos
 decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis

ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἱ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς οὐ-
νός, ἢ μελάντερά γραῖσθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν
ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐ-
τοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς
7 εἰκνίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλ-
λα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἐν δὲ τούτῳ οὐ φέ-
ρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἦρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας.
ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρω-
πίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἤξιουν,
ταῖς ἡρώϊναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ,
καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταῖς, καὶ γὰρ αὐ-
καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνας
καὶ φοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέ-
πειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί-
τοι Νηρείσιν ἐκεῖνῃ ἀντεξετάζετο, Ἦραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀντὶ τοῦ
παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιέπειαν) Τὴν Κη-
φείως λέγει γαμετήν. V.

maxime, qui pulchriore illos specie expriment: esse au-
tem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a
naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse
sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, &
nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reli-
qua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod
Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim,
inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia.
Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me con-
tenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum
Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino di-
xit, Religiose admodum & meticulose adversum Deos ani-
mo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiepeiae fatum simile
sustinere videar, laudem eiusmodi si admisero. Et tamen
solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

δίτην ἔσεβεν. Ὡστε, ὦ Λυκίνε, μεταγράψαι σε τὰ 8
 τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς,
 ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἶδέναι ὅτι ἀνιάσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
 κειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς.
 ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δό-
 ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
 γεσθαι. καὶ σε ὑπερίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ αὐτοφονέφης
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
 λά πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ
 θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σε μηδὲ ἀξυνετατέ- 9
 ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 νος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν
 καὶ ἐχέφρον Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
 mutare iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam
 voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
 bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
 pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
 diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem se dici
 patiatur: admoneratque te eorum, quae in fine libri de ipsa
 a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
 quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
 volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
 etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
 dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
 se, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσκειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέ-
σθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν,
οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ
αὐτὸν ἠγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον,
οὐ πιθανῶς Κολοσσούς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω
κατὰ χώραν ἑᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὄρος
οὕτω μέγα πρὸς μικραῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπὶ γὰρ οὕτω
τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδριάντα μεί-
ζω τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν
αἰεὶ μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώ-
10 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ
μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων,
μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλι-
κούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖ-
κά γε οὔσαν· ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ
προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis,
duas manibus urbes tenens; non admisit portentofum pro-
missum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quie-
scere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingen-
tem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec mon-
tem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenua-
ret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eam-
que maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eo-
rum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque
enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo hono-
rem despiciere. Se quoque ipsam igitur commentum illud
tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem au-
tem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemo-
dum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit
mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque pri-
migenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτήν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃς μέ, Φησιν, ἐμ-
περιπατοῦσαν αὐτῶ. καὶ κείνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.
Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ ἱ
ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μεί-
ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μὴδὲ εἰς ὑπερ-
βάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
μέτρῳ, καὶ τὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαί τὴν εἰ-
κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί- 12
νε, ὅπως μετακοσμήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσης τὰ
τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ
γε αὐτὰ ἐδυσχέραине, καὶ ὑπέφριπτε μεταξύ ἀναγινω-
σκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἰλεως εἶναι αὐτῇ,
καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρό

1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροι- τὰ καθ' αὐτοὺς πράγματα. ὅ ποιεῖν
μία ἐπὶ τῶν ὑπερτείνειν ἀξιούντων φιλοῦσιν οἱ ἀρχημαῖαι. V.

tutes lauda, neque pede maior fit calceus, ne supplantet
me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum
fit, vos viri nostis) neque Olympiae licere victoribus ma-
iores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodi-
cis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum exa-
men institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo
vide, inquit, ne accusetur mendacii circa mensuram, ac
nostram deinde imaginem Hellanodicae deliciant. Haec illa.
Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia aufe-
ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
tulerit, & cohorrerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
pitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si
quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum faten-

τάληθες εἰπεῖν, καὶ αὐτῶ ἔμοι τοιούτον τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν
 τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐ-
 τὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γινώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ πα-
 ραπλήσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁραμένων πάσχομεν.
 ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλ-
 μῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγινώσκομεν· ἦν δὲ ἀπο-
 στάντες ἐκ τοῦ συμέτρου διαστήματος ἰδόμεν, ἅπαν-
 τα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχον-
 13 τα. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκά-
 σαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἔστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν
 γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ
 παραθέσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ τα-
 πεινότερον κατασπώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν,
 ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτα
 δεήσειεν ἀπιστῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν πατέρου τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur.
 Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum
 in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit
 sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. At-
 que simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis ob-
 servamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proxi-
 mo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate
 discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae
 proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent,
 quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum ho-
 mo quae fit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare,
 quid aliud est, quam aperte detrudere Deabus? In talibus
 enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositio-
 ne, quam minuitur maius, dum ad humiliter deprimitur.
 Velut, si qui una eant, unus quidem admodum proce-
 rus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου τοῦτο γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπεγεῖρῃ ἑαυτόν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες Φανείσθαι, ὁ μείζων ἐκεί-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύ-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἄνθρω-
πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικοῖται, ὥς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλώ-
μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐ-
ράνια ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἑρᾷ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπὶ 14
Φθονὸν ἐφαίρει, ὦ Λυκίνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥάδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ἂν ἐτύχχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀβρόαν
πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλεύόμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τέως Φειδομένου ἄσματος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφθῃ-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [*in tali comparatione*] minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promptus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο αἰσχυρῆς, εἰ μεταρυσμίεις τὸν λόγον ἤδη διαδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν οὕτως ποιῆσαι, ὅποτε ἐξεργάσατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιάτο δὲ, ὃ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὃ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὃ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταί, αὐθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμίζειν τὸ ἀγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλήν ὅμμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾶν τοῦ ἐνός, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραπῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὐνοῦς ὢν.

35 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷός ἂν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas aediculae, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa afferro, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ
δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
δαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγό-
ρου. ῥᾶστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θεόντα κρατεῖν ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπο-
λογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ'
οὖν ἐβέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινωδίαν τινὰ συγ-
γράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχης τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους, ὡς σὺ Φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις πύῃσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοὶ ἔτοιμος ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ᾧ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στισίχορον λέγει. G.

fionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesen-
te ipsius avvocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuiſtis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis ve-
ſtris quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodian
scribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adverſariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιτο πρὸς αὐτήν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἔνεκα, ὡς οὐ Φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς αὐτῷ σφδραῖν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἔνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοῖνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

sente habeo orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, esto, Lycine: nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προεῖρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγαν ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως Φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποιήκας, καὶ, ὡς ὀρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὀρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποιήκεν. ἄρξομαι δ' ὁμῶς· οὐ γὰρ οἶόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὀρᾷς, καὶ προσηγής· ὥστε Φαιδρῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάληα, ὡς 17
Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὀρᾷ ὅτι τηλικούτον ἐπῆνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὧν εἶρηκα

adeft, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, fudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam subducere me, ipsa iam praesente, non est integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδέεστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄρι-
 στοὶ ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δεοὶ τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο,
 ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντός ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἶδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετές, μηδὲ τύφου μεστόν ἐνε-
 ποίησέ σοι ὁ παρῶν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
 debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non exces-
 sisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuus, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc sit, quod praetermisi, quam immensum ad boni mo-
 ris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil aufim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινέσθαι ἀποφαίνεις σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὅς ἐρομένου τινός, ὅπως ἂν τις ἐνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρανῇσει· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτός, εἰ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἔξα- 18 γωνία, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρόνῳ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi conveniant, dicere, *id ipsum vero moderati* & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam.

αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀν-
 εϋθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας
 καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ
 ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. ἐλεύθερον γάρ τι
 ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύ-
 τητα νεγομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ,
 ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαι-
 νούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δό-
 19 ξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ ὁρᾶν. Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύ-
 τας ἡμῖν τὰς αἰφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων,
 ὡς χρή τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιάσεσι προσ-
 χρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰ-
 κάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνεται· οὐκ ἦν τις τοῖς
 ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδέεστερον ποιῇ-
 ται τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἶόν
 τε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicen-
 dam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hos-
 que minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, ora-
 tione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus
 est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem
 lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in sum-
 ma admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat
 eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne
 alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At il-
 lud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is,
 qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc
 laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro
 illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus ali-
 quid compareret, neque si ad vilius quid collationem insti-
 tuat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius
 fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Velut si quis

ἄνθρωποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλαύρου, ἄρα σοὶ ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίῃ ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπῆνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαινοῦ ἀποτελεῖται; ἣν ὁ κύων τῷ λέοντι εἰκέναι λέγεται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκὴν. ὥς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἐπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινεῖσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶε γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαινοῦ; ἔπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῆνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν Φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὅρας ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut felle; numquid talis videtur tibi laudare scire? Non fane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est laudis, efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poeta *leonum dominum* vocavit. Haec enim fane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniatem, aut Glaucum ex Carysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortio-
riorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poeta? Neque Pollucis vim, dicens, *protenfuram adversarias illi manus*, neque ferreum *Alcmenae natum*. Vides, qualibus illum Diis com-

ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος
 ἡγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινού-
 μενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἡμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιη-
 τήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμου
 ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ
 ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητής, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμά-
 σης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαι-
 νοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγ-
 20 ματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κο-
 λακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολα-
 κικούς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ
 σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον,
 καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε
 τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλί-
 γον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἶε-
 ται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεῖς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiore[m] etiam fecerit. Et neque Glaucus
 indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum
 laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ulți sunt, tan-
 quam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria
 & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa,
 Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc
 ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, com-
 paratione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessa-
 rium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subicien-
 te. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti;
 quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque ali-
 ter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum
 laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur,
 quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis au-
 tem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα Φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διαμύσαιοτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἥνπερ μόνον κερδᾶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ μεγάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνδρείων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε Φάναι, Ἀελλοπόδαν ὁρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἂν

4 Ὀξυγκώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξύγκως. V.

dando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, & Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At alter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adsunt; sed quae natura illi bona insunt, etiam si non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maiora. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus, animalia, & ad cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confringat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equorum: &, si domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ζηνός που τοιήδ' ἔγ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύ-
βης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπί-
σειεν· ὅπου Κύναιβος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κό-
λαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακειάν κατανα-
λωμένων, ἐπὶ νει ὑπὸ Βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου
αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμέ-
νοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρά-
σθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ
μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
βολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σω-
φρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ
πολλῶν ὀλίγα κολακειᾶς καὶ ἐπαινοῦ ἀληθοῦς δείγμα-
τα, ὡς μὴ πάντας ὑποπτεύης τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ
διακρίνης, καὶ παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de fubulci tugurio dicat;
si modo accipere aliquid a fubulco speret: cum Cynaethus
Poliorcetæ Demetrii adulator, omnibus adulandi rationi-
bus confumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium,
quod modulate screaret. Non solum autem hic utriusque ge-
neris character est, quod adulatores non dubitant mentiri
etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem
extollere student, quæ adfunt: verum etiam illa re non
parva distant, quod adulatores, quantum possunt, utuntur
hyperbolis; laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt,
& intra terminos se continent. Haec tibi pauca de multis
sunt adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omni-
no laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 22
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκόασιν. ἐγὼ γάρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζομένην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαι, οἷαν πάντες ἴσασιν, οὐ πάντ' ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τὸλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἥδη εἰ- 23
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
 φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἥδη γάρ με
 προάξεται τάληθες εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴ-
 κασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἀσεβες, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν·
 ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηναίαν ὑπείληφας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que mensura metiaris. Age igitur, si videtur, admove his;
 quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim si deformem quandam sta-
 tuae Cnidiae similem dicam, impostor fane, & Cynaetho
 ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem
 omnes norunt, non fane magni ille ausus intervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego, iam enim ipsum me ve-
 rum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi hominem, sed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebone perfectis. Quae au-
 tem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere,
 non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas,
 quod est effictum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν Θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-

24 θρωπίνη μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι
 μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο,
 οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτερόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολ-
 λοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συναγορεύσοντά μοι·
 ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιῶσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἐρραψωδημένων αὐτῶ) Τί σοι ἐκείνο δοκεῖ, ὅποτεν περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγει τῆς Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφρο-
 δίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν,
 ὥς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκυῖα ἔσται·

Εἶπε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα Θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos.
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* fi-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videretur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si foli similis Veneri fit,

Sic fatur, inquit, lacrimans par sanctis femina Divis.

ἐπόταν οὖν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κτείνων, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἡττάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίζῃαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημνιάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἴτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὰρ δ' ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾶν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσῃν αὐτὸς 25 Φειδῶ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἵκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4. Οὐδὲ ὁ μαστίζῃαι) Ὁμηρομά- σας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν Ὀμή-
στις ὁ Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελί- ρου ἐπῶν. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiecis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuum ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportionem quadam dispensarit, qui oculis quidem & capite similem eum dicat Iovi, quod ad balneum autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρο-
τολογῶν Ἀρεῖ, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω,
θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, θεοείκελον πολ-
λάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυ-
ναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐ-
τοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἥε χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὐρέος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει,
ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπεικα-
σε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά
ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ
μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἢ καλκῆνας
ἐξαηλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφεῖσθω. οὐ-
τω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν
ἐστίν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ᾤκησεν
ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus homicidae Marti simi-
lem ait esse, & alium alii: Dei specie Phrygem Priami, Dei
similem saepe natum Pelei. Sed redeo rursus ad exempla mu-
liebria. Audis enim fane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed
Euphorbi etiam comam Gratiis similem dixit, eamque infe-
ctam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc gene-
re, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exor-
netur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque
audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum
& similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus
Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὄφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἵκασεν. ἕτερος δέ τις ἰαβλέ-
 Φαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις
 ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρῳ ποιήσειε ὠμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἰ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἥφαι-
 στῖνες, καὶ Ζήνῳες, καὶ Ποσειδάωνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι
 προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίαν βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεὸς, δυνάμεν λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργά-
 σασθαι. ἐγὼ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαι-
 μονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἐστίν. Ὡστε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφο- 28
 δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγ-
 γράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυ-

enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis super-
 ciliis violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermaci cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagorae Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitio-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque tuum
 non est, meticolose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐδύνῃ
εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν
Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνανται. ἀλλ' οὐ-
δέπω οὐδὲ τὸν ἀριστον τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα
θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς
σέ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα
καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημέα.

29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατόν ἐτι, ὦ Λυκίνε·
μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ
ἐγχυρόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν.
καὶ ὡς ὀράς, ἥδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυστάμενος
τὰ ᾧτα, ὡς μὴ τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν
αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄρι-
στα ὑποκρίνῃ· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα πα-
ραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ

4 Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poe-
nam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Home-
rum & alios poetas ulți fuerint. At illi nondum nec opti-
mum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit
hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Poly-
strati huius causa desinam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim
a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Stu-
debo tamen illorum meminisse, &, ut vides, iam ad illam
abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud
ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut ex-
fibiler a spectatoribus.

Lyc. Ipse tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego
vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum, tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. ΤΙ Φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανούσι θύειν ὥσπερ θεαῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. Αἰν' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

νεῖς εἶεν· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἴο-
μεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες
ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς
ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρέ- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες
ισοθέους ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας,
ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἶγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία
περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὥς
τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλα-
ξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα
κτείνουσι, καὶ τὴν ἱερείαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν
Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες,
καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ
διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-
λοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοῦντεῦθεν αὐ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια
παρακαλέσητε. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius
nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestan-
tissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequen-
tes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum
similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine ad-
mirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque,
apud vos advenae cum essent, & quod maximum, hostes?
qui quidem, cum illos naufragio eiectos, qui tum erant
Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dia-
nae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio,
& regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa
derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege,
evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri
non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἀν' οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἡκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' οὔτου πάσαι αὐ θεοὺς εἶναι διακαίωσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίνατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἀν ταῦτα δοξεῖε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάσαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Diſ eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabitis, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praefſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicaſtis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimaſ, victimas nunc offertis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mneſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκεῖνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρῆσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσθαι εἰ διαφεύγονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀππλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστά, καὶ θείας τιδὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum *facta*, quae enarraſti. Quod enim, duo cum eſſent, magnum adeo facinus auſi, longam adeo a ſua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum ſuſcepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *veſſi* bellum Colchidi intulerant; nec perhorreſcentes *portentofas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhoſpitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum eſſent, viriliter adeo in ea re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

Mneſ. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπάρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. οὗς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

5 ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ Φαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδοξόν ἐστὶν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῶν δὲ καὶ νεῶς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γε οὕσι· καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecterint. Quantum enim ad navigationem profectio-
nemque, multos ego tibi diviniore illis mercatores ostende-
rim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum mo-
do, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes,
sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum.
Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, per-
scrutati singulis annis, fero autumnum domum suam rever-
tuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum cau-
pones & falsamentarii sint eorum forte plerique.

Tox. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos
aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoqui-
dem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre
est Orestae aut Pyladis; apud nos autem & templum illis
exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus,
& sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

ται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξέ-
 νοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ
 ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ Φθονοῦ-
 μεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες
 δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα.
 ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
 ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὗτοι δὴ
 ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέ-
 ται καταστήναι, ὡς χοῖ τοῖς Φίλοις ἀπάσης τύχης κοι-
 νωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
 Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- 6
 γράφαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ-
 θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον
 τοῦτο μάθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις
 εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα
 διαμνημονεύσαι. Θᾶττον γοῦν τούνομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fue-
 runt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-
 quirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque invidе-
 mus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum
 vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res
 gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis
 laudamus, hoc est, quod nobis, visi sunt amici hi optimi
 omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quo-
 modo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis
 venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et,
 quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in li-
 teras maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Ore-
 steo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris
 nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt,
 uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἐστὶν ἐν τῇ ἀρχῇ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δέικνται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῆς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυνκώς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεῦσιν τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύβαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματαῖαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονέχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὅπόσῃ ὑπὲρ ἀλλήλων εὖνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύβας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conspecto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus iniiciunt navi iam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Φεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦνται μὲν τῶν κατ' ἑαυτὸν πολε-
μίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους πατέρω, καὶ πρὸ
ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ'
οὐδεν τιβέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν Φίλον, καὶ
τὴν ἐπ' ἐκείνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ
σώματι. Τὴν δὲ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν ταῖς 7
δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ Φιλέταιρον, καὶ τὸ
ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ
ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤηθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης
βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ
μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς Φίλοις ἀγανα-
κτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ
μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύ-
νοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τότε ὅπως εἰδῆς, οὐδεν
Σκύθαι Φιλίας μείζον οἰοῦνται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ
ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονή-
σαι Φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥσπερ οὐδεν

7 Φιλέταιρον) Φιλέτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, &
pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si
ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi pla-
gam suo corpore *velut* praecripiat. Hanc nempe tantam il-
lorum benevolentiam, & malorum communionem, & fi-
dem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris
mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed
praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his ho-
minibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur ami-
cis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si ve-
ro vel paulum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos
periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scy-
thae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scy-
thes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi
contingat, & in societatem adversorum illius venire: quem-

ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενησθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τούνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τούτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γινώσκοντι, ἤδη καὶ αὐτῶ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾔθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praeftiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non fagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere vide-mini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem exceperere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita flu-

δαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γὰρ ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθραι μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἂν περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμεν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖν πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθῆδονα μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανενόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἁμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

diſe coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhospitales & agrestes, in inimiciis ſemper verſari illos arbitrabar, & ira, & excaſcentia; amicitiam vero neque inter coniunctiſſimos ſuſcipi; colligens iſta tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iuſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſimus, de eo in praefenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & maiorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum dixerō, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illorum non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπότεν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύουσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαινου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχουσιν· τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν του Φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ονείρατα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγωδίαί, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσούτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς ΙΟ πλεονεκτοῦμεν. Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς Φίλους ἀτρεμεῖν ἑάσωμεν, εἴ τινας, ἣ ἡ-

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum fit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίβου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψωδοῦντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγητάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος, ὡς ἐγῶ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἑλληνας, Σκύθης αὐτὸς ἂν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξари, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον 11

scere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo annu-
re possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos
eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achilles & Pa-
trocli amicitiam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque so-
dalitium, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed pau-
cos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt,
promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythi-
ca, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores pro-
duxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio patriam
ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine.
Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna
superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae
gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari,
idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Mnes. Est quidem, Toxari, opus minime contentibile,

ἀνδρὶ οἷῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους
καὶ τεθηγμένους παρσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὲν
ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν
ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ
δυοῖν μὲν ἐκείνοις ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπό-
σους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γρα-
φαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδηςας· Ἑλ-
ληνας δὲ πάντας, τσαῦτα ἔθνη, καὶ τσαύτας πόλεις
ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δε-
ξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι κα-
λόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῶν τῶν Φιλι-
κῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἂν τις πλείους ἔχη λέγειν,
τοσούτῳ εὐπορώτερος δοῖεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐ-
τῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεραι φαί-
νοιντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὔσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire;
qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Ve-
rumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens
omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fue-
rit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot
fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo
ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos
vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a
te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos,
sed linguam abscindi, iustum fuerit. Utrum vero finiri no-
bis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures
quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur in-
struētiōr?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multi-
tudine earum infit robur, sed in eo, quae sint praestantiores:
& si penetrabiliores tuae narrationes tanquam tela meis, ac

τέρα δηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅποσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καὶ μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἔρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἑμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12 ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅποσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἔρεῖν, μηδὲν παρ' ἑμαυτοῦ ἐπιτραγῶδῶν. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot fatis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*.

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum*.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγέσονται, αἰοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἐδείξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, Φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλείστον ὅσον ἀποδόντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων αἰετῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

clis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem, Lyfionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &c, quod facile credas de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem suo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare iu-

σάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώ-
 μους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκά-
 μαζε, λαμβάνειν πειράμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄβλιος ἀναπείθεται, ὡς
 ἐρώῃ αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημῶνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανούς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά· καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῶ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐράσθαι νομίζοντας. ἐπαγω-
 γότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἐταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδει τις μόνον, εὐθὺς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipsi reliquisset. Itaque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi aliquando sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 ctis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae fe-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificibus amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
 praefertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiam si parvo admodum amare quis
 vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδὲν ἦν, μή ποί ἀντίποι Χαρίκλεια. δει-
νὴ δὲ καὶ τὰλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἐται-
ρῶν ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα,
όλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ
προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ
μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν
δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ
πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.
14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν
ἐπὶ τὸ μεράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμάδουν, συνω-
βούντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολ-
λοὺς ἤδη νέους ἐτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑπο-
κρινάμενη, καὶ οἴκους πολυτελάντους ἀνατρέψασα, ποι-
κίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς
τὰς χεῖρας ἀπλοῖκον καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανη-
μάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν δυνύχων, ἀλλὰ περι-

12 Ἐτραχηλίσασα) Τὸ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ παίζόμενον ἐκδειράσαι. V.

16 Ἐκ τῶν δυνύχων) Ὡς ἐπὶ ἄλλας ἰε-
ράκων ἢ ἀετῶν μετέτληθε τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alio-
quin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi
amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subiugandi to-
tum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accenden-
di nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, &
simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec com-
posita erat mulier, multasque paraverat ad amatores ma-
chinas. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores con-
tra adolescentem, & ut secundarum partium actores sub-
ferviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa ve-
ro, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mil-
le amores simulaverat, & domus opulentas everterat, mul-
tiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortu-
nium; haec igitur nata intra manus suas simplicem & im-
peritum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex un-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐδὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμ-
 μάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἢ
 ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπίσθη κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 πού συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθεῖς. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη 15
 ῥᾶον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξύ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 ὑποστενάξαι, καὶ ἀπρόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρέσειε, καὶ πού καὶ ἄσαι, καὶ κιθαρίσαι οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἦσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & conficens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se fit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus *cum ea* congregitur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos fer-
 mones, & plorare opportune, & *inter* sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum senti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄβλιον ἀπώλυνε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῳ λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα· ὃ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρᾶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλινους ἐσέπεμπε, καὶ τὸν ὄνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐθέλησειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
 16 ἐξεκεκένωτο. Εἶτα ὡς ἤδη αὖτος ἦν, ἀπολιποῦσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore molli-
 que esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum,
 nempe utrum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc
 etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec am-
 plius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui au-
 dierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse,
 quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adu-
 latores, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuum
 (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tan-
 dem humi se abiiciens volvitur, resque in confessum furo-
 rem exit. Dona enim non pro portione malorum & co-
 rollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & ser-
 vae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid
 multa? Brevi tempore Lysionis domus, nobilissima per Io-
 niam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρυσῶν ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγείτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑποψίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιάσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέτετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κολάκας αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἥκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐτῇς γε-

de cum iam ficcus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum iam amabat, & ille *amari se* credebatur. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transferant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adulatores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γεννημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι
 17 ὄντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἔξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἤκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημῶναξ ὁ τῆς Χαρίκλειας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλίον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλησίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημῶνακτα, πατάσας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλὰ κίς, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημῶνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκείται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non venisset: adulescentes etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, & intus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud Fensterit, sive re cum uxore composita, utrumque enim dicitur, confurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille, videns quantis in malis esset, correpto vecti quodam prope iacente, tum ipsum Demonactem percussio tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, iam comprehendere

ματος ἐκπεπληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὃ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, (ἥδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἄρμοστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αἰὲ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18 καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς οὐδὲν ἐνεδέχσεν. ἐπεὶ δὲ ἥδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid bre-* *vis esse aliquid.* Iuvenal. G.
vibus Gyaris & carcere dignum, Si *ibid.* Φεύγειν) *Exfulare.* G.
 illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus, (re iam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exfulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exfularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui velut ipse se damnans, in

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουσιν τῶν ἀναγκαίων, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφύγων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκ ἐτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠβέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτό σοι ἔργον Φίλου Ἑλλήνος, οὐ πρὸ πολλοῦ γεγόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώματος ἂν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσθαι πλὴν δέδια μὴ τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἶπης αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἀκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγείτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

3 Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ὧν τὸ πορφυρεῖν αἶμας. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληιάδος, συλλογμαίους τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον
 αὐτοῦ ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπόχρον καὶ ἀσθενικόν,
 ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακὰ; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ στείρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόβιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarenfis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpalli-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Da-

Δάμωνα, ἐμείν' ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἴτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαίότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νείν· εὐθύς οὖν βοᾷν πνιγόμενον, καὶ μόγῃς ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.

20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμῶν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνεμένους· πλὴν ἐκεῖνά γε παῖνται, Φελλούς τε γὰρ πολλοὺς ἀφῆναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιτο, εἴ τι αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀπαβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὔσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in mare, & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnataffe, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

Θεῶν, ἢν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας
 βεβαιωτέραν πρὸς ἄνδρα Φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς
 πέλαγος οὕτως ἡγριωμένον, ἢ κοινωήσας τοῦ θανάτου;
 καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυ-
 μάτων, τὸν ἥχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένον, τὸν ἀφρὸν
 περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀπο-
 πνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς
 χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθὺς,
 καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δά-
 μων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὥς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον
 Φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντα, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, αἱ
 ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὥς ἔγωγε
 οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ
 νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἅμφω φιλοσοφούντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-

4 Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύπωσις αὐξήτικὴ τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmiter benevolentiae adversus ami-
 cum, delapsum noctu in mare adeo efferatum, quam si in
 mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo flu-
 ctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem
 spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffo-
 candum, & vix capite eminentem, tendentemque manus
 amico: hunc vero defilientem statim, & natantem una, ac
 metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, mi-
 nime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Eu-
 thydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an
 aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocri-
 ter equidem illis metuo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
 adhuc sunt Athenis, ambo philosophi, Simylus enim haec

Lucian. Vol. VI.

F

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός·
 τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους,
 εἰς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ
 ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶ-
 τον, Φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυ-
 τοὺς, καὶ ἀπονήχεται πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβά-
 θραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑώ, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ
 τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενηχθῆναι τῇ Ζα-
 22 κύνῳ. Μετὰ δὲ τούτους οὐ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἀν-
 εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐ-
 τῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ
 Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὔσι,
 πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέβησκει, διαθήκας ἀπέ-
 λιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίοις, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ
 τοιαῦται δοξοῦσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι,
 καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγγέγραπτο
 γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, exci-
 dere alterum, alterum saltu istum sequi, natate ambos,
 quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthy-
 dicus: primo quidem cum in fuberis quaedam frustra inci-
 dissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie au-
 tem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad il-
 lum adnatasse, eoque consenso, quantum supererat spatii,
 facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos,
 ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
 rem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixe-
 no Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pau-
 perimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis
 forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro
 bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius
 praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηραιομεῖν, Χαρίζειν δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδύναμι μετα προικὸς, ὅπόσῃν ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἥδη γάμου) ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, Φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσάν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ὁγνωσύντες, ἐν παιδιᾷ τὰ πρᾶγμα ἐποιούντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίζεινος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23
ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὥς ἤκουσαν, ἤκον εὐθύς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαρίζεινος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβίους, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα
5 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ μεταξύ. V.

Aretaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. Quam, inquebant, Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque folis diebus superstes moritur; Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδω-
κεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυ-
γατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γάμον γε
αὐταῖν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἤξιωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ,
ὦ Τόξари, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα
Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ
προδοῦς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν
ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα
πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ Θάρσου, ὃ εἶχε περὶ τοὺς
Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἀνὰ τὰ ὅμοια ἔπραξεν
ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἀνὰ ἄγραφος κληρονόμος τῶν
τοιούτων.

24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγῆσομαι, Ζη-
νόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίνην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν
Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis
duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tri-
buens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid
tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum
amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito
amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis
calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo ma-
gis admiratus sum fiducia causa, quam de amicis habuit.
Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum,
etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec
scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothe-
min Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mi-
hi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῶ
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκε-
 κομμένη, πανλῶβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον.
 εἴτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὠραίος ἂν ἀνέ-
 χεται παροχομένην τοιαύτην αὐτῶ γυναῖκα, ὁ δείξας
 μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γὰρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῆρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξακοσίων, ὡς
 ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυ-
 πείτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ

6 Παροχομένην) Ἡ παρὰ τὴν πλειστότητα. G. Corrupte. Forfan,
 ἢ παρ' αὐτὸν πλεισιώτατα.

stus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias defor-
 mis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo
 foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer,
 quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi ostenderat, qui accurate
 nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiusdem ipse quoque fastigii. Procedente vero tem-
 pore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo
 tempore etiam honos illi a sexcentis senatoribus ademptus,
 ut qui sententiam contra leges tulisset: ita autem, inquit,
 Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid promul-
 get. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτή, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαίδεκέτις οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ραδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ
 25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπαυδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενεκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστίτια τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινα τῶν ἑταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono*, inquit, *animo esto*, *Menecrates*, *nec enim necessaria tibi deerunt*, & *filia tua dignum suo genere sponsum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum aliqui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*,

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτησίαν ἄξομαι
 γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην τὴν
 προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι.
 τοῦ δὲ ἀπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω
 μανείην, ὥς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχρῶν
 καὶ λελωβημένη συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξ-
 ῖόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον·
 καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ'
 ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὡς ὄρῳ περι-
 αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γά- 26
 μῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς
 καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ
 πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν Φίλον, καὶ τὸν Με-
 νεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου
 τῶν ἐξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐ-
 τὸν ἡμέψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam
 filiam Cydimachen: dotem accepi olim, talenta quinque & vigin-
 ti. Illo vero dicente, Apage, noli hoc facere, Zenothemi: nec
 ita ego insaniam, ut videre te possim, iuvenem & pulchrum, puel-
 lae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre,
 ablata sponfa in thalamum abit, & inde prodit paulo post
 virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum il-
 la vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, il-
 lam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum
 matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur simi-
 lis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corpo-
 ris, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Me-
 necratem, quem non putet deteriore ad amicitiam suf-
 fragiis sexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam
 ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ
 ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον,
 θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς
 ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος
 ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεκρότει τῷ χει-
 ρεῖ ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ
 Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τη-
 λικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦ-
 τα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι
 ὑπὲρ τοῦ Φίλου, ὡς ὅρας, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν
 ἀν' Σκυθῶν γερόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς
 37 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ
 πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον εἶναι, Δημητρίου τοῦ
 Σουνιέως ἐπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴ-
 γυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἐταί-
 ρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφίβῳ, συνῆν καὶ συνεπαι-
 δεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκήσιν ἀσκούμενος ὑπὸ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum ma-
 nibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum,
 & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo
deprecans, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus de-
 dit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, damnationem re-
 misit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advoca-
 to tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta
 a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque
 a Scythis multis exspectanda, qui quidem pellices etiam pul-
 cherrimas cum cura dicantur eligere. Supereft nobis quin-
 tus: & videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio
 praetermisso. Cum navigasset enim in Aegyptum Deme-
 trius cum Antiphilo Alopecienfi, suo a pueris inde fodali &
 aequali, *ibi* una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse

τῷ Ροδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα
 ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴ-
 γυπτον ἀποδημῶν κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ
 Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλάς οὔσας, μὴ παρ-
 ἔχουσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλον-
 τα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν
 τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπε-
 πλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἔκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα
 πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλασς, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.
 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου 28
 τινὸς φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοῦ-
 νομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συν-
 εισηλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαν-
 τες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυ-
 σοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπε-

fectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphi-
 lus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius
 peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memno-
 nem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non
 praeberē; Memnonem autem ad orientem solem exclama-
 re. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum,
 ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum iam mensem
 navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deter-
 ruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxi-
 me generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus no-
 mine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita,
 ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo,
 phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque,
 & canino capite figilla Dei argentea, aliaque id genus, de-
 ponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula,

σόντες (ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φάρια ἐξέ-
 φερων ὑπὸ κλίνῃ τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε οὖν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροάμενος τοῦ διδασκάλου ἀναπα-
 σθεῖς· ἐβοήθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπε-
 στρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἠγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνειστιάθησαν
 αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἅπαν-
 των, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσποτηρίῳ, μιαιώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισι-
 δαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρῆσαι τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστῶς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim,
 rota cum torquerentur, faſſi ſunt, duſtique in hoſpiti-
 um Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectu-
 lo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim
 eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum
 audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaſ-
 ſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando
 cum ipſo compotationem aut coenam obiiſſent. Ceteri au-
 tem ſervi duo, convaſatis, quae in domo erant, omni-
 bus, auſugere. Vinctus igitur miſer Antiphilus iam ſatis
 diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius,
 ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & il-
 lius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

πότε λέγων, ὥς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος
 ἐδόκει, καὶ πολὺ πλεόν ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσσει τοι-
 γαρὸν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύ-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδεσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν διάσταν. Ἀπα- 30
 γορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σίτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγεννημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὥς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ
 τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens vi-
 debatur, maioriq[ue] eam ipsam ob causam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 ctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri strid-
 or, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum sciens, quae contigissent. Ubi vero rescivit ut
 erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικώς
τὴν θύραν ἐκάθευδε, Φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευ-
σάμενος· ἑωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ
παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ
τῶν κακῶν γεγεννημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ'
ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους
νεκροὺς, ἤδη ἐώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατά-
ξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τούνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινο-
μένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον ἡλ-
λακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνε-
βόησε, καὶ προσιόντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπ-
αγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημέ-
νην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν
ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ τῇ. χρόνῳ δὲ ἀνα-
λαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ
σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκφυθόμενος παρ' αὐτοῦ, παρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu
ianua quiescebat, custodia reliqua fervis tradita. Mane au-
tem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus er-
go diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix
poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut so-
lent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie.
Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium,
diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis il-
lis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret,
& illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam
squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo
quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo cor-
repti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pa-
riter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singu-
la, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono

ρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν
 ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκεῖνα δίδωσιν,
 ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31
 νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν
 τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
 ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέ-
 ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι-
 θασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι-
 πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ Φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει,
 καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε-
 νος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ
 δεσμωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα
 ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω
 διήγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέ-
 ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse par-
 te amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque,
 quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quo-
 cunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & mini-
 sterium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in
 portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam
 pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab
 opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum
 sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad ami-
 cum curandum sufficiebat. Ac interdum erat cum Antiphilo
 eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a
 ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat,
 quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixe-
 re, intrans nullo prohibente Demetrius, Antipphilus autem
 lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, Φυλαπὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρήει τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιάμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κε-
 κοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦ-
 το εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμοτήριον, καὶ ἀχθεὶς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἰκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδῆσθαι)
 ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἐδείξε τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλι-
 στα καὶ καθευδήσει, καὶ ἦττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶν
 33 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιούδ' τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλεον αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐ-

carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubim susceptae focius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus li-

πορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσ-
 λαβῶν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεντο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς Φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἀβρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα
 ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν
 οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διώζο-
 μένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι·
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφῶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ
 τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, diffecat catenam, qua deinceps vin-
 cti erant, infertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praefens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ita dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστήν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικούντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαῖς τὸν Ἀντίφιλον, δῖς τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

- 34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφίλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δις μυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσούτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν Φίλους, εὐμαρῶν αὐτῶ τῶν πραγμάτων γεγεννημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξари, οἱ Ἕλληνες Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονούντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam iniuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusaffes, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δέ,
καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἐαυ-
τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
τέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους 35
ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρῶτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτρην παρα-
δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκυθὰς, ἀλλὰ
πολλῶ τούτων ἀμείνους, αὐτῶ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλ-
λὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις,
Ὁρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέ-
σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμη-
θεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
multum his meliores, tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad
orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ
 γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα
 ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν ται-
 οὔτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις
 ἀπροικὸν ἔγνημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον
 ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ Φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαν-
 τα, καὶ, νῆ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον,
 ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάντῃ γὰρ
 εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐν
 36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι Φόνους πολλοὺς, καὶ πο-
 λέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παι-
 διὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι.
 καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ
 μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορ-
 μαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βα-
 θείαι βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς

cipiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, & per Iovem, si quis vincendum se prae-buit, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam inest. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per ferenum discas, bonusne sit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστὶ χεῖμωνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν
 διάγνωσιν παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπε-
 λαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπε-
 σόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ
 Φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέ-
 μεθα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἅμαχον καὶ δυσ-
 πολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρῶτερον δέ σοι εἰπεῖν βού- 37
 λουμαι, ὃν τρόπον ποιοῦμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν
 πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων
 ᾗν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγά-
 λα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύ-
 δομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ
 τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιόϋμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ
 πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάναιμεν τῆς Φι-
 λίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶ περὶ τὴν προκρι-
 θεῖς τις ἤδη Φίλος ᾗ, συνῆναι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος
 ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est.
 Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios,
 aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concur-
 sione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime ami-
 cis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coi-
 mus amicitias, solum hoc telum invictum & vix supera-
 bile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione fa-
 ciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si
 quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si
 quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis
 aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis,
 hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium cense-
 mus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne exci-
 damus amicitia, nec reiculi esse videamur. Et si quis prae-
 latus aliis, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἑτερον· καὶ
οὕτω ποιῶμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἀπαξ τοὺς δακτύ-
λους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη
ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίνωμεν,
οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ
ἐφείτῃ δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσ-
ιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφίλος ᾖ, ὁμοῖος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς
κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα
οὐκέτι ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
38 λὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδά-
μιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς
Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου
Ἀμιζώκου τοῦ Φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦ-
μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διαμο-
λογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην,
οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεύδος ἐρῶ περὶ τῶν Φί-
λων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum
pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel
digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis
gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus;
nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permixtum est ter-
nos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet
amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adul-
teris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam
illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Inci-
piam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum conti-
gere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abdu-
cto in captivitatem Amizoco amico suo—. Quin prius iurabo
tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio
mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces,
mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπαμύσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὃ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον οὐδὲν ἐστὶ ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπότεν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ἠμνύομεν, ὥς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἰστὸν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κῆνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδοὺς.

ΤΟΞ. Ὅραῖς, τοῦτο ὥς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, ὑποκρούων μετὰξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖτις γε, ὦ Τόξари, ποιήσω τού-

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitae causa Ventus [*aër*] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infinitas praeber, quae ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Θαρρῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἤκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἱππέυσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρίς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντα. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἰ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἐνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθύς οὖν ἢ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur, dicito: quasi nec intersim tuo sermoni, ita silentium tibi praeftabo.

Tox. Quartus dies procefferat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra nos venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invasionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transfataret, ubi nobis dimidiis exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva corpora comprehendi,

αἰμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας
 ἀλίσκομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
 παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνώμεθα τῷ
 πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλῶκει γὰρ, 40
 ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπερί-
 μνησκετῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὦν ἀκούσας ὁ Δάν-
 δαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁράντων, διανήχε-
 ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ αἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
 μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντή-
 στοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπη, οὐκέτι
 φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἤκου-
 τα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆτει τὸν
 Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεται, εἰ μὴ με-
 γάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
 φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
 γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἔτοιμος ὑποστῆναι ὑμῶν, καὶ πρόσ-
 ταττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δέ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectori-
 bus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus
 nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Ami-
 zoces autem cum duceretur, captus enim erat, nomina-
 tim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet
 sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cun-
 ctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sau-
 romatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confos-
 furi. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam
 illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenien-
 tem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum
 repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi
 magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit,
 ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum sol-
 vere, subire vobis paratus sum: & impera, quidquid volueris. Si

λαβὼν, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδέν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· καὶ περὶ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπαινῇ, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γεγένηται παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς αἰῶς ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆται τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμά-

vero volueris, pro hoc me tibi habe, & quomodocunque tibi collibuerit, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes, data, amicum abducas licet. Rogat Dandamis, quid tandem vellet accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos praeberet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sauromatae, assumpto Amizoce redit illo innixus; & simul transnantes salvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manente apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterrituit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μὲντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι
 κάβηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσία μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
 ἔχετε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δόιη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὥς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 δα, ὅποσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμης, καὶ ὥς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ
 ὥς ἐπανάηκε, καὶ ὥς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ
 Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἀκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cū multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuratus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 ram, Amizocae huius consobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Basthen amicum videret, (una autem erant

πλακείς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυσιν
 ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατ-
 ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων,
 καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς
 δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπέξελεῖν
 πειράμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκείνων
 ἡμιβήητα ἦδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμ-
 πλακείς ἀπέκτεινε καὶ κείνῳ· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γούν-
 τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ
 στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθαύσα-
 μεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχάσαντες πλησίον, ἓνα μὲν
 44 τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι
 διηγήσομαι, ᾧ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ
 Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος
 ἠγάσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος
 ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius
 invasisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quo-
 que a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum
 irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos,
 & Basthen, quantum fieri poterat, eripere morfui tentans:
 donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan,
 eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille
 iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore per-
 cussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus
 illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno ami-
 corum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enar-
 rabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Ar-
 facomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae
 Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad
 eum esset tributis causa, quod semper nobis solventes alio:

Βοσπορανὸι αἰεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερ-
 ἡμεροὶ ἐγγεγένηντο. ἐν τῷ δεῖπνῳ γούν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν,
 μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ πονηρῶς εἶχε.
 τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν Φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρη-
 μάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἥδη αὐτὸν ἀπο-
 πέμπων. ἔθος δέ ἐστι ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ
 τῷ δεῖπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες ὄντες
 ἀξιούσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε
 ἔτυχον ἐν τῷ δεῖπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασι-
 λεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λα-
 ζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυῖνης ἄρχων,
 καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστῆρων ἕκαστον προσ-
 αγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκει, δειπνεῖν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ
 παύσωνται, δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπῆσαι
 κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

I Ὑπερήμεροι) Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat: iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio illum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coena proci aessent, reges & regum filii, & Tigrapates in his erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum se indicavit, nimirum nuptiarum se causa venisse, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

45 λὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 δυνάμεως ἔχει. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν· (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἔκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν Θεόν.) πίων δὲ
 αὐυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδειότερῳ ταύτων ὄν-
 τι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ
 Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἵοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδει-
 ξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμελλεν

dives, quam potens fit. Multi igitur pro illo more cum li-
 bassent, & petiissent puellam, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 stu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret,
 pauperem esse Arfacoman & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*,
Arfacoma? hae enim vestrae divitiae: At ego, inquit, *neque*
plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bo-
nique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Alte-
 ro autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdu-

ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μά-
 χλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἶκαδε, μνηύει 46
 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γε-
 λασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι,
 ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅπόσος ἐστί
 μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὖ-
 νοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς
 Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡ-
 μᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ
 Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς
 γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρα-
 κλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βόους πολλούς.
 οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα
 πολλὰ, καὶ ἐκπάγματα περίεργα, καὶ ἀμάξας βα-
 ρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ
 ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ
 μετρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδικῆ-

cturus sponfam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero
 reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemptim habi-
 tus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pau-
 per visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divi-
 tias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & bene-
 volentiam vestram, praestantiorē longe & firmiorem Bosporano-
 rum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui &
 contemptui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tra-
 didit sponsum, quod aureas se phialas habere decem diceret, &
 plaustra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque mul-
 tas. Sic ergo praelulit viris bonis pecudes multas, & pocula va-
 nae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de
 causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot homi-
 num conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit.
 Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἐκάστω ὑμῶν τῆς ἀτιμίας,
εἶγε οὕτω βιοῦμεν, ὥς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἰς ἀν-
θρώπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαί-
ροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἑκα-
47 στος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς
οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελα-
μέθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισ-
χνούμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκά-
νορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γι-
νέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς
γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσει)
ἡμᾶς αὐτοῦ περιμέναν συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὀ-
πλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὥς πλείστην.
ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς
ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ
καθέξοις ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν
ἐχώρει, ὥς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

tumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vi-
vimus, ut, a quo tempore coimimus, unus simus, doleamus iis-
dem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Loncha-
tes, verum unusquisque nostrum totius iniuria affectus est, cum ista
tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens
consultimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem
polliceor Arsfacoma caput me allaturum Leucanoris: te autem
oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, per-
git, Arsfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec &
bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos &
reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi
conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos ha-
beamus familiares: maxime vero si bubulam pellem infederis. Pla-
cuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἐκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἐτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καὶ ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὦν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τὴν χεῖρα, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκῶνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἰκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβαὶς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὁ πόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem insidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnum bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quocunque possit; alius, pauperrimus

τος. ἀθροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε,
 καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαϊότατόν τε ἐστὶ συμμει-
 ναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἑνορκον ὄν.
 τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρ-
 σακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἡθροίσθησαν αὐτῷ ἰπτεῖς μὲν
 ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλῖται δέ, καὶ πεζοί,
 49 συναμφοτέροι διςμύριοι. Ὁ δὲ Λογχατὴς ἀγνοοῦμενος
 παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ δι-
 κουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἡκεῖν μὲν ἀπὸ τοῦ κοι-
 νοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κο-
 μίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, Φη-
 σὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιούσι, μὴ
 ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέ-
 χρι τοῦ τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ ληστὰς, οὓς αἰτιάσθε
 ὡς κατατρέχοντες ὑμῶν τὴν χώραν, οὗ Φασιν ἀπὸ κοι-
 νῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἑκαστον ἐπὶ τῷ
 κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna inter-
 dum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad
 una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus
 quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his er-
 go occupatus erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus
 ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in sum-
 ma viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum
 delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, veni-
 re se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi
 magnas ferre. Dicere autem iussus, Scythae, inquit, com-
 munia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos cam-
 pos transgrediantur, sed intra Trachonem manean: latrones au-
 tem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant
 publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucris causa
 latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse il-

εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶην παρὰ
 σέ, καί, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέ-
 ραν ἤδη κἀθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐ-
 τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀβροῖζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνόουν. Ἄλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστί· καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἤξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχνῶμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδεὲς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt. At ego in-
 dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arfacoma
 Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
 est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam
 non impetravit, & iam septimum diem pellem insidet, collectum-
 que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
 facoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
 tes ait, apparatus ille. Meus vero Arfacomas inimicus est, & in-
 dignatur, me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
 beri praestantiorē. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
 Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
 multo post veniam caput tibi illius asserens. Promitto, ait rex,
 valde perterritus, qui causam irarum Arfacomae, de nu-

λως ὑπέπτησεν αἰετὸς τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη, ἥ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύ γε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπιδῇται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἄρεος ταυτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἄρσακόμας, δέδια μὴ προθύσῃται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσίσωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρώτατά· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παῖε παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῶ, καὶ διὰ ταχέων ἤξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero, iura, inquit, servaturum te passa, neque negaturum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videntium suspicetur, qua de re iuremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arfacomas, metuo, ne ante bellum me cadat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex ait: vos vero longissime recedite, neque in templo adfit quisquam, quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem fatellites; stricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter exeundum velut loquens cum illo, &, statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον κα-
ταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάτατο εἰς τὴν
Σκυθίαν. δῖωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοη-
σάντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν,
ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ
Ἀρσακόμα παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ
Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενό-
μενα, ἤκεν εἰς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγεῖλας
αὐτοῖς τὸν Φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ
Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν κα-
λεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλαμβάνε τὴν ἀρχήν,
τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ
κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶον γὰρ οὕτω
προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευ-
κάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τε εἰμι, καὶ τῇ παιδί
ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὖσαν τὴν Μά-
στειραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἤκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. Atque ista quidem Lonchates fecit, implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella vero post te in plaustis sequatur. Facilius enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor. Et iam a Mastirae tibi fratri-

Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευσ-
 μένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ
 περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελ-
 φὸς ἂν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ἐστίν,
 Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης,
 ὁμόσκειος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὧν κοινὰ γὰρ
 ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶ-
 σιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ
 τοῦτο εἰκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅπ-
 σον εἰκὸς ἦν ἐλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε
 ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἔδοκει Μαστείρας καὶ Μα-
 52 ζαίας συγγενὲς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχι,
 ἐλαύνειν ἔτοιμος ἄμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐβέλγης,
 μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παιδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ
 μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος
 ὄντα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἡς ἐπὶ
 τὸν Βόσπορον, ἵππεϊ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι

*bus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celeri-
 me venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eu-
 biotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus,
 infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lin-
 gua Alanorum similis: communia enim ista Alanis & Scy-
 this, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt
 Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddi-
 derat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat
 minus Scythae comatum esse Alanum. Propter ista ergo fi-
 des illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus
 esse. Et iam, inquit, Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in
 Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virgi-
 nem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adyrmachus, te,
 consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobis-
 cum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem*

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν αὖν γένοιο. ταῦτα ἐγί-
νετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδοὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν
τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ
τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναβέ-
μενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν
ἵππεά ἐπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ
τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν με-
σόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων
μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς
Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ
δρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποβνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53
ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε,
καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον
τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦν-
τας, Πᾶνε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιωὶν σεαυτοῦ.
τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοῖόν

mihī adducas, multorum instar mihī fueris. Haec facta sunt.
Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduc-
ceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plau-
stro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum
equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem,
qui se sequeretur) cum ipse quoque insilisset, non iam
iuxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflebens,
uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interpo-
sita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad
Scythas pergit. Atque equus illi, cum finito cursu pau-
lum stetisset, moritur. Macentes vero, in manum tradens
Mazaeam Arfacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promif-
sum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso,
& gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *aliū me a te
facere.* Quod enim gratias mihī eorum nomine, quae feci, agis,

δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, ὁδὸν τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ Φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιούμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὥς οἷόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζομεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξε τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὖ πᾶσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἥδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἑνέα μυριάδες

id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, &, quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arfacoma. Adymachus vero, auditis insidiis, in Bosporum non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irrumpit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiusque generis vices millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἵπποτοξόται.
 ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐ-
 τοῖς ἐπιδούς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν)
 οὐ πολλῶ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεύσι συν-
 αθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ
 Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀν-
 ἐπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπι-
 πολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ
 παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ
 Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς
 ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ
 Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμισυ, ὅπερ καὶ
 ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον
 πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων,
 ὥστε πάνυ ἐπονούντο ἡμῶν οἱ περιεσχημένοι, καὶ ἤδη
 προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum
 tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quo-
 que expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equi-
 tes meo stipendio militantes centum) triginta millibus non
 multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum
 eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes vi-
 deremus, contra illos equitatu prius emissio duximus. Cum
 diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam perrumpi
 phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exer-
 citus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa qui-
 dem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum ne-
 que Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero
 partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Ma-
 chlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorum-
 que vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita con-
 clusi tenerentur, iamque multi arma proicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακταθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης,
ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς
τὸν ὤμον ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς
ἄλλοις ὦν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἅπεισι καταλιπὼν
τοὺς Φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόδιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτησάμενος τοὺς Φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάσας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ
τούτοις ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπέ-
ήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀΦεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vul-
nerati, cum primi se periculis obtulissent, ambusto *falari-*
ca femore Lonchates, Macentes autem *percusso* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublato clamore,
per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dif-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus intercepisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἐδέοντο Φιλίαν ποιῆσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυνες
δὲ ὁμήρους δάσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπέισθημεν, δόξαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχάτῃ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνή-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξари, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἰλέως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὥμο-
σας· εἰ γοῦν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δόξειεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἢ πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψῃς ἀπιστῶν καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἀρίστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obfides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis diffidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus,
cum primo omnium ita visum esset Arfacomae & Loncha-
ti, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis

ἀφέτοις χράμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω
τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαβέων, καὶ εἰς τὸν
Βόσπορον ἀπὼν, εἴτ' ἐπανιὼν, πάνυ μου κατεχρήσω
τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ
βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
57 νοστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα Φίλος, Σι-
σίννης τούνομα, ὑπηρετήσεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆεν οἰ-
κοθὲν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα
ἐς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν· ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ
Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καραμβέως ἀπέ-
χουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἐταῖρος ἐκ παιδὸς
ἔστω. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκε-
ψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι,
ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφωράμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ
κλῶπές τινες ἀνασπάσαντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅ-
παντα, ὡς μὴδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα

usus fermonibus, ut modo fursum deorsum Scythiam Ma-
chlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediens
que deinde, meo omnino silentio abusus es.

Tox. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori,
ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare no-
biscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisin-
nes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo profici-
sceretur Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin
navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigan-
tibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur
me Sifinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diverfo-
rio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud trans-
latis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero
fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tan-
tum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς
μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ
τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, θεδιότες μὴ συκοφάνται δό-
ξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις
Δαρεϊκοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τά-
πιδας τινὰς, καὶ τᾶλλα ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράζομεν, ἄποροι παντάπα-
σιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γερόμενοι· καὶ μοι μὲν ἐδόκει, ὡς εἶ-
χον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευράν τὸν ἀκινάκην
ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννὲς τι ὑποστῆναι, λιμῶ ἢ
δίψει πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἰκέ-
τευε μηδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν,
ὅθεν ἔξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπι-
σιτισάμενος. ἔωθεν δὲ περὶ ἂν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν
τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vo-
care vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non pla-
cuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si dice-
remus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, &
vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueram-
us reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione
nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione
peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e
vestigio adaeto in latus acinace de vita abire prius, quam
humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At
Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem:
se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum
ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de
portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Al-
tero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut di-
cebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιῆσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν
 ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ
 μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεάμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον
 καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους
 δεδεμένους ἀφιεμένα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ
 μονομαχῆσαι, ἤκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

nia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant.
 Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad
 me, & Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertio
 enim abhinc die divitem te reddam. Haec dixit. Atque aegre in-
 teriecto tempore vitam tolerantibus, instante iam spectacu-
 lo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut
 ad iucundum quoddam novumque spectaculum Graecum,
 ducit in theatrum. Iamque spectamus affidentes, primo be-
 stias iaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos
 quosdam homines, maleficos, ut coniiciebamus, immitti.
 Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iu-
 venem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare
 vellet, progredieretur in medium, pugnae pretium acce-
 pturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnus, ac cum
 defiliisset, pugnatum se recipit, arma poscit, & merce-

ὅπλα ἦται. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ
 φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι,
 εἶπεν, ἅμα ἅπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκούντα· ἦν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 τούτοις ἐκώκυον. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 60
 περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστάς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτράσκειται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προστεθνήκειν
 ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
 κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῦ ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δέειν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
 ἀνέστησα καὶ παρεμυθισάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφείτο ἤδη νενι-
 κηκῶς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in
 manus mihi tradit: ac, *Si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, si-*
mul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepul-
to ad Scythas revertere. Ad haec plorabam equidem. Verum
 ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non im-
 puit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo qui-
 dem vulneratur ipse, curvato ense succifus poplitem, fan-
 guis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante
 mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius
 adversarium, percussum illius pectus transadigit, ut statim
 ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vul-
 nere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quo-
 que anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem
 & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur,
 sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκύβαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς δέ ἐστιν ὁ-
 μως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν
 Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὥς ἀμάρτυρον εἶ-
 ναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πά-
 ρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισί-
 νου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος,
 παύσομαι. ἤκε ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθε-
 νιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον
 κόρῃ ἐπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἐταῖρος αὐτοῦ Γυν-
 δάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέ-
 τρατο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι
 διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν,
 ὥστε οὐδὲ εἰστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὁδύνης· νύκτωρ δὲ καθ-
 ευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρ-
 καὶὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythia, ducta sorore mea,
 claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Ma-
 chlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, &
 fides illi queat negari; sed multi adfunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sifinnis. Quintum tibi adhuc Abau-
 chae facinus cum narravero, definam. Venit quondam hic
 Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxo-
 rem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter lactens
 adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. So-
 cius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem ae-
 ger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latroni-
 bus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos
 repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore
 posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim
 in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἐταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὼς μὴδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὴς ποιήσασθαί μοι ράδιον, καὶ ἀδελφὸν εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· Φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πεῖρᾴ μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος. Εἰ- 62

2 Διανεγρόμενος) Ἀντὶ τοῦ διανεγρόμενος. G.

magnum: clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere iussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transfiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnesip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχει-
ρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν
ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιάν ἀποτετμηῆσθαι δεόι. τίς οὖν
ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμέν τινα δικαστὴν
τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπεὶ δὴ νῦν ἄσκοπα
τετοξεύκαμεν, αὖθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεί-
νῳ εἴπωμεν Φίλους, εἴτα ὅς ἂν ἦττων γένηται, ἀποτε-
τμησεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ
τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
κτῆμα ἁμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖ
ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἅμῳ νικήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄβλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δε-
ξιάς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromptis. Iam tem-
pus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra ampu-
tanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputa-
tionis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoqui-
dem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus
electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui
victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra.
An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu
amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac pos-
fessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e ve-
stigio, & in perpetuum manere fatis habemus, victores am-
bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una
dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὅποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖ γε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξари, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντας. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκεῖνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene sane dicis: & sic agamus.

Mnes. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praesens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: & iam sumus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὲν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν οὐκνήσαιμι καὶ ἐν
 πορρωτέρῳ ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις Φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῶν ἀπὸ τῶν
 λόγων.

Mnes. At noris, me non pigraturum longius etiam iter
 ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
 ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ΑΠΠΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι 1
 συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με
 κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς.
 ἐπορευόμεν οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ
 ἄλλοι ἀπίνοντες ἐς Ὑπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖ-
 θεν ὄντες καὶ ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν
 ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν,
 καὶ γὰρ ἤρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἄνδρα
 οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑπατα, Ἱππαρχον τοῦνομα, γράμμα-
 τα δὲ αὐτῶ ἐκόμιζον οἰκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῶ
 οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπη τῆς
 πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν
 θεράπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.

3 Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Theffaliam aliquando eram profectus : erat mihi vero
 quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homi-
 ne. Equus unus me & farcinulas vehebat, servorum seque-
 batur unus. Sic via propofita pergebam. Forte quadam alii
 etiam ibant Hypatam, unde erant, Theffaliae urbem, quo-
 rum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, pro-
 pe iam urbem eramus. Hic ego interrogo Theffalos, nos-
 sentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine.
 Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diver-
 farer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo lo-
 co urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & ta-
 men tinam modo ancillam alere, suamque uxorem. Esse

ἔστι γὰρ Φιλαργυράτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον
 2 ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἰππαρχος ᾤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασά-
 μενοί με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν,
 καὶ μόλις μὲν καὶ βραδύως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἴ-
 τα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἰππαρ-
 χος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάινῃ;
 γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ
 Πατρίως σοφιστοῦ. Μεινόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν
 θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἰσω πάλιν· καί ποτε ἐξελ-
 θούσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰσω
 ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε
 δὲ ἐν ἀρχῇ δειπνοῦ ὦν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στε-
 νοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μη-
 δὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέ-
 τυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλ-
 λήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem
 essemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis,
 ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt:
 ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde,
 sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Ro-
 go, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit,
 quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero
 a Decriano Patrensi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clau-
 saque ianua intro rursus abit. Et tandem reversa introire
 me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas.
 Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens le-
 ctulo: mulier prope ibidem affidebat, apposita erat mensa
 vacua. Ipse, inspectis literis, Enimvero, inquit, carissimus mi-
 hi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum si-

πει παρ' ἐμὲ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
ἐμὸν ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνω-
μον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην
οἰκίαν, ἀνέξιμάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
ὦ Παλαίστρα, ὅς τῳ ἑταίρῳ κοιτᾶνα, καὶ θές λαβοῦ-
σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλα-
νεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι
κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
τῆς κλίνης καμήσῃ, τῳ δὲ παιδί σου σκιρπόδιον αὐτοῦ
παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
σης ἡμεῖς ἀπῆμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθίδιον
τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἰς αὐ-
τὴν, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἰ-
σω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἴππαρχός με δεξιωσάμε-
νος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον
οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ

17 Λιτόν) Εὐτελέες, V.

denter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam,
Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diver-
sorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende
meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc
in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, imposito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos lori, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.

ἐδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνου
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν. τῇ δ' ὕστεραία ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίφειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἀνθρώπων, ἢ
 λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δούς ἑμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τούτῳ γυναικᾶ τινα ὁρῶ προσιῦ-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβα-
 λεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνδρῶν, καὶ παῖδες συχοῖ, καὶ χρυ-
 σίον περιττόν. ὥς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγο-
 ρεῦναι με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ φη-

7 Σκῆψις) Πρόφασις. V.

Post coenam computatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus computationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, &, an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? Ageo, inquam, Larissam: puto autem hic me mansurum
 tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volentem hominem, aut in lapidem mu-
 tatum. Huius me spectaculi amori cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans:
 circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem inces-
 su licebat colligere. Vestes enim illi floridae, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat
 me mulier, ego illam vicissim. Tum, Ego, inquit, Abroea

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρός Φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὗς ἔτεκεν αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μήτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ μετῆς χειρὸς λαβομένη, ἀγεί πορρωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς,

11 Ἀγεί ἀπωτέρω) Γραι. πορρωτέρα. G.

sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me versaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accusem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror: Ubi vero, inquit, versaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, & lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐθὺς ἀρέσαι γυναῖκί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζη-
 τούμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὡς δὲ ποτε ἀφείθην, ἀπήειν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 τῆς τῆς παραδόξου θέας, ἐγείρε μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην
 εὗρισκε σοφὴν, ἢ τεύξῃ τούτων, ὧν ἑρᾶς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ Φίλου πόρρω ἴστασθαι· κατὰ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 μενος, εὖ ἴσθι ὡς ραδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά· ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆεν οἶκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχον οὐ
 κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ
 Παλαίστρα τῇ ἐστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῶν εὐτρεπί-
 6 ζουσα. Καὶ γὰρ εὐθὺς ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ

*ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam nemo curet
 magno opere. At ego, audito, domi mihi federe, quod olim
 quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem
 domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu,
 qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi
 excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo
 ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam
 Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospitris & amici
 longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens,
 huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum
 agitans domum intrō: ac Hipparchum domi non invenio,
 neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versaba-
 tur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium
 sermonis faciens, Quam concinne, inquam, pulchra Palaestra*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφύς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπι-
κινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλετο. ἡ δὲ, σφό-
δρα γὰρ ἦν ἰταμόν καὶ χαρίτων μεστόν τὸ κοράσιον, Φεύ-
γοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἶγε νῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέ-
λοις, ὥς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐ-
τοῦ μόνον αἴψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρ-
εδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰα-
τρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγώ, καὶ τὸ παρα-
δοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ
τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος αἰὲ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λί-
θοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς;
ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόναι ταῦτα
Φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ ρέγα τοῦ-
το καὶ καλόν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν,
καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχχνων
αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς,
ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγυὺς

3 Ἰταμόν) Ἀναίδες, σκληρόν, ἄμεινον, παρά τὸ ἔεσθαι, ὃ ἐστὶν ὀρμαῖν.
τοιούτοις γὰρ καὶ ἀναιδεῖς. V.

stra, cum ollula ista nates circumtorques, & fletis? Etiam nobis
lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contige-
rit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista
fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut
multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vul-
nus ex adustione natus hic mihi desidebis, neque alius quisquam
te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae
adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum,
tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis
te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? ve-
ram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro,
sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iu-
gularē, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera,
& cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me

όντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ
 ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ
 Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τὰ μὰ ρίψας,
 Φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς Θεῶν,
 ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πικραῖς καὶ
 ἡδέαις Θεραπείαις· καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦ-
 σα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτῇ ἐβέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδιστον ἐκ
 τούτου ἀνακαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκε-
 το ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας,
 7 ἔλθῃ εἰς αὐτὴν παρ' ἐμὲ, καὶ καθευδήσῃ. Καί περ δὴ ἀφικέτο
 ποτε ὁ Ἱππαρχος, λουσάμενος ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς
 ἦν συχνὸς ἡμῶν ὀμιλοῦντων. εἴτα ὕπνου καταψευσάμε-
 νος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἔνθα ὤκουν. πάντα δὲ
 τὰ ἐνδόν εὖ παρεσκευάστο. τῷ μὲν παιδί· ἔξω ὑπέστρωτο.
 τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν,
 καὶ θερμὸν. πᾶσα δὲ ἦν αὐτῇ τῆς Παλαίστρας παρα-

quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adu-
 fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
 meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
 coniecto, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
 per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua-
 vibus curationibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
 lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum ef-
 fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
 cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
 mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
 crebrescunt inter sermones pocula: deinde fomnum fingens
 furgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
 erant; puero fratum extra ianuam erat, mensula cum po-
 culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
 rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-

σκευή. τῶν δὲ στραμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ κατ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὺν ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8 τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὥς δὲ τῷ ποτῷ παρσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὧ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἑμαθές ποτε. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων· ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὐτως, ἔφην, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὐροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύ-

II Γοργός) Φοβερός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem invenissem, compotorem iam meum exspectabam. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armasset, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephesos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praefidis, nomina numerorum, quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obe-*

μενον. Ἄλλ' ἐπίταπτε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχε-
 9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στᾶσα ὅλη γυμνὴ ἐν-
 8 θεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡ μειράκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπᾶσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰᾶρει, καὶ τεί-
 νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ ἀν-
 τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παν-
 ταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφυς ἰσχυέτω, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν
 συνῶθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτε' ἐπειδὴν δὲ χάλασμα
 ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξυός δῆσας, σύν-
 10 εχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερή-
 σας, σύντρεχε, ἢ ἀπολέλυσαι. Καὶ γὰρ ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔλῃξε τὰ παλαι-
 σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαιστραν, ἅμα ἐπιγε-

diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam,
 & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.
 Ipsa ergo, exutis vestimentis, nuda tota adstant imperare
 hinc incepit, Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento
 unxeris, adversarium complectere. Femur stringens utrumque supi-
 nam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque
 distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque infi-
 stens, illi inhaere; ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam
 undique, donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extraculum
 telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad
 parietem impelle: deinde percutite. Ubi vero laxum quid videris,
 tunc iam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, &
 tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre.
 Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obsecu-
 tus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-

λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισται μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαισμάτα ὑποβάλλης, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πλήξασά με, ὦς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἐτι πλείω λάβῃς, ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαίῳ. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὥς ἄρμα σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾶται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρούσας κρύψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κελευσθεῖς, ἀλλὰ ὀή.

4 Ἐπὶ κόρῃς) Παρσίας. V.

13 Ἄρμα) Δείσμα. V.

que ridens dico Palaestrae, Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subiicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus luctator, luctatine scias, & geniculatum opus edere: atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait, luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer altius, & impulsus occulta: & cave, ne celerius imperato re-

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω
 αὐτῆς τὴν παρεμβολήν, συνέχε, καὶ κίνου, εἴτα ἄφες
 αὐτὸν, πέπτωκε γὰρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστὶ
 σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δέ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐβέ-
 λω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ᾧ διδάσκαλε, παλαισμάτα ὀ-
 λίγ' ἅττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστάτα,
 καὶ κάθησον, εἴτα δοῦσα κατὰ χειρὸς, πάραφαι τὸ λοι-
 πόν, καὶ καταμάττου, καί με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους,
 II περιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ
 παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶ-
 νας ἐστεφανοῦμεθα, καὶ ἦν πολλή μὲν ἐν τούτῳ τρυφή·
 ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιτελή-
 σμην. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα
 ἤβλουν, καὶ Φημί πρὸς αὐτήν, Ω Φιλτάτη, δεῖξόν μοι
 μαγγανεύσασαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πά-
 λαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θεᾶς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον
 εἰ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε Φανῆναί μοι

7 Πάραφαι) Γραι. παρακύφαι. G.

trahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus
 irruptionem subiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte.
 Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego
 vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Ma-
 gister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge,
 & asside, deinde manū praebeas, tracta ceterum, & subige, &
 me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus,
 & ludicris colluctationibus, nocturna certantes certamina,
 coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re volu-
 ptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem
 in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa
 veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praesti-
 gias facientem aut transformantem se heram tuam: olim enim cu-
 pidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nosti, ipsa fac

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπειρώς τῆς-
 δε τῆς τέχνης ἔχειν· τούτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μάθων, ἀλ-
 λὰ παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν
 πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδε-
 μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
 ναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα,
 Πάυσαι, Φησὶ, προσπαῖζων. τίς γὰρ ὥδῃ δύναται μα-
 γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὅντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ
 Φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
 σὴν, καὶ τὴνδὲ τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
 τὰ ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς
 τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσα-
 μαι παρασχεῖν σοι εἰδὲν μεταμορφουμένην τὴν κεκτη-
 μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. 12
 Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαί-
 στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

*praeestigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te
 nec imperitam huius artis esse: idque non ab alio auditum, sed
 a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum il-
 lum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam
 mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa ar-
 te tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
 devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari. Quod enim car-
 men conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero,
 dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & fe-
 licem hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici, & invida
 hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit,
 studebo, an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, do-
 minam. Ac tum quidem in hisce acquievimus. Diebus vero
 non multis post desert ad me Palaestra, velle dominam suam,*

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρὸς,
 ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις τὸν σου-
 τῆς ἐκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει,
 ἔφη· καὶ περὶ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν
 θύραν τοῦ δωματίου, ἐνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει
 με προσάγειν ὅπῃ τιμὴ τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκο-
 πεῖν τὰ γιννόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδομέ-
 νην, εἴτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους
 δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου
 ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου κατελάλησεν·
 εἴτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυ-
 ξίδας ἐν αὐτῷ, ἐνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἣ δὲ
 εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ αἶδα, τῆς δὲ ὀψείας
 αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦ-
 σα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω,
 καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ρὶν κερατίνη καὶ

11 (Ἀδὸν) Πελὺ, μέγα, δαφνίς, πλούσιον. V.

sumta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est*, inquam, *Palaestra*, tuī in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iubetque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur fumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae-

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ
 σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν,
 καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχето πετομένη
 ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὄραν, 13
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑμαντοῦ βλεφάρων ἠπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἑμαντοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐθ' ὅτι βλέπουσιν,
 οὐθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπέισθην
 ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιστρας πτερῶ-
 σαι καὶ με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου ἑα-
 σαι πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ με-
 ταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρ-
 νις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν
 πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χοίρω ὅλον ἑ-
 μαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι
 οὐρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο,
 οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem
 pennatam se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut
 illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui
 somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas
 contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel
 videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde
 mihi persuasisset me non dormire, rogavi tum Palaestram,
 ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento un-
 ctum volare me fineret. Volebam enim experimento discere,
 utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad
 animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubi-
 culo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum
 me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi
 de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὀπλὰς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ἄλλα δὲ μακρὰ καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλω περιεσκόπουν, ἑαυτὸν ἐάρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡτιῶ-
 14 μὴν αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφάμενὴ τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἤμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσιν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἔραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρνθρου δὲ δραμοῦσα εἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶ-

gues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentum pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circumcirca me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusabam, quod asinus pro volucris factus essem. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, Misera ego, inquit, magnum feci malum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura in asino: summo mane curriculo tibi rosas afferam, quibus come-

πε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μέμψαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἁμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἡπιστάμην
 ἐστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἰππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παριόντα, δέισαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινῶς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα
 κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γα-
 στρί· καὶ γὰρ συνείς, πορρωτέρω ποι τῆς Φάτνης ὑποχω-
 ρήσας, ἐστῶς ἐγέλων, ὁ δὲ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι.
 ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἡδὴ νῦξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραύνουσα. Γραι. καταψιλαψήσασα. V.

sis sanabere. Haec dum dicir, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a prae-sepi recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupo huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, ψόφει μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διαρῦττόμενος, καὶ διαρῦττετό γε, καὶ ὁπῇ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέ-
 ξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρήει,
 καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες
 εἶχον ξίφη. εἴτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δαματίοις
 τὸν Ἱππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέ-
 την, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ
 τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλ-
 λο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικα-
 τέδησαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύ-
 λοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ φεύ-
 γειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιδῶν, πέ-
 τραις ὀξεύαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλ-
 λύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἔξον κα-

somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur,
 & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae ca-
 pere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius
 similiter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum
 vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo
 servo, sine metu iam domum totam depraedantur, pecu-
 niasque, & vestes, & supellestem exportant. Cum vero
 nihil aliud reliquum esset, ducentes me, & alterum asinum,
 & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, im-
 posita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
 fustibus tunfos agunt, qui in montem via minus trita fu-
 gere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non ha-
 beo dicere. Ego vero non soleatus infuetusque incedens,
 per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam.
 Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὀπίσθε κατὰ τῶν μηρῶν
ἔπαιε αὐτὸν ἔνυλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὧς Καῖσαρ, ἀναβοή-
σαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὡγκάμην, καὶ τὸ μὲν ὦ
μέγιστον καὶ μεγαλοφρονότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙ-
ΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὲν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο
ἐτυπτόμην, ὡς προδιδούς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν
οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν
τὸ μὴ παῖσθαι. Ἐπὶ ταύτῃ ἡμέρᾳ τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς 17
ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῶ
ἐπείχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν εἰς τὸ ἄριστον
ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔστιν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ
ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυ-
λιν συνήθων ἐκεῖνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων
σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ
καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἑπαύλει, καὶ παρ-
έθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν παρέβαλον κριθί-

12 Ἐπαυλιν συνήθων ἐκεῖνοις ἀν- ἐν ἡ τὴν αὐλὴν ποιοῦνται αὐλὴς δὲ
θρώπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλὶς ἡ οἰκία ἡ κοίτη. V.

statim alius a tergo femora fuisti subinde percuteret. Cum-
que saepe, o *Caesar*! proclamare cuperem, nihil aliud quam
rudebam, cum O quidem maximum & vocalissimum exi-
ret, *Caesar* autem non fequeretur. Verum hoc ipso quoque
nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo,
me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, &
compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos
montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro
erant revincta, ne circumpascentes viam confumeremus in
prandio: itaque perrexī tunc, & mansi asinus. Medio ipso
die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis ho-
minum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Ete-
nim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo
illos iubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἥριστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πάποτε κριθὰς ὠμὰς ἥριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταΦάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ρόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθισόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ρόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμεν γὰρ ὅτι δῆθεν Φαγῶν τῶν ἀνθρώπων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ραφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ρόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ρόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ρόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄναι τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. 18 σὶ γὰρ τὸν Φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero misere efurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe, me, comedis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων
τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέ-
πτῃν λαβὼν, οὕτω με συνέκοιψε ξύλῳ, μῆτε πλευ-
ρῶν Φεισάμενος, μῆτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὠτά μου
κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ'
ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβα-
λὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔΦευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ
δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπίοντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύ-
νας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι,
καὶ ἄρκοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπᾶσον-
ταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα
τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κα-
κῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆειν, καὶ εἰσεῖμι αὐθις εἰς τὴν
ἐπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέ-
ξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀΦῆ-
καν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν
ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτα- 19

tum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non
aliter, quam feverus aliquis dynasta, captum furem fuisse
concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin &
aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non
ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterneo
in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret,
me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes.
Erant vero canes multi & magni, etiam cum urfis pugna-
re idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos es-
se: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in prover-
bio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igi-
tur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me
ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non de-
sierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gut-
turem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· καὶ
 κείθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη,
 παϊόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένους, ἐγγὼν αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ
 μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί
 ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλεύματος· ὥρῃην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ
 δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κείσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνεῖς τῶν ἐμῶν βουλεύμάτων, ἐς τὸναντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. αἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ζύλῳ παίοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἄβλιον ἐκέλευον. ὥς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὠτων, οἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὥς δ' οὐδὲν ἤνυσεν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκῶς, λογισάμενοι ἐν ἀλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην ποιοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

effet, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Putabam
 enim, ipsos plane victos mea pervicacia, sarcinas meas divi-
 suos inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea con-
 silia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἀναλίσκουσιν, ὅνα νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη
 πάντα, ὅσα ἐκομίζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ
 τῷ ἵππῳ τὸν δὲ ἄθλιον κοινανὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας
 καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν
 ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἐτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρη- 20
 μόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ
 δὲ ὄρων ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέ-
 λος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως
 περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι
 εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι
 καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἐτι πολὺ τῆς ὁδοῦ,
 καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἐνθάδε καταμένουσιν, ὥστε
 πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας
 ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἐνδον καθῆστο, καὶ
 πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνο-
 μεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσα κατέθηκαν. εἴτα ἤροντο τὴν
 γραῦν διὰ τί οὕτω καθέζη, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἀρι-
 5 Σπαίροντα) Ἐκπνέοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere asino mortuo affidentes, farci-
 nas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt,
 miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum
 consortem prehendentes, succifis ferro cruribus, palpitan-
 tem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans
 descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris confilio-
 rum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, &
 strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino ali-
 quando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem.
 Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superes-
 se viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque
 omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum per-
 venimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat mul-
 tus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum
 interrogant animum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῖν, ἄρ-
τοι πολλοί, οἶνου παλαιοῦ πίβοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν
τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαν-
τες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος
ἐνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντας, ἀρυσάμενοι ἐνθεν, καὶ κα-

21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἴτα
ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ *κομίζοντες* σκευή
πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσ-
μιον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκαινώγουν δὲ οὗτοι
ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐνδον κατέθεντο, ὁμοίως
ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δα-
ψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφό-
νων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθᾶς παρέθηκεν·
ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθᾶς κατέπινε, δεδιώς,
οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν
γραῦν ἐξιούσαν, τῶν ἐνδον ἄρτων ἥσθιον. τῇ δὲ ὕστεραίᾳ
καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἓνα, οἱ λοιποὶ

*Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini
veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collau-
data anu, exutis vestibus, ad ignem se ungunt, & cum ahe-
num calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extempo-
rali isto utuntur balneo. Deinde paulo post iuvenes veniunt
multi, supellestilem afferentes plurimam auream, argen-
team, vestimenta, mundum muliebrem, & virilem orna-
tum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus
depositis, lavant ipsi quoque. Ceterum post haec coena
fuit copiosa, & sermo multus in homicidarum convivio.
Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devora-
re hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At
ego, quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus
erant, edebam. Postridie, relicta anu & uno iuvene, ad opus
reliqui omnes exeunt, Equidem mihi & accuratae custo-*

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραῶς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὁμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ Φοβερόν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπήγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22 ρον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτός, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλάουσιν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θάρρειν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἠθέλεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαιε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν· ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνου. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς

10 Στοιβάδων) Χαμαικοιτέων. V.

diae ingemifcebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed solam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse iubent, & intus manere anum, puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adsans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύ-
 τη παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ
 οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μετὰ
 τὸν ἵππον ἐπιστάζαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχής, ἐπι-
 στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνη-
 ρῶς προΐειν, ἐνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐ-
 τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἐνθα ὁ ξένος παρελά-
 σεν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐ-
 τόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα
 ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ
 δὲ ἑτέρα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρύψαν. ἔπειτα
 ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ
 ξύλῳ τυπτόμενος, κραύω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραιν ὀξεῖαν,
 καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ
 χλωεύων ἐνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
 ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦ-
 ταν, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare forte obvenerat, venit nuntians,
 peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum
 ferret divitias. Hi, ut erant, confurgere, armare se, me au-
 tem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infe-
 lix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctan-
 ter progredior, itaque fasti, festinantibus illis, pulsabar. Cum
 autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus,
 irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos in-
 terficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi im-
 ponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde
 sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fu-
 fti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga
 vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae,
 incederem. At illi inter se, Quid enim nobis videtur, inquit,
 nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum,

μανοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθόν· ναί Φασι, ρήψαμεν αὐτὸν, κα-
 θαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο
 ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς
 ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναί-
 σθητον τῆς οὐδύνης ἔθηκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰς αὐτὰ 23
 κατελύομεν, τὰ μὲν σκευὴ τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόν-
 τες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπесόντες ἐδείπνουν. καὶ
 ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνα-
 σῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπ-
 ἄγομεν ἀχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν
 ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος καὶ ἀπῆσαν, τὸν ἵππον
 ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ
 τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί ἐτι μένεις ἐνταῦθα;
 γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις
 οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπε-
 σεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται
 ἀπιώντες, Φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

*male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deiciamus illum
 pericularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coi-
 bant: verum ego, auditis hinc, quod reliquum erat, vul-
 nus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi
 doloris adimente. Cum vero intrassemus in diverforium no-
 strum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant,
 ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reli-
 quas sarcinas servandas abeunt. Miserum vero asinum, inquit
 illorum unus, quid adducimus, ex ungula inutilem? sarcina-
 rum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt.
 Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Mi-
 selle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vultu-
 rum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt?
 visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna cla-
 ra: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.*

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παράξυνεν ὥς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ δρόμῳ ἐξίαν, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἑτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἶχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραΐας αἰλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον· ἢ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενομημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαλίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππευ δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσης πρὸς τὸν πατέρα, ᾧ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφῆσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreffus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, videntisque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet & dignum desperato iuvene. Infilit enim in me, infidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga fervarent: ad me vero, si me, inquit, o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς
 ἑμαυτοῦ Φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θερα-
 πείαν ἐκ τῆς ἀνασθεΐσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔβρον τοῦ
 τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24
 πλῆ οἶδος, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέ-
 Φοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἐγνωσαν
 τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμ-
 βάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καὶ ἀγαθὴ σὺ παρ-
 θένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμό-
 νια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς
 οἰκείοις ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καί-
 με ἀποστρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ πο-
 δὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχάλευον· οἱ δὲ,
 Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλακας;
 ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαῖναν, ἵππου ὠκύτερος,

II Σαρδόνιον γελῶντες) Σαρδῶ
 νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας,
 ἐνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελί-
 νοις, ὧν οἱ γεόμενοι σπασμῷ κατ-
 ερχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕ-
 τω τελευτῶσι. Τιμαῖος δὲ φησὶν,
 ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ἔτη γεγονότας
 γονεῖς αὐτῶν δύουσι τῷ Κρένῳ, γε-

λῶντες καὶ τύπτοντες ἑαυτοῖς, καὶ
 πρὸς ἀχανεῖς χρημύδας καταβοῶντες,
 ὅθεν Σαρδόνιος γέλας ἐκλήθη. Ἄλ-
 λοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἀνησχο-
 ντες γέροντες γελῶσι ἀκουσίως ποδὲς
 τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφαιρῶντες ἀπ-
 ἀνθρώπων τελευτῇ, ὅθεν ἡ παροι-
 μία. V.

*medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos
 ipsius interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cul-
 tus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulne-
 ris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,
 prehendunt nos hostes redeuntēs, & e longinquo statim
 ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, pre-
 hendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, in-
 tempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni
 ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant:
 meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vul-
 neris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, clau-
 dus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit,*

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἤδη ἔλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ
εἶσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὐρομεν ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, ὅσον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου Φυγῇ, κρεμά-
σασθαι αὐτήν, σφίγγεσσα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
εἰς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδεῖπνον, καὶ πότος
25 ἦν μακρὸς. Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, εἴη τις αὐτῶν, τὴν δραπετί-
ν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραὶ ταύτῃ κάτω ἐπι-
ρύψωμεν αὐτήν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἔργα-
στήριον; εὐῖστε γὰρ, ὦ Φίλοι, ὅτι αὕτη εἰτῶν οἰκοὶ ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν

4 Καλωδίῳ Σχοινίῳ. V.

15 Ἐδράξατο) Ἐπελάβετο. V.

*sanus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat
fustis: iamque ulcus in femore habebam ab istis admoni-
tionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae
resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut veri-
simile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici la-
queo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem
autem intus vinciunt, postea coenant, & computatione
longa uruntur. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum unus, fugitiva? Quid vero aliud,
inquit alius, quam vetulae illam superiniiciamus, quae multas
nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque
nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si do-
mesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrum
nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato ir-*

ἐάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ραδίως ἀποθνήσκω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ. εἴτα ἐξήτουν θάνατον. καὶ τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσσε· θετὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὁ κνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι· ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπηρετήν καὶ διάκονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμνωμεν ἐκ τῆς γαστροῦ, καὶ τὰ μὲν ἐγκατα πάντα ἔξω βάλαμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὥς ἂν μὴ εὐδὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἅμῳ ταῦτα τοῖς γυνὶ, καὶνῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συναικεῖν, εἴτα τὸ,

ruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quae-rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, iam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adiutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, eiec-tisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aesta-

θερους ὥρα θερμότητι ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψείσθαι,
καὶ λιμῷ αἰεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν
ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, ση-
πομένου τοῦ οἴνου τῇ τε ὁσμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρ-
μένη, ἔω λέγειν. τέλος δὲ αἱ γύπες διὰ τοῦ οἴνου παρεισ-
ιόντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
26 ἔτι διασπᾶσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ
μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστε-
νον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐ-
τυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρβένον ἀβλίαν ἐπιδεξόμενος,
καὶ θῆκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι,
καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς
μιαροὺς τούτους ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσ-
μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ
καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐ-
τὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

11 Θήκη) Τάφος. V.

16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

tis tempore fervidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens verminibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Clamoribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem iacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem suscepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Iam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt, ad Praefidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumtam ergo

παρελάβαν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμέ, οὕτως ἤγεν οἶκαδε. οἱ δὲ καμῆται, ὥς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἤγον εἰσω. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι- 27
καιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καρήλω ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαιστραν, ὥς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἐάρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ. θέλειν, ὁ πατήρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-

12 Δοχεῖον) Μαχειρεῖον. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπαρτρέγοντας. V.

virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successe agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi apud novos dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo fatis esset. At ego tunc maxime Palaestram exsecrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurerat. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponso- rum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera minor habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub dixo, &

φερον ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποῖς νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὧν δικα-
 στῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, τούτῳ με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσω. ἐπεὶ
 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμι-
 28 ξε, καὶ ἤγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν. Ἐχοῖν δὲ ἄρα
 κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλη καὶ μοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐν-
 δον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεξεύγνυνεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυροὺς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὧν ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον·
 καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοῦμὸν ἄριστον Φρύγουςα, καὶ μοὶ

*cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tan-
 quam liber iucunde vivet, & equas inscendet. Et haec iustissima
 tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta es-
 set. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gau-
 dente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero
 rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gre-
 gem, pastum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Can-
 dauli, usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Me-
 gapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut
 omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud me-
 diocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis
 magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros,
 erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco po-
 scens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum
 prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, fa-*

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν ἔμοι δέ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιδόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπαλλύμην. αἰεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἡδυνάμην ζήλοτυπίαν ἵππικὴν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, αὐτὲ ἐνδὸν εὐφραίνόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὐτὲ ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29 ὅρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ἄμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δέ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὅρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὅρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδιάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλα

15 Καινῶς) Παραδόξως. V. *ibid.* (Ἐκάστοτε) Ἀσί. V.

etiam inde placentas totas devoravit. Mihi vero fures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorū, persequabantur, utraque in me calces iactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehementer via, insuper non calceatus eram in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ αἰεὶ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέωκτό μοι κατ'
 ἐκεῖνο ὁ μῆρος τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἵ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 Φαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἢ καταβασίς ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἰδοὶ τὸ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀΦαρεῖν, καὶ
 τῷ κουΦοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο
 μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουΦότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει καὶ κατήειν ἄβλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιφέρειν. καὶ ποταμὸς ἦν ἀένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων Φειδόμενος, ὀπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἑτέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἷα κάμνων καὶ ἀχθοΦορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δει-
 νὸν ἀΦόρητον ἦν. αὐτὰρ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χειρὰ μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuisse, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephantis etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus *de summo* arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adice-
 re, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi infidens rivum traiciebat. Si quando vero prae lassitu-
 dine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi ini-

δοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγεῖρειν, καὶ τὸ Φορτίον ἀΦε-
 λεῖν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρας
 ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ
 τῶν ὠτῶν ἀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπ-
 εγεῖρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς
 ἐμὲ ἀΦόρητον ἔπαιζε. συνενεγκῶν ἀκανθῶν ὀξύτατων
 Φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγγας, ἀπεκρέμα ὅπι-
 σθεν ἐκ τῆς οὐράς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπίοντος τὴν ὁδὸν,
 ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ
 ὅπισθε νύττουςαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύ-
 νατον, τῶν τιτρωσκόντων αἰεὶ μοι ἐπομένων, καὶ μοῦ ἥρτη-
 μένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι Φυλαττόμενος τῶν
 ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπαλλύμην·
 εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὅπισθεν ὀξύ
 προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀπο-
 κτενεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, 31

ceret, meque de terra excitaret, & onere, sicubi opus ef-
 fet, levaret; ille neque descendebat, neque manum prae-
 bebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fusti me
 concidebat, dum fuscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in
 me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissima-
 rum fascem, & vinculo constrictum, a tergo & cauda mi-
 hi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, per-
 gente me viam, dependentes impingunt, atque affiduo pun-
 ctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me
 ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulne-
 rarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrede-
 rer, appulsus spinarum cavens, peribam a fustibus: si ve-
 ro fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissi-
 mum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus,
 me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λάξ ἐκίνησα, εἶχεν αἰὲ τοῦτο τὸ λάξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἐτέρου χαρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκῶν, κατέδησεν ἐπ' ἐμέ, καὶ δεσμῶ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀναπτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ρίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότατον· εἴτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκείνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύππην. V.

6 Τυρεύων) Κατασκευάζων. V.

10 Ἀπλετον) Μέγα, ἀπειρον, ἐχάρητον. V.

11 Τέλματι) Τέλματα τὰ πηλῶδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ἢ βάθρα· Ἰσάιος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune farcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, qui enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abiicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi farcinam: sicque reliquum viae

τερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνά-
 ψαι με τῷ παιδί· δυνατόν ἦν τοῦ στυπτείου πηλῷ ὑγρῷ
 πεφυρμένου. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
 ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
 σείσαιμι τῇ ἐστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυπτείου μὴδὲ
 ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. Ἀλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦ- 32
 ρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κῆκιον. κομίσας γὰρ με ἐς τὸ ὄρος,
 καὶ μοι φορτίον ἄδρὸν ἐπιθεῖς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν
 πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
 ἄξυλον κομίσας οἰκάδε, καταψεύδεται μου πρὸς τὸν αὐ-
 τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δεσποτα, τὸν ὄνον
 οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν.
 ἀλλὰ μὲν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὴν γυναῖ-
 κα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὠραίαν ἰδὴ, ἢ παιῖδα, ἀπολα-
 κτίσας ἔπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρω-
 πος ἄρῃην, ἐπὶ ἐρωμένην γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἐκβρέχαι, πλύναι, συγχέαι, ταρασ-
 3 Πεφυρμένου) Φύρω, μολύναι, σῶ, μιγνύω. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
 iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc
 certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebat, me ca-
 lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuiffe me foco.
 Interea tum e stuppa praeter spem evaferam. Sed aliud im-
 purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
 tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
 ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
 lignis domum deductum apud communem dominum nefandi
 facinoris per calumniam reum facit. *Istum, here, inquit, asi-*
num, nescio cur alamus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
bis cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morfcat, &

ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιούσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς
 33 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἔραστοῦ. Ὁ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέ-
 λει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνδρωπίνους ἔρα, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάζατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα
 τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάβαρ-
 τος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤθελεν
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-
 νει in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset,
 cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans,
 conspecta muliere rus eunte, humi dispersit excussa ligna omnia, cum
 muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurren-
 tes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
 tore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque in-
 cedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mu-
 lieres puerosque infans, illum iugulate, atque intestina proiicite
 canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus
 mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte for-
 tuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me
 morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.

ξης ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχρόφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέ-
 γα ἔργον. ἐπεὶ δὲ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οὔστρω
 φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου
 ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἡμέρός τε εὐθύς καὶ πίων
 ἔσται, καὶ οἴσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ
 αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦ-
 ρο μετὰ ξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τοῦτον σω-
 φρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον
 ἅπαντες ἐπήνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ
 ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα,
 καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐβέλιν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε
 καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ρίψαι ἑμαυ-
 τὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὀλό-
 κληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεβνῆξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
 νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν
 ἀγρόν, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

*Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem &
 gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore
 atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto im-
 petu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine
 labore opus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es,
 intra tertium quantumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula
 mitiorem illa sectione praestabo. Itaque familiares omnes lau-
 dare consiliarium, bene illum dicere asseverantes. Ego vero
 iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino
 virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem :
 adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut
 de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equi-
 dem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cada-
 ver, morerer. Intempesta iam nocte, nuntius de vico ali-
 quis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens*

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 νυμφίον, περὶ δείλῃν ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιαλῷ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ,
 οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μη-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ
 ἔνδον, Φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ μὲ πα-
 ραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπι-
 κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχθόμην μὲν, Φέ-
 ρων Φορτίον ὄνου ἀληθινῷ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶ-

nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acci-
 disse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipsi
 se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, iumentorum

σις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωγος ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἐστῶς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστω ἐβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ἀνήσαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
 αὐθις ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοὶ τὸν δεσπότην, οἷον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τῳ πιπράσκωμαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμεν ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
 δὲ ἤκομεν ἔμβα ὥκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γεν, ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρόν,

nempe, instituta auctio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuf-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, *ultrix providentia*, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 fenex erat, *ex eo genere* unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno fane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diverforium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα,
 ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς
 τὴν βοὴν ἀνεκρότησαν. ὥντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶ-
 ναι τὸν ἐωνημένον· ὥς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δούλον, ἦδη
 ταῦτα ἐς τὸν Φιλήβον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δούλον, ἀλ-
 λὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τού-
 των τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους
 37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραία συνετάτ-
 τοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐν-
 σκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἴτα τῆς πόλεως ἐξηλεύ-
 νομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην
 τινα προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ Θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ
 δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορ-
 ρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσον-
 τες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτ-
 ταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύ-
 την· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵ-

13 (ὄμιλος) Πληθος, ὄχλος, ἄθροισμα. V.

*Etum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cin-
 aedorum, Philebi fodalium, qui omnes ad illum clamo-
 rem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod
 emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum ser-
 vum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum,
 o nostra, sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis? Fe-
 liciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis pro-
 pediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut
 ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi
 imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quo-
 ties vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus insiste-
 bam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi
 capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulne-
 rant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam
 incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sangui-*

ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐστῶς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδαν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιεστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλας ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἶνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον. Καί ποτε 38 εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰς ὥ, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναιδοῖς ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἔμῃ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum aditans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdidē-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα (ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἰσω, οὐδενὶ οὐδεν εἰπόν-
τες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι
τοὺς κιναιδούς, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ
τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόν-
τες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλ-
γειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
ἐπιούσης νυκτὸς εὐθύς ἐνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγέ-
νοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο
ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν
ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ
μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου,
καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάν-
τα περισπᾶσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδεύουσί με δένδρῳ με-
γάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παί-
οντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοι-
ποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάζαι

rant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illo-
rum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
tes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus dif-
ferunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer pude-
ret, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim in-
de discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt,
& irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. At-
que illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum
audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea
enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus
meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum
illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant,
iubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin

μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὥς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κάμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς
ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθήμενη, καὶ οὐκ ἔχουσα
ὅπως ὀδεύοι. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν 39
τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κατα-
λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἐν-
δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίν-
δυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν
ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μά-
γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμία ἀπάλεσε, κυνῶν
πολλῶν λαβραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἐγνώ-
κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου,
κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόβνησκε, εἶπεν, ὦ
φίλτατε, μήτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· πειθόμε-

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tan-
ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
verecundia movebantur, iacentis huī, nec habentis quo-
modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
na, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio ho-
minis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam
domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob
perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius,
inauspdatum mihi malum, Tu vero carissime, inquit, mori
noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνον
 λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, καὶ πείτα σφάξας αὐτόν,
 τὸ μέρος μὲν ἐκείνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμῶν, κόμιζε δέυρο,
 καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
 ὄνου κάτω που ἐς τὸν κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδράς
 οἴχασθαι ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὅρῳς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρ-
 κος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων· ὁ δὲ μάγει-
 ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα,
 ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ
 τὰς μαστίγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τούτῳ μοι ἤδη πεπρά-
 ζεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλη-
 40 σίον ἐστῶς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλευέτο. Ἐγὼ δὲ
 τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σῶζειν
 ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ῥήξας τὸν ἱμάντα, ὃ διηγό-
 μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδεί-
 πνουν οἱ κιναιδοὶ σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα
 εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχ-
 νίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην κομψὸν τι τοῦτο

omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum,
 ibique castrati partem illam, femur abscissum huc affer, curatum-
 que redde domino: reliqua asini per praiceps aliquorsum abice. Vi-
 debitur enim aufugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem,
 quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus,
 laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc
 solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perse-
 cutum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me ad-
 stans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset
 prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, ru-
 pto, quo ducebar, loro, & exultans, curriculo irrumpo, ubi
 coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro cur-
 rens evertō insultu meo omnia, candelabrum & mensas.
 Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀ-
 γρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλει-
 σθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ
 κομψόν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαν-
 τές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρὰ καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν
 με. ἐγὼ δὲ ὄρων τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἰσω παρ-
 ἔρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότηαι κοιμηθήσεσθαι ἔμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὐτῆς ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καὶ
 καινότερόν τι ἑτερατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμαμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσ-
 μενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῶ

2 Ἀγέρωχον) Ἀνδρείον, ἐντιμον, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις)
 Ἀλαζίνσιν, ἀπατέωσιν. V. 13 Ἑτερατεύσαντο) Ἐφεύδοντο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam
 elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed
 illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
 biosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strin-
 xerant, & longos fustes, atque ut statim interfecturi me se
 comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine,
 cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra oc-
 cludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyr-
 tis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & ce-
 lebrem, in quo novo praeftigiarum genere persuadent ho-
 minibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in
 templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur,
 diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πένη-
 τῶν. ἐνταῦθα συχναὶ ἡμέρας οἱ δεσπόται διατρέψαντες,
 ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπ-
 ἤτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελ-
 θόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
 ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκείνο παρελ-
 θόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
 θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς
 ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
 τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ
 ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπῆτουν τὸ κλαπέν ἀνάθημα·
 καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ.
 δῆσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν
 εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
 μιζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
 42 τῇ πολιτίδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά
 τε σκεύη καὶ με πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἰρκτὴν) Φυλακὴν. V.

bis vero domum pauperculorum hominum assignant. Hic
 dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
 nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
 que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
 impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
 donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
 vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perfe-
 quuntur: deinde, cum prope essent, defilientes ab equis
 illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
 latum furto donarium repossunt, idque excussis omnibus
 in sinu Deae inveniunt. Vincitos ergo effeminatos hosce
 reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo
 gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
 tatis Deae reddunt. Postridie cum supellestili illorum me
 quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo

ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
 τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
 δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὥς ἐαυ-
 τὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέον, ὥς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς
 τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλήθος ἔνδον ὁμοδοῦλων κτη-
 νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέ-
 Φοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε
 μὲν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτερον ἀρά-
 μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέον ἀφίγμενον, ἀναπαύεσθαι ἔν-
 δον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὁθόνην τοῖς ἅμμασιν ἐπιτε-
 τάσαντες ὑποξευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἴτα ἤ-
 λαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις
 μαθὼν· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπι-
 σα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιί-
 * στανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὥς οὐχ ὁρῶντα,
 παίουσιν ἀβρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥς-

2 Ἄρτους πέττειν) Ἄρτοποιεῖν.

V.

10 Ὀθόνην ...) Γραι. ὁθόνη τὰ
 ἅμματα μου σκεπάσαντες. G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
 tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
 mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenisse-
 mus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
 fervorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
 tae, quae omnes ab his circumgebantur, plenaque farinis
 omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gra-
 ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
 scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetense ocu-
 lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum agitant. Ac
 bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe
 didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
 stra aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
 rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
 hil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis tro-

περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφεσθαι. καὶ πείρα ἔμαθον,
 ὡς χρῆ τον δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
 43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ
 ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆ-
 σαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην·
 οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἶ-
 χομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθεῖς μοι τὰ λάχα-
 να, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδούς τοῖς ταῦτα
 πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκείνος
 μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δε-
 νῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη
 ἦν, καὶ κείνος οὐδὲ αὐτῷ στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅ-
 πως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὕγρον, καὶ πάλιν σκλη-
 ρόν, καὶ ὄξυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφα-
 44 τέροις ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς. Καί ποτε ἐξι-
 όντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

chi instar subito circumagerer. Itaque experimento tum didi-
 ci, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum
 expectare heri. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fie-
 rem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori,
 qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus nego-
 tii. Dominus nimirum mane imposita mihi olera deportabat
 in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in
 hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque
 plantis inducente, vacuus ego adstabam. Erat autem vehe-
 menter molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem
 quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi eme-
 ret, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum mo-
 do humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem:
 cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae.
 Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιώτου στολήν ἡμφοισμένους, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λεί πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ; ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 αἰνότητος ὦν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
 ορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν· καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥίπτει
 πόρρω, εἴτα αὐθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δεῖσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπο-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur,
 interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
 guae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut
 qui contemptui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic
 complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque
 ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo
 repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfectorum,
 minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tu-
 tissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis
 se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat
 iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in ur-
 bem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam
 suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminentis in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραία, δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιούσι· τὸν
 μὲν ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα
 ὑπερῶον, καὶ κεῖ μὲ ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχάν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα
 ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἐνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν·
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἐνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρόν, καὶ μὲ τὸν
 ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖσθαι ἔλεγον, οὔτε
 ἀνθρακῶν, οὔτε ὄνον. θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ρ' Ὑπερῶον) Ἀνάγειαν. V. 8' Ἀπόνοιαν) Ὑβριν. V.

periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ita faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas sursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati
 effemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi lieto-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περιέργως ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κεῖμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμ-
 πουσι, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφέζοντα· ἐμὲ δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μνηύσαντι ἐκ τῶν ὑπεράων,
 καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κάκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρώ-
 του ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρα-
 κύψεως. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρός ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με
 ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὠνισάμενος, Θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: **pre**hensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illo de
 testis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κινῶν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοί, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἐῖστασαν ἑνῷ κατέλυον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότη, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἰσὼ ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἑνὸς ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ Φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι· καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνω ἐγεμιζόμεν ἄνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἰσὼ, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ μοῦ ἐτι ἐν φόβῳ καὶ Φειδοῦ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοῦς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίπηκτα) Εἶδος πλακοῦντος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carniū alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradō; ac longo post intervallo humano me cibo probe faburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἦσθοντο ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἀμφοῦ ὑπόπτον πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυτον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἀμφοῦ, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναϊότατοι, μέγαν τέ με καὶ πίονα ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταυτῷ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιδόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδρον. καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἥριστων προσελθάν. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλωσ

cherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum iam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi, tanquam in balneum abirent, occlusa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admodis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium: deinde confervos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσούτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἶπω, ὁρᾷ με σὺς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλῳτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἶσω. καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότης, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλῳτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἶσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζῶμους, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυι ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι προσμεριδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀσώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλῳτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπυι) Σινάπυι. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos finapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludierum salutis futurum, licet iam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκεράσάμενος ἐπι-
 δῶ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσενεχθῆν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὁρῶν με κτήμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ
 ἐμῇ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμῇ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν αὐτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα ποίων μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην.
 τῷ δὲ γε ῥάδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθύς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανέειν, καὶ ἀνα-
 νέειν πρὸς τὰς Φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν,
 καὶ δῖχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περι-
 βόητον ἦν, ὅνος ὁ τοῦ δεσπότης, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνὰς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Κατηχῶ, προτρέπομαι, παραινῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀντὶ τοῦ ἡχώ τῇ γενικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia.
Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
cumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit.
Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
quaecunque potuisssem etiam sine disciplina facere. Cele-
bratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, lucta-
tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δὲ, ὅποτε θελήσαιμι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιοῦμένην τὴν ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευὴ μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφύρᾳ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινούς εἰσεδεχόμενῃ ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κῶδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσικῶς κῶτατον ἐκφωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότεων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀδικοτο ἢ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· ἀγῶν τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχέ-

16 Ἡ πορεία) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

bam opportune, & renuebam: &, si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exercebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὥς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θῆαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσδοον εὔρεν ἐξ 50 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἡνοίγειν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἥσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότη, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συν-αριστῶν, μέγας τε καὶ πῖον δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανή,

vehendum curru difficilis. Cum vero Theffalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praeuocurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister redditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaseram. Aliquando peregrina mu-

παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου
 τοῦτο δὲ τῶ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδεύματων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἄνδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχαρῆσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, καὶ κείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεί-
 νῃ ἔξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Κάπει-
 δὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἑκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὗρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνὴν.
 ἐκεκόμεστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώ-
 ματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπρόμενον· ἔπειτα ἀποδυσάμενη, παρ-
 13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὴ καὶ μικρὰ εὐνή. V.

lier, non mediocriter dives, specie fatis honesta, ingressa,
 ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervi-
 dum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis arti-
 bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo
 meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice-
 tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecis-
 set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret,
 sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio
 nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redi-
 mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu-
 bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia,
 & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis
 decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam
 cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam,
 igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda

ἔσται τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχέαιμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καὶ με δὲ μυρίζει,
ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἴτά με
κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἀνθρώ-
πον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Φορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἵλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
σοντος εἰς τοῦτο δέόμενος, καὶ οἶνω δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰσטרημένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπύρου, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἀνθρώπον. καὶ
γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμεν
ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἀν-
δροφόνος, καλὴν δάσω δίκην. ἡγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δε-
διώς· ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἐρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὥς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥσ-

integra, fusoque de alabaastro unguento se ungit, & me
quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Dein-
de osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, &
homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in
stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil in-
digens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore
stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor.
Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem in-
scenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem
ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina
fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-
crem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur,
& ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignora-
bam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis of-
culis, iisque amatoriiis, me alliciens, cum videret me non

περ' ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα ἔ-
 σω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκεν ἔτι,
 καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἑμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὁσφύος
 τῆς ἐμῆς εἶχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ
 Φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν
 πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοι-
 πὸν ὑπηρετοῦν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἶην κακίων τοῦ τῆς
 Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνή, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀ-
 φροδίσια ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκό-
 52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. Ἀμα δὲ
 τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνθεμένη πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν
 αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν
 ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπι-
 δεϊζόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρή-
 σατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγ-
 γέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me ample-
 ctitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulo-
 sus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lum-
 bis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa,
 quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis ac-
 curate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad volupta-
 tem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat
 subserviebam, cogitans, non deteriore me esse Pasiphaës
 adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 insatiabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam
 in me noctem contriverit. Cum luce autem surgens disces-
 sit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus
 in me novum quiddam domino, cum muliere me conclu-
 dit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδο-
 μέν, καὶ διὰ τινὸς ὁπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ
 μείρακι συνευαζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσίᾳ
 με δεῖξαι ταῦτα ποιῶντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινὶ τῶν κατα-
 δεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευ- 53
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ἣ τὰς Φιλοτιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἐγνωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbeba-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiari, ut, inquit, ipso spectaculi die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quae
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iam die,
 qua munus honoris petendi causa editurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἰσω εἰς τὸ θεάτρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πά-
 σης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκει-
 το, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυ-
 Φῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρ-
 ειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ δια-
 κονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὀπίσθην, ἐκέλευέ
 με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδούμεν ἐν τῷ θεάτρῳ
 κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεόμην μή που ἄρκτος ἢ λέων
 54 ἀναπηδήσῃται. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἄνθρωπος Φέροντος παρο-
 δέοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθρωποις ὁρᾷ καὶ ρόδων χλωρῶν
 φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους
 ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον.
 ἐγὼ δὲ ἐν ἑξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐ-
 τῶν τῶν ἀνθέων τὰ ρόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμα-
 ζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἢ τοῦ κτήνους
 ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium
 manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa
 in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines so-
 lent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum no-
 bis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere
 me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita
 iacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exsili-
 ret. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios
 inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil
 cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant,
 me confurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero
 percurrans naribus florem, captas inde rosas devoro. His
 adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumentum
 species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus:

ὄνος, ὃ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισταίῃσι θεῶν πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεβορύβησαν, καὶ τὸ θεάτρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον, ἡξίουσαν εὐθύς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρῶν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγειμένῳ ἐπαλείψασα, ὅνον ποιήσῃ. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδομαι οὕτω γεγονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνο- 55
μα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πα-

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tumultum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam orationem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae, qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de illo facto non mentiri. Et Praeses, Dic nobis, inquit, nomen tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te ais genere tibi coniunctos, & urbem. Et ego, Pater, inquam,

τῇ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ
Γαίος. ἅμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν·
καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ
ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ
ἡμῶν, Πάτραι τῆς Ἀχαιίας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦ-
τα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
σάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων
ᾧν. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ
πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τού-
τῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλ-
λα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσία
πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
ταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.
56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖ-
κα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίῳν αὐτῇ φανεί-
σθαι λέγων, ἴν' ἐν ἀνθρώπῳ ᾧν. ἡ δὲ μὲν ἀσμένῃ τε εἰς-

*mihī est Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reli-
qua nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum li-
brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria
nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praefes, Carissimo-
rum longe mihī hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui
& domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam
mentiri novi, horum qui sis filius: exfiliensque de sella ample-
ctitur me, & multum osculatur, domumque ad se me de-
duxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecu-
niam mihī & alia multa afferens. Interim etiam Praefes me
publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare de-
scendentes navim circumspicimus, farcinasque in eam im-
ponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulie-
rem, quae meo affini amore correpta fuerat, cogitans pul-
chriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem,*

εδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερ-
πομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευσεν,
καὶ γὰρ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον
ἀγαπήθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρύφῃ, καὶ
τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν καὶ δειπνᾶν σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ
τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Φιλτάτῳ
καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐκάνισταμαι,
καὶ ὥσπερὶ μέγα τι ποῖων ἀγαθόν, ἀποδύομαι, καὶ
ἵσταμαι γυμνός, ὡς δῆθεν ἐτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς
πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδεν με πάντα ἀν-
δρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ αὖτ'
ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν τοι ἀπ-
ελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
ταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρώσα τότε, ἐκεῖνῳ, καὶ οὐχὶ
σοῖ, συνεκάθευδον. καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνόν γε

vifum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, ar-
bitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
sequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus ef-
fet, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam
despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
ronam fumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum iam
profunda nox esset, & somni tempus, furgo, & uti ma-
gnum quiddam bonum facturum, exuo me, ac nudus adsto,
magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At
illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me,
Non, inquit, in malam rem a me meaque domo facessis, & lon-
ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
enim tantum peccatum commisi? At ego, inquit, non tui, sed
asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
bamque, te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne ser-

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύ-
 ρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησί-
 μου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐ-
 θὺς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον
 κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωσθεις πρὸ τοῦ δω-
 ματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἔστεφανωμένος, καὶ με-
 μυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτη συνεκάβ-
 ευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνός ὢν, ἔθειον ἐπὶ ναῦν,
 καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι
 συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέ-
 μου, πλέομεν ἐνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτήρσιν ἔθιον, καὶ
 ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦ-
 το δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ
 πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἷαδὲ ἀνασώθεις.

vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo &
 utili animali mutatus in spinturnicium. Et advocatis iam sta-
 tim servis imperat, ut me tergis sublimem domo expor-
 tent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher,
 coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac
 dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ri-
 densque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de
 urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in
 meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi,
 & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod
 aiunt, verum asini, per longos inanisque labores, & vix
 tamen ita, salvus tandem redissem.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. ἘΓΩ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω **Ι**
σε, πλούτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐ-
κταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ῥάδια παρα-
σχέιν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων
αὐτῶν. ἐν δέ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ
μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε' οὐ γὰρ ἀτυχί-
σεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔΦης, θεόμενος.

ΚΥΝ. Ἀπόκριναι δὴ μοι πρὸς τίνα οὐ χαλεπὴν ἐρώ-
τησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχὴ, καὶ πρόχει-
ρος ὥστε ἐρώτα ὅποσα ἀν' ἐβέλης.

10 Μετρίων) Ταπεινός, ἐπιεικής. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. **E**GO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero mo-
lestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo
maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non
omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi
non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a
te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres,
praefertim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem
non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur inter-
roga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἴτε οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἔρραψαδῆκασιν, ἄφικτα εἶναι, ὅποσα ἂν αὐταὶ ἐπινήσωσι γενομένῳ ἐκάστω.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὅ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίγνεται, ὑπὸ τῶν τούτων ἀτράκτω στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2. ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ Φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. seq. Schol.)
ibid. Ἐξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ἡ θεός. ἐνδ. Ζ.

θεός. οὐ. Ζ.

οὐ τις

ἐνδ.

Cyn. En ista rogabo, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitare non posse, quaecunque illae nascenti unicuique neverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῆγον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπό-
σα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ
ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀΦῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ'
αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σΦάλλονται, καὶ ὑπεναν-
τία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρω-
ποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τὰ ληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως
παρὸν, ἐρραψώδει δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω Φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κεί-
νό μοι ἀποκρίναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθῶ, Λά-
χεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυβρύλ- 3
λητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσὶν, ἢ τί δύναται αὐτῶν
ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοῖραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκεί-

5 Διεξέρχονται) Διεξίσσι. G.
11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ'
Ἑλλήνων ἠπύρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύ-
νεται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς

μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς
μεγάλῃς οὐκείας τῆς ἀπορίας, ἐποίη-
σε τὸν Δία . . . περὶ αὐτῶν ἀπορη-
θῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum
afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a
Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, &
contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscen-
dum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, dis-
cedente illo, quod, quamdiu praesens erat, per ipsos fun-
debat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi
responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, pu-
to, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista
quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum
aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ κεῖνο εἴπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποιήσαι αὐτῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τίνος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθῆσκειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλωντο ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν κατασπᾶσκειν γε, σὺ δὲ, ὅποτε ἐβελήσης, ραδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἐμ.) Τοῦ Διὸς εἰ- νίσκος ἐγγέλαι. V.
πόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νῆμα- 13 Καθῆσκειν) Κρεμάται. V.
τος ἠρτῆμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυ-

las valent? Audio enim dicere universos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcis?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminiue vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspenfurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspenfi vi te detrahare, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν Θαιμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπὲρ-
Φριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη
ὄρῳ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
ματος, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἔρω- 5
τήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
μου τάληβῃ μετὰ παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν
ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἀπαξ δοξάντων αὐταῖς,
τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύναμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pi-
sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per ego te Parcas, & Fatum ob-
secro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt,
cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπᾶς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματα ἔστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων Φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΤΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ αἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας Φησίν. αὐτίς δ' εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Διηλονότι ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiōnes invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Iup. Novi, undē habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fufum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaferit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ἐκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέςτερον ἀποκρίνη.

ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι;

ΖΕΥΣ. Φημί γάρ.

ΚΥΝ. Ὑμῖν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν τὰῦτα, καὶ ἀνακλῶθειν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἐνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιοῦμενοι, καὶ ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

ΚΥΝ. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ἐκνήσης) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ἐκνήσης, ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλέςτερον ἀποκρίνη, μὴ ἐκνήσης. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθὰν τὰς θυσίας παρέχοντες. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si fatis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcibus fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixerō?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorē naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῇν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπτομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χειρόν ἐστιν, εἴ γε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφόμενη.

8 ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι· σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litatis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorum naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali

σπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χαλὸς ἐστὶ, βάναισός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεθήτην ἔτι ἐν
τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δὲ φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δὲ μοι

1 Ἰμονίαν καθεῖς) Ἰμονία λέγε-
ται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ
κείδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεά-
των ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ
ἡ διὰ καύου ἢ τινος ἄλλου διὰ σχοι-
νίου γούν ἀντλησις. διότι καὶ ἡμᾶς
λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῆρος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τε-
χνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρύπτεν, καὶ οὐκ ἠνεί-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις, ὃ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις δίδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐδύσεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ
ὄρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐσθίειν τὸ
ἥπαρ αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγγα-
μῶς ὡς εἰς τὰν ἀπ' αὐτοῦ γενομένην
τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπει-
δὴν ἔσχεν υἱόν, κατήσθιεν αὐτόν.
ταῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἀδῇ
καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγενήθη ὁ
Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέ-
δωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός, ὃ

δὲ Κρόνος καταπίων, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς
οὖν ὁ Ζεὺς τὸν αὐτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμῶς βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθε-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφόν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διός, μὴ φέρων βα-
σιλείαν τοῦ Διός, διὰ τὸ βαρέως ἄρ-
χεῖν αὐτόν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γινού-
ς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐτιμαρῆσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐ-
πέμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πίδης υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρῶμενος,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνή-
σκοντας ἡγείρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐκεραυνώσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύνκλω-
πας, τοὺς εἰαθότας κατασχευάζειν
τοὺς κεραυνούς, κατετόξευσε. καὶ
θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὃ δὲ
Ἀδμήτης ἦν βασιλεὺς Θισσαλίας. V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam.
De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde

οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εὐόκασιν ὑμῶν οἱ μὲν
τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἑῷ
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέσταις ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ὄντες, οἷς τοῦτο
εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
Φῆς· καὶ σοὶ τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρᾷ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναι-
ρόντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 Ἐν ἀκαρεῖ. Ἐν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷς τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ κα-
λέγεται δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. V.

mibi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatiis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου ἔνεκα. πάντα γοῦν ὅποσα ἂν εἴπω, οἷε ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τάλῃβες, ἢ 10 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοὶ καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς Φήσας, οὐ παύη τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὡρῶ ὅτι σοὶ τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι οὐδενὸς ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων.

ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἕκτος εἰ μὴ μεταμέλει σοὶ ἐκείνων, καὶ μετατίθεσθαι αὐθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

5 Μοῖρά τις, ἢ) Πάνυ γενναίως μένη καὶ τύχη παρὰ τὰς μοῖρας. V. καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπόρη- 14 Κατατίθεσαι) Τουτέστιν με- σεν. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἢ εἰμαρ- τατίθεσθαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae- nam illa vobis sit Providentia, Parcarumne una, an etiam maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non definis minutas mihi nugae eiusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poeniter te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΤΝ. Μανθάνω, ὑπηρεταὶ καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκείναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκευὴ τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΤΝ. Ὡσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδείς δὲ ἂν εἴποι ὥς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· οὕτως ἀνάλογον, ἡ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἡ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὥς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐ-

8 Σκέπαρνον) Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἔριον, παρὰ τὸ σκίπτειν τὸν ἄρνα. V.

Iur. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Verumtamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iur. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra confecerunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt,

δὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον.
οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοί-
ραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὰ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάν-
των περὶ ἐκάστου. ἢ γοῦν Ἄτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν,
εἴ τις εἰς τὸναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς
Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοῖρας τιμᾷ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰκας ἅπαντα
συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου
ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν
ὑπὸ τῆς Μοῖρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοίμεθα ἂν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ
μέλλοντα, οἷς γε τὸ Φυλάξασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύ-
νατον. ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῆς) Ἀπὸ
τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖσος ὁ Λυ-
δῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς
αὐτοῦ Ἄγρος αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξε-
ται. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχώρει τῷ
παιδίῳ οὔτε κατὰ πολεμίων ἀπελ-
θεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐκρέματο σιδήρος. τοὺς δὲ κατὰ τὴν
χώραν φανέντος, πεισθεὶς ἔπεμψεν
εἰς Θῆραν τὸν παῖδα. καὶ ἐν τῇ Θη-
ρεύειν Ἀδραστος εἰς τῶν Θηρευόντων
ρίψας κατὰ τοῦ σοῦς, αὐτοῦ μὲν
ἤμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροῖσου
υἱόν. V.

Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque
enim, puto, ipsis Parcís integrum est mutare, & aliorum
convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaqua-
que re decreta sunt: nec patiatúr Atropos, si quis in
contrarium torquere velit fufum, & Clothónis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcás colí ab homini-
bus aequum censés, sed videris hoc agere, uti confundas
omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur
merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcám,
singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, prae-
scire futura illis, quibus negatúm plane sit illa cavere. Nisi
forte ad hoc valere dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θά-
 νατον καθεύρας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐ-
 τὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ·
 καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἀφείς τὴν λόγχην, ἐκείνου
 μὲν ἀμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν
 ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν φερομένου ταῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαίου καὶ γε-
 λοῖον, τό·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖς ὁ Φῦς,
 περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντας οὕτω
 γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμόν, καὶ ἔσπειρε,
 καὶ ὁ Φῦς ἀπέκτεινεν αὐτόν, ὥστε οὐχ ὀρῶ ἀνθ' οὔτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐῷ γὰρ λέγειν
 ὡς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθεύρας) Ἐγκλεισάμενος. V.

ναῖχα. V.

9 Ἄλοκα) Τὴν αὔλακα, ὅ ἐστιν
 ἀποτρευθεῖσαν γῆν, λέγει δὲ τὴν γυ-

12 Τοι γάρ-τοι) Τοῦ ἕνεκεν. V.
 Τούτου ἕνεκεν, τούτου χάριν. C.

ri se moriturum, effugere mortem includendo se possit. Sed
 fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, &
 mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo
 aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori
 Parcarum imperio feratur hasta in iuvenem. Illud de Laio
 etiam ridiculum:

Ne sparge sulcum liberum, vetant Dii:

Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omni-
 no ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &
 qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo no-
 mine mercedem vestrorum variciniorum repetatis. Mitto di-
 cere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πάνυ ἀποσαφύντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειράτο ἐκεῖνος αὐτοῦ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέ-
πρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντι-
κὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί 15
ἔσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγμα-
τα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀλη-
θῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφύντες) Φανεροῦντες.

2 Ἀρνεια κρέα) Ὁ Κροῖσος θέ-
λων πειραθῆναι, εἰ ἀληθὴ μαντεύε-
ται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνεα κρέα
καὶ ἀπὸ χελώνης, ἥψει αὐτά· καὶ
ἐποίησεν ἀπελθεῖν τινὰς πρὸς αὐτὸν,
καὶ ἐρωτήσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ
ἀπεκρίνατο· Ὅμή μ' ἐς φρένας ἤλ-
θε κραταιρίνοιο χελώνης Ἐλομένης
ἐν χαλκῷ ἄμ' ἄρνειοισι κρέεσσι. V.
6 Χελώνεια) Χελώνης. G.

leatis, non satis declarantes, fumme ille, qui Halyn tranfit,
an Cyri imperium everfurus fit. Utrumque enim significat
oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynifce, Apollini irae causa contra
Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis
& testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem.
Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut de-
ciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide fu-
tura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius
pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii fumus,
neque providentiam adhibemus rebus, neque digni fumus
victimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito vi-

νεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὀράς, διηγκυλημένος ἀνέχομαί σοι
τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος.

ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴ-
μαρται, καὶ σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ
τὴν Κλωθὰ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσιν· οὐδὲ γὰρ τὸν κε-
ραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἂν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύμα-
τος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἴ-
μαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι· ἀνέμνη-
16 σαι γάρ με ἀπειλήσας. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ
ληστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους,
καὶ ἐπιόρκους, ὄρντινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον,
ἢ νεῶς ἰστόν, οὐδὲν ἀδικούσης; ἐνίοτε δὲ χρηστόν τινα καὶ
ὅστιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θε-
μις εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων
τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἡκεις μοι συμπεφορηκώς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἐτοίμῳ
ἔχων. V.

Διηγκυλόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐν μα-
σχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ ὄρνυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum para-
to adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cyn. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti:
nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per
te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vul-
neris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te
pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; ad-
monuisti enim me minis tuis. Qui tandem, omiſſis sacrile-
gis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & per-
iuris hominibus, quercum faepe quandam fulminatis, aut
lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: inter-
dum etiam bonum quandam & sanctum viatorem? Quid
taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omni-
bus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῶ ἀπεκτονῶς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα, Μέλitos δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλος ὢν· Περσῶν δὲ τοσούτοι καλοὶ καὶγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἡρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δὲ Ἀλκιβιάδης Κλεινίου. Σκαμβονίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὃς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἰσπονίку θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπιστῆγεν ἑταίρας, τὴν δὲ Καλλιαν ἐπειράτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κύνδυλον τῷ Ἰσπονίку ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἐραστῶν ἀγρούς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔθυσε μετὰ τῶν ἐραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίσχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὐδὲν οὐδὲ Ἀχάτιος ἐκαλεῖτο, ἦτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐχάλουν, ἢ

ὅτι ἀπὸ Ἀχατίου χαρίου ἦν. V.

8 Παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα. Οἱ ἑνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίους, τῶν ἐν τῷ ὁσμητικῷ ἐπιμελουμένων. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστάς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, θανάτω ζημιούσιν. εἰ δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δὲ ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἰ τις ἄλλος κατακριθῇ θανάτου, οἱ ἑνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο. Γύγης ἀνὴρ ἐνάρτεος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, quī tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praefens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπέξιόν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ Φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ZEYΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίμας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφές· ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποσονοῦν τούτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανὼν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῇ Ἥλυσίᾳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὸν γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται.

ταὶ ἐν τῇ αἰνῇ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῇ εὐδαίμονει ἐξηπλωμένου, παρακαθήμενοι οἱ γύπες τὸ ἦπαρ αὐτοῦ κατεστίουσι. V.

dicam, percurrens singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynifce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem fitne tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, ea lege, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim ea conditione Tantali instar hic fitire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί Φῆς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ 18
τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκά-
στου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρήτα δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
ἱεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν
βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσασαιτο, κολά-
ζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

7 Τί δὲ καὶ κεῖνον ἐρωτᾷς) Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & prae-
mia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretensi iudicari talia apud
inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim
filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-
ne hunc etiam aequum putat?

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα;

ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιῶμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτως κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἐμπροσθεν ἀμολογημένα, ὥς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἡν Φονεύσῃ τις, ἐκεῖνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἡν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον αὐτῷ δρᾶν. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάζεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iup. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causam omnium: & si quis caedem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalo: quid enim iniuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἄπ-
εμι ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὐσαι;
ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
οὐ πάνυ οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἢ περ καθεῖσθαι κλάδων ἄτρακτον
τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ράδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφα-
5 Ἐφικνοῦνται) Ἐφάπτονται, 15 Ἀγαπήσομεν) Ἀρκεσθῆσώ-
καταλαμβάνουσιν. V. μέθα. V.

Iup. Nec responsione iam porro dignus es, qui talia in-
terroges: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relicto
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tan-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
&, ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi optio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fusum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

νίσαι τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκοῦσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἰ μὲν Θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲν ἔστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν Θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Iovem nihil respondere, magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mihi non fuit.

Ζ Ε Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. Ω Ζεῦ, τί σύννους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, ἰ
 Ὀχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Γουνούμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
 Ἐξαῦδα, μὴ κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἤδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἥ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρὸς τέ σε εἴλε παρείας;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ὦδ' εἰπεῖν ἔπος,

ἢ ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγ-
 οῦδια πεπληρωται συμφορῶν. ἐπεὶ
 οὖν ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἔστιν,
 εἰκίτως αὐτὸν ὡς τραγῶδον ὑποτίθε-

ται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἰάμβων
 τραγικῶς διαλέγονται αὐτῷ Ἡρα
 καὶ Ἀθηνῆ· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἰάμ-
 βων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS;
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. QUID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum
 ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem ha-
 bens? mecum communica, me cape laborum tuorum con-
 siliarium: noli nugas fervuli contemnere.

Min. Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?
 Iup. Non est mali quidquam, brevi versu canam,

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική,

ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷοις Φροϊμίοις ἄρχη λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορόν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπαῖς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ καιμῶδεῖν ὥσπερ οὗ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπῶκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης,
ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπείτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδια-
νόητος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

11 Ὑποδραματουργεῖν) Τὸ δρα-
ματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν
παύτῃ διαφέρεται. δραματουργεῖν μὲν
γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ὑποθέσεως
ὅλης, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις
τοιούτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρη-
μένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ
ταῖς εἰχέοις αὐτὰ πάθεισιν ἐναρμότ-
των, ἅτε τοῖς ἡνὶ πεπραγμένοις
ἀφαιμοιούμενα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδᾶν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

Min. Apollo! quanta ordire iam proemia?

Iup. O pessimi, terrena gens Sophistica,

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mi malum!

Min. Quid ergo? quin dicis choro domestico?

Iup. Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas?

*Min. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut
isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

Iun. Ignorare nos putas causam tui doloris?

Iup. Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ἂν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κακὴν γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολ-
λάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι
Δανάην τινά, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὐρόντα σε
ἀνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦρον,
ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρυῖναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς
τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ
στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλ-
λου του, ἢ ἐρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύ-
ταις παιδιαῖς οἶει τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιά σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἐστήκεν, εἴτε χρὴ
ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε
καὶ ἡμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μῆδεν εἶναι δοκεῖν.

14 Ἐπὶ ξυροῦ ἐστήκεν) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων κιν- δύνα λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἱστασθαι. V.

Iun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorum quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeferis. Credibile nimirum est, Danaënam quandam, aut Semelen, aut Eu- ropen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amafiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lusibus res no- stras versari existimes.

Iun. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, periculis versantur res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omni- no, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ
Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπι-
κρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἶρονται τὰ ὅπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρβεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὅρῳ γάρ,
ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀρι-
στόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις
ὁ Ἐπικούρειος, χθές, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου
τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα
συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅπερ μάλιστα καὶ ἡνία-
σέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ'
ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμο-
κλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειράτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν· εἰ-

4 Τὰ νέρβεν) Τὰ κάταθεν ἀπὸ
τῶν καταχθονίων. ἔχει γὰρ, ὡς λέ-
γουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεκτο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι
τραγωδίας ἥσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ
οὖν ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλε-
γεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι
ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάγη ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος
ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο
οὖν ἐν ταῖς τραγωδίαις καὶ κομω-
δίαις καὶ θεοῖς. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα
γυναικεία κρατούμενη δλιγαριά, καὶ
ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισέρχονται πρό-
σωπα ὑποκνιζομένη περιπαθῶς τῶν
Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an
Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus
inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce: nil metus Diis ab inferis.

Iun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim
video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus
nobis aut Aristodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri,
nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt,
praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod
quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis qui-
dem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, in-
spicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τὰ ὄχλου πολλοῦ ἐπὶ ῥύεντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς
 συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ
 λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς
 τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει
 λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ παντάπασιν τὰ
 ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύοντα; καὶ δυοῖν θάτερον,
 ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶ-
 ναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς
 ὑπέρσχη λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, ὅ
 ἐπετραγώδεις αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾧ, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
 ναι μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσούτῃ. τί δ' οὖν; ὦ Ἑρμῆ,
 καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ
 καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice,
 aut Scholii pars reliqua periit. Solan.)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat mul-
 tus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim,
 condito, reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi
 omnes sunt exspectatione audiendi, uter vincat, & verio-
 ra dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint
 omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque
 alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina
 tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles
 superaverit.

Iun. Gravissima sane, Iuppiter, sunt, quae narras; nec fru-
 stra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae
 rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid
 ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite &
 vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν Φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτω.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοὶ τάναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδία ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεῖς ἅπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φανερῷ ἐσομένης τῆς ἐρίδος τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ θόξῃς τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί μὴ

9 Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἰδίαν τι πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχοῖς ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. μένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem huius rei referendam, convocata concione.

Iun. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbari coelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adfunto omnes.

Merc. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἤκετε, περὶ μεγάλων ἐκ-
κλησιάσσομεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω φίλα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοῖκά καὶ πε-
ζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γάρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιώ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κή-
ρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνία ποιητικῇ, ὥς
μᾶλλον συνέλθοιεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραϊφωδῶν τὰ
τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ
τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυκείρων, καὶ γέλως
ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ
καὶ τὸν Ἀπόλλω γελάμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν,
καί τινι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-

3 Ἀπλοῖκά) Ἀπλοστοτα, εὐτελῆ. V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ
τῇ ἀμουσίᾳ. V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis
rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nude, Mercuri, & simpliciter, & pedestri ora-
tione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos*
convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitatem conciliandam aio
praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica,
ut magis convenient.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad vir-
gam canentium: at ego minime aptus sum ad poetica:
itaque corrumpero praeconium, vel excedentes mensuram
versus, vel deficientes confarcinans: & risus orietur ab il-
lis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quo-
que Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam

Φείας, ὥς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετά-
ζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τῶν Ὀμήρου ἐπάν' ἐγκα-
ταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκείνος ἡμᾶς
συνεκάλει, μεμνήσθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως,
πειράσομαι δέ ὅμως.

Μῆτε τις οὖν Θήλεια θεὸς, τόγε μῆτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας
'Οσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

το Ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες)
Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μάλ-
λον δὲ μακρὰ τῇ περὶ τοὺς λεγομέ-
νους θεοὺς, καὶ Πριάπὸν τίνα θεὸν
εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν
εἰ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι
τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τοῦ-
του ὄνθ' ἐν Πριάπῳ καλουμένου, ἄλ-
λοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ
ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μνασίεας δὲ
ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πριά-
πον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν·

καὶ ἔριπεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας,
ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδεὶν αἰδοῦ
ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν
μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὃς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως,
ἀμειμπτον ἔχει τὸν βίον. V.

12 Πάγχυ νάνυμνοι) Ἄνευ ὕ-
μνων. V. In altero Vossiano sic:
Νάνυμοι) Γράφεται νάνυμνοι. τουτ'
ἐστὶν ἄνευ ὕμνων.

multa hic tegat varicinii obscuritas, ut, qui audiunt, non
multum habeant otii ad versus examinandos.

Iur. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admi-
sce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te
credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Pericu-
lum tamen faciam.

— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,
Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,

Νώνυμοι, βαμοῖσι παρὰ κνίσσησι κάθησθε.

ZETΣ. Εὐγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάβιζε αὐτοὺς,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχη· ἐν
 προεδρία μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυ-
 ροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνιτῶν, προτετιμῆσθαι· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἄτεχνοι πόρρω που συνωσθέντες καθεδοῦνται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

EPM. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἰδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσοῦς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὅλην, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ιδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συνίασι) Γράφεται συνθέου-
 σι. V.

7 (Οἱ Φειδίου μὲν) Οὗτοι ἀγαλ-
 ματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Ora supinati nidore fedetis ad aras.

Iup. Euge, *Mercuri.* Optime functus es praeconio. Ete-
 nim iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut fimi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem contrusi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, affideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λίθινων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤμετε οὖν εἰς
8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὅποιοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοὶ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικραῶσθαι καὶ ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόζυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον-

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προ- ἀντὶ τοῦ πλουσίας. V.
τιμητέαν. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀντὶ 14 Ἐπιδυγάσθαι) Ἐπιδυγῇ ἢ
τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτίνδην δὲ σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praefarendam esse artem?

Iup. Sic quidem decebat: sed praefarendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque censu iubes, non ex nobilitate & praestantia, illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi foli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, tegunt. At illa Ben-

τες, ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι ὀλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ᾧ Ἑρμῇ, δίκαιον, τὸν κυνο- 9
πρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ
ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ᾧ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ
Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κο-
ρινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός
ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρῆ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγα-
νακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῇν ἔχων προτιμήσε-
ταί σου.

1 Ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ) Ἡ μὲν Βεν-
δὶς Ὁρακλῆα θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις
Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνο-
πρόσωπον φασίν. Ὁ Μιθρὴν Περσι-
κός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μι-
θρὴν, ὁ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ,
ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν
οἱ βάρβαροι πλούτω ἐκόμην, εἰκό-
τως καὶ πολυτελεῖς τοὺς ἑαυτῶν
θεοὺς κατεσκευάζον. Τὸν Ἄττιν δὲ
Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ
Διόνυσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Ξηλυ-
δρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκο-
πέντα μητρὸς ἐφ' ᾧ τε ἐράμενον αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐμοὶ δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν
αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνην παθεῖν αὐτὸν
φασί. τοῦτο ἱερατικῶς λειτουργοῦν-
τες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννη-
τικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ
ταῦτα καὶ γυναιάζεται τοῦτο κατὰ
πάντων εὐνοῦχαν, ὡς τῷ Ἄττιδι
ἐπιτηδεύειν ἀναχεῖσθαι, ἀρμολυόμε-
νοι δὲ, εἰ κιναιεύοιντο, καθ' ὅτι καὶ
αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ
τῷ μῦθῳ ἐξεταζόμενος. V.

2 Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἐστὶ
παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. V.

4 Κυνοπρόσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido tori, & graves, & multi revera pretii.

Nept. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc canino vul-
tu praeditum ante me federe Aegyptium, idque cum ego
Neptunus sim?

Merc. Sic est. Verum te, quaffator telluris, aereum Ly-
sippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore au-
rum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre ita-
que oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum
ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

10 ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μὲ λαβὼν, ἐν τοῖς προδρίοις που κάθιζε χρυσῇ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καὶ μὲ ὄραν, ἀλλ' εἰ μὴ πᾶν λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίους παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιοπίστον σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ῥαψωδιῶν χρυσῇ με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὅψει καὶ κείνῳ ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφαναμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισσεύ-

2 Χρυσῇ γάρ εἰμι) Χρυσῇ ἔλα-
γεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀντὶ
τοῦ καλῆν. αὐτὴ δὲ ἦλθε προκαθί-
σαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πᾶν λημῶ) Λημῇ δέ ἐστιν ὁ
ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. V.

ibid. Πεντέληθεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθη-
ναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποιὸς ἄριστος, ὅστις κατεσκεύασε
τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἀγάλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς κολλά-
βους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλιοι,
οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραὶ. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subfelliis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & vermicillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄν- I I
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾷ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἡξίω-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοῦς θεοῦς
ἐπεποίητο ἂν ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρή ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι,
χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἵππαδα ἂν εἴη.

1 Ἐν τῷ θητικῷ) Θῆτες ἐκα-
λοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάν-
των πνεύστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὃ
ἐστὶν μισθῷ δουλεῖν, τρεφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. V.

6 Ἰσοῦ τελέσματος) Δαπάνημα-
τος. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τέσσαρα διηρητο τάγματα
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
τακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ
πλούσιοι. εἰς ἵππεῖς, ἥττον πλου-
σίους. εἰς ζευγίτας, ἑπὶ ἥπτονας. εἰς
θῆτας, τοὺς πένντας. εἰπάν οὖν
ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν

rae a sacrilegis spoliatum: itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis aufit, qui & Sol fim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer.
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum pariter censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἄλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἴ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζεοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θάτερα τῶν πυγῶν ἐπιλαβάν; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικενυφῶς τῷ συνεδρίῳ.

- 12 ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διός, ὁ Διόνυσος οὐτοσί, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικοῦσι γὰρ, ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλη-

εῖς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πενταχοσιομεδίμους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. V. Ἐν τινί· ὑπὲρ πενταχοσιομεδίμους τὴν ἵππευσιν ἂν εἴη) Ἦτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς πέντε γὰρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

νης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πενταχοσιομεδίμοι. G.

5 Τὴν πνύκα) Πνύξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὰ πεπυκνωσθῆαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & confessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi debeant surgere omnes, uti solus affideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus confessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii eiusdem, Lyssippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim, ut. vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

σιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καθίζοντων, ἔνθα ἂν ἑκα-
στος ἐβέλη, εἰσαυθὺς δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλη-
σίαι· καὶ γὰρ εἴσομαι τότε, ἣν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν
τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ERM. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ 13
τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομῆς, ποῦ τὸ νέ-
κταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; κοι-
νὰς τὰς θυσίας.

ZETΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθω-
σιν ὅτου ἐνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ERM. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆ-
σιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ γλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις,
καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύτ-
τειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ πα-
ρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ZETΣ. Οὕτω ποιεῖ.

5 Ἀλλ' Ἡράκλεις) Εἰσέθισαν οἱ
ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖ-
σθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλεξίκακον.
εὐμόρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία
ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, παρὰ τῶν θεῶν ἐνχλοῦμι-
νον. V.

11 ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆ-
σιν) Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσ-
σαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiscue fedeant, ubi
quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: at-
que ego tum constituum, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, commu-
nia ista & quotidiana clamantes, viscerationes, ubi nectar &
ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius
rei causa huc collecti sint, nugis hisce omiffis.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem
non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari pos-
sim, quae etiam Scythae, Persae, Thraces, & Celtae intel-
ligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 EPM. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγέννηταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἔρεῖς.

ZEYΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν οἰκνῶσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως Θαρράλειος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὁπότεν ἠπείλεις ἀνασπᾶσεν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σερῶν ἐκείνην τὴν χρυσοῦν καθεῖς.

ZEYΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλυσμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, expectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praefertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. Ast iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ERM. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι
προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ZEYS. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο
προίμιον ἀναρράψω δῆσω πρὸς αὐτούς;

ERM. Τὸ ποῖον;

ZEYS. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θεάιναι.

ERM. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηταί
σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κα-
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἀν' ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ZEYS. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπρεπής. V.	10 Πεπαράνεται) Ὑφβιστικῶς
4 Προύσεσθαι) Ἀντὶ τοῦ προέσε-	πέπρακται. V.
σθαι. V.	13 Σύνειρε) Σύναπτε, σύμπλε-
5 Διαμέλλεις) Βραδύεις. V.	χε. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissi-
mo apud illos principio uterer.

Merc. Corruptiſti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum ha-
bent silentium, & aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium
apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. Huc omnes patri auscultate Diique Deaeque!

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Ve-
rum, si videretur, carminum illam molestiam omitte; sed il-
larum Demosthenis contra Philippum concionum quam-
cunque volueris, paucis immutatis, confarcina. Ita enim
plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

15 διουργίαν ταύτην εὐκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε· Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ ἀνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δῆποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονοουχὶ λέγει Φωνὴν ἀφίεις, ὅτι τῶν παρόντων ἐρραμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάντῃ ὀλιγάρως ἔχουν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθές γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένην περὶ τὸν Καφη-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium sumtum ex I Oratione Demosthenis. G.

8 Ὀλιγάρως) Καταφροντικῶς. V.

13 Περὶ τὸν Καφηρέα) Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὐβοία ἐν τῇ ἑξῷ θαλάσῃ Καφηρέα, Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχύς, καὶ τεραχέυδης, σκοπέλοις διεληγμένος, καὶ ἔρμασι καὶ χοῖράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀπορώτατος, ἅτε

κρηνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἐπὶ καὶ δινηκίσι τοῖς ἀνέμοις καταπνεύμενος, ὥς ὁ παρ' Ὀμήρῳ προβλῆς σκοπέλος, τὸν οὐποτε κύματα λείπει παντοίαν ἀνέμων Καφηρεὺς ἂν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως εἴρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καταπνεύσθαι ἀνευδύτως, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει κεκαφνῶτα νίκη, οἷον ἐπνευστήντα, ἥτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερῶχίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem aliquando incipiam. Prae multis vos, viri Dii, opibus praecepturos puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, propter quod iam congregati eslis. Quae cum ita sint, convenit propenso animo me audire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii, tantum non emissā voce dicit, praesentibus fortiter admovendam esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur. Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa

ρέα, εἰστιάμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὅπόσους ἡμῶν ὁ Μνησί-
θεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἴτα μετὰ τὰς σπονδὰς,
ὕμεις μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἐκάστῳ ἔδοξεν.
ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀφείην) ἀνῆλθον ἐς τὸ αἶστυ,
ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅ-
μα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἑκαταίδεκα θεοὺς
ἐστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσσε, γέροντα καὶ κείνον
ἤδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας,
εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ
ἀνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ρινὶ ὁσφραίνεσθαι τοῦ κα-
πνοῦ παρασχόντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑπο-
σχόμενος, ὅποτε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῇ τοὺς ἀναπνευστι-
κοὺς πόρους κατευρύνσας, καὶ πέρα
τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα
κατεπειγούσης, παρ' ὃ δὴ καὶ τινες
ἐλάβον τελείως ἐκπνευχότες, μὴ
δυνθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοσθεν ἐπι-
σπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε
τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πλη-
ρᾶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐδύ-
τητι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυ-
χικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινὸς παρα-
λόγως ἐκραγέντος στόματος ἀμέ-

τρως ἐκχεόμενον. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ἦσαν Κε-
ραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν
τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐν-
ταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τό-
πον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκνιπό-
τητα. V.

8 Ἡδὴ καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ
γῆρας μύξας ἐκχέοντα, κορυzaί γὰρ
αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπέντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot no-
strum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post li-
bationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est,
discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in ur-
bem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesi-
thei simul fordidam cogitans parfimoniam, qui sexdecim
Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque
vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana qua-
tuor, bene sane mucida, ut statim exstinguerentur in car-
bonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas fe-
rire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas
promississet, quo tempore navis iam ferebatur ad scopu-

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ τινες βοῶντας, καὶ διατεινόμενους ἐπὶ τῶν θάκων καθήμενους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλην τῶν παχειῶν περιβεβλημένους, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πῶγονα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοοῦμενος ὅστις εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάντῃ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἰδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

2 Ποικίλην) Ποικίλη στοᾷ ἦν παρ' Ἀθηναίους, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινόμενους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κούρειοι καὶ Στωϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀνευ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτροβῆναι, τουτέστι πληγῆναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilē venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus affidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, ferio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δέ, τὸ
 Σαρδάνιον ἐπιγελαῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
 κλέα. Ἦν δέ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
 ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
 οὔδεν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπὶ ἡνιόχον
 αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
 ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανάκει, καὶ πάντα τρόπον συνηγω-
 νίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὥς ἐν
 κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ
 διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς
 ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως
 ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς
 δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύομενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
 θεῖσαν διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδάνιον ἐπιγελαῶν) Σαρδάνιος γέλως λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γι-
 νόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtulerat. Damis autem
 Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat au-
 tem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille
 Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
 nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat dis-
 putatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui
 a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indigna-
 batur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum
 nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto or-
 natu, quam ordine convenienti regamus omnia atque in-
 stituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datores; verum... fessus enim iam erat, & male clamabat,
 & multitudo respiciebat ad Damion. Intellecto periculo, no-
 ctem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Disces-

ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέρμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπίοντων οἰκαδὲ παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἵρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκατεγνώκειναι τῶν ἐναντίων, 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐρίον ἔρεῖ. Ταῦτ' ἔστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοὶ, εἰ λογίσεσθε ὥς ἡ πάντα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδος, οἱ ἀνθρωποὶ εἰσιν. εἰδ' οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄθῃτα καὶ ἀγέραττα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῶν ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὥς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων Φημί δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον ταῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὗτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-

2 Παρομαρτῶν) Συναχολουθῶν. V.

ferunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum, dum domum eunt, sermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas se adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed exspectare, si quid Timocles diceret postridie. Haec sunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut, si sint, ipforum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipimus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope superior discedat

μοκλῆς, καὶ δοῖται ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκούοντων ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλευοίεν.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγυγμένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ παρρῶν. δῆλος γὰρ εἰ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.

5 Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὕψι γέϊται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἐρῶν ὅτι καὶ ἔχει.

V.

8. Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκέλευε παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιποὺς. Οὐκ ἐξῆν δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἐννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, futurum ut per se vincat, nisi a nobis ipfi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant confilii dandi causa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed taceatis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At vestrum iam quisque lutum fiat & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam fumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιοῦτους ἀναδυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὀμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὅποταν ὀρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλαθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν) Δόγμα ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μὴ δὲν ὑποβλεπόμενου τοῦ λέγοντος, ἀλλ' ὡς ἐν τῷ πράγματι, διεξίοντος. V. (quaere in Paroem. C.) 3 Περιστήσεσθαι) Εἰς τὸ ἐναντίον

ἔλθειν, καταντῶν. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ἀμασσεῖν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβάνωντων, ὅτι αὐτοὶ ἡμάρτον. V.

15 Τυμπαρίζομένους) Ἱεροσύλους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, proferam. Ego enim, & valde quidem expectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obrentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας; εἰκότως τοῖ-
 νυν ταῦτα ὀρώντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων· Ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

ὦ Φεῖη Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραψωδῶν ἀκούουσιν, ὅτι
 καὶ ἐρώμεν, καὶ τιτρασκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξι-
 οῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 δενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν,

4 Τὸν Ἄλυν) Κροίσω τῷ τῶν Λυ-
 δῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς με-
 γάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὃ δὲ ἀγνοή-
 σας πρὶαν ἀρχὴν, διαβάς τὸν Ἄλυν,
 τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. V.

7 ὦ Φεῖη Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων. ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι.

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ
 Ἀπόλλων τούτου τὸν χρησμόν. λέ-
 γεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 Φεῖαν ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτειν ἐμελλον Ἕλληνες, πό-
 λιν οὕσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν
 Περσῶν προεμαντεύσατο θάνατον. V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita
 de nobis cogitant, quasi omnino non simus. Praesertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabit Halyn, magnam per-*
vertet opum vim; nec tamen indicare, suamne, an hostium?
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitrōr, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & fervere, & vinciri, & dif-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παραβοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσιν, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

21 Καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετάσαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοὶ εἰσὶν ἄλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶν βαδιζόντων σφαγαῖς,

2 Δέον ἀγαπᾶν) Ἀρχιεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων) Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματεῖᾳ ἐνεγράφοντο. εἴ τις οὖν μὴ ᾧ πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξιῶν, παρέγγραπτος ἐκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ἀνόμασε. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς) Ὁ Αἰγέως Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροιζῇνι πόλει τῆς Πελοποννήσου συνεχαδεύθησεν Αἰθήρᾳ τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθίως. ἢ δὲ Αἰθήρα ἐγέννησε τὸν Θησεῖα. ὁ τοῖνον Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς εὐρῶν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireret, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σκείρανα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπυθάνομενος
τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τουτοὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὦ
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὑδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. Ἄλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
λεβὴ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σκείρανα) Λησταὶ ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείραν ληστὴς ἂν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθήμενος. καὶ λακκίζαν εἰς θάλασσαν ἐρρίπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιεν. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος ληστὴς ἂν, ἐκαμπτε πίτυν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ μετεωρίζομενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν ἠνάγκασε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ἄκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλιν, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλασεν αὐτὸν σοφία πλέον.

παλαιστικὸς γὰρ εὐρέθη Θησεὺς καὶ μεγέθει πρῶτον καὶ ῥόμῃ χράμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἂν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα Διτυέρης, οὗτος σπείραν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τοῦ Ἑρώους ἐνισταμένου, εἰ δὲ ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἑρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, & Bufirin, Echeturque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἰστ. β. 18, 19, 20.) Echetur solum, quem nullibi apud Nostrium reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἐχετος τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ, 83 &c.) Haec inferuerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz.

4 Τουτοὶ) Τὸν Ἑρακλέα. V.

Scironem, & Pityocampthen, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum hominem, & ad labores promptum, tu, Iuppiter, parum curasses Hydram, & illas in Stympphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνισσά περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ
 ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοι-
 γαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἐτι πεισόμεθα, ἐπει-
 δὲ κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκωσιν,
 οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς
 πέμποιεν. εἴτ' ἐν βραχεὶ ὅψει καταγελῶντας μὲν τοὺς
 Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατου-
 μένους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμε-
 τέρους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶ-
 σθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων.
 Μῶμω δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ
 γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἐτ' εὐτυχούντων,
 καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοί, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀεὶ τρα-
 χὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμα-
 στὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνισσά) Καπνὸν ἐν τοῖς βω-
 μοῖς ἀπεργάζεται. V.

13 Καρπουμένων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόνων ἑστιωμένων. G.

15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραι. ἔστι γὰρ

ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahun-
 tur, unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem
 nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim
 oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent
 nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illu-
 dentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos
 vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo
 fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum
 perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet pericu-
 lum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos
 fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, &
 ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis
vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥαΐδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ αἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἑμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τοῦτον ἐκποδῶν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἕριν ἡκεῖν,
ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, 25
ὡς οὐδὲν ἔφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuscuiusque, qui modo voluerit :
sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera consilii est : quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Nept. Ego de cetero submersus sum, ut noſtis, & in
fundo maris verſor, pro me, quantum poſſum, ſervans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae ſunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo ſu-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem eſſe hominem.)
Simul oſtenderimus illis, quam ulciſci ſoleamus eos, qui
talìa contra nos diſputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in noſtra poteſtate eſſe, ſed nere unicuique Parcas, ut alius

ἐκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῶ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῶ, ἢ Φθόγῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶμι τοὺς ἱεροσύλους πρῶην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἐξ μνᾶς ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραιστῶ τὸν ἀλιέα τὸν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, οὐ περιμενέοντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δόξομεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιαχῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνᾶς ἑκάτερον) Ἡ μνᾶ ἕξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἴχετο δραχμὰς ρ', ὡς φησι ὁ Πολυδεύκης· Εὐπολὶς Κόλαξι, δειπνον δὲς ρ' δραχμὰς, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον δὲς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἰρηκε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμὰς. ἡ μνᾶντο δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς στ', ὅθεν καὶ ἐπαβελία τὸ ἔχον τοῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῶ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. V. (Mœminit Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Ἀποτιθέναι ἀνελόντας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λέγεται ἡνίκα ὀρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμέρας, ὃ εἰς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tæbe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tune ipse neglecturus eras in Geræsto piscatorem ex Oreο, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ᾠμην ἐπινενοη-
κέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυννώδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναιρεῖν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὥς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τὰ-
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖ- 26
το ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπὸν τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλον, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ κατ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κεῖσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυννώδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύνους
εὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικᾷμεν,
ἀλλὰ τριταίῃς ἀναιροῦμεν, εἰκότως
τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυννώδες
ωνόμασεν. V.

5 Ἀμφήριστον) Ἀμφισβητήσει-
μον. V. (C. Ἀμφίβολον.)

14 Χαρίεν γὰρ) Γελοιῶδες, ἀνέκ-
τον. V.

Nept. At ego compendiarium hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam *viam*.

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus fit.

Nept. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est,
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

τῶν κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμι-
κρολογούμεθα. σὺ δὲ καὶ πᾶν ἤδη ἔννομος εἰ δημηγόρος,
πρόπαλαι μὲν ἐξ ἑφῆβων γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ
ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ
Κρόνου βουλῆς ὦν. ὥστε μὴ μεираκιδίου πρὸς ἡμᾶς, ἀλ-
λὰ λέγε θάρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδεσθεῖς, εἰ ἀ-
γένειος ὦν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαρυτῶγωνα καὶ
εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ

4 Ἐς τὸ τῶν δώδεκα) Ἀφ' οὗ οἱ
δώδεκα θεοὶ ἀρχεῖν ἐτάχθησαν, δη-
λονότι παυθείσης τῆς Κρόνου ἀρ-
χῆς. V. (De XII Diis lege in ὀρ-
φισιν Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικόν) Δύο ἦσαν
γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.
καὶ ἐν τῷ ἐνὶ ἐνεγράφετῳ ἅμα τῷ
γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡλικία τῆς
ἐννόμου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ
ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ
ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγί-
νοντο τότε τῆς πατρῴας λήξεως,
τουτέστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑπο-
στάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πα-
τρῴα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρ-
φικῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρό-
πους παρεπέμπετο τὰ πατρῴα, ὡς
ἂν αὐτῶν διεπύγαν μὴ φθειροῖτο τὰ
τῶν ὀρφάνων, εἴτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδίε-
πες οἱ ὀρφανοὶ ἤβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικόν
ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πα-

τρῴα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοι
τῆς αὐτοῦ ἀρχεῖν κληρονομίας. τοῦ-
το γὰρ ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
φασὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ,
καὶ τοῦτο αἰτίῃ, τὸ μὴ ἐξόν εἶναι σοὶ
λέγειν, ἀλλ' οὖν ἐξεστί. πάλαι γὰρ
τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπελάβου, ὡς
καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξ-
εῖναι σοὶ λέγειν καὶ γενέμεν εἰσηγι-
σθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγου
δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὦν, ἀπὸ
τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βου-
λὴν συμπληρούντων θεῶν. ὁκτὼ γὰρ
ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡρόδο-
τῳ δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὦν) Ὁ
Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτον
ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλ-
λους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικούν-
τας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ
τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς
τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλ-
λη συνίστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

extremis versetur periculis, de potestate legitima subtili-
ter & ieiune disputemus. Tu vero etiam omnino iam le-
gitimus concionator es, qui ephebis olim excefferis, & in
duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo
sub Saturno consilio unus sis. Quare noli apud nos ado-
lescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi
videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concione-
re, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe
hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ-
Φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἀλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίε-
ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄ-
μουσον εἵπαιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27
Φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊ-
κοὺς ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ Φιλοσοφία πολλοῖς τῶν
νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ ταύτῃ ἐκλέγει, σφό-
δρα πιθανὸς ὢν, ὅποταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο·
ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ἰδιώ-
της καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ
τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνεῖρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίεναι) Συγχωρεῖν, ἐπιτρέ-
πειν. V.

το. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος,
ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγον-

14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα

χρεωστῇ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη-

præfertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Heli-
cone resides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare,
sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixerō a Musis non
alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituiamus,
dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum
amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque mul-
tis cum iuvenibus philosophiæ causa versatur, mercedef-
que eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis ad-
modum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In tur-
ba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti
hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat
in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς Φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, καταγελάσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὁρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλων, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τούτο ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ

θεῖα βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μογιχάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τρανῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρμένως φθεγγόμενους, καὶ παρὰ σήμῳ, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖναι μὲν γὰρ Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι στρεβλὰ καὶ ἀδύνατα. Γρίφον δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφῶδες οὖν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφούς. V.

& perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ᾧ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ 29
τῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλη.

ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἰρηκας, ἔτι παιδ-
αγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσό-
φων παραστήσασθαι ἐρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας,
ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσω-
πον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτὴ προσχρώμε-
νον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα τὸν
ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι
ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ
τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δέ, ᾧ θαυμάσιε, 30

tantes locum tutus ipse multa proiciat, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quae-
cunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te vatem esse,

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπῶν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσεε λέγων; οἶσθα γὰρ πού τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρᾳς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἶπε, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· ὥστ' εἰ μὴ ἔχῃς ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσήγαγεν. V.
15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ

τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἢ δὲ Κολοφῶν ἐν Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto fit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tanquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξεσθε δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ᾧ Ἀπολλον, καὶ μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἡ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ εἴπεται· ἀλλὰ οἷσθα περὶ οὗτο ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἔρεῖς, ᾧ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησιμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χροά τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ Φρικίαδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνεια κρέα) Κροῖστος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖςμαντείου εἰ ἀληθὲς εἶη, ἐποίει τοιοῦτο. Δεοπρόπους εἰς Δελφοῦς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσδεσμον, ἀνερέσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πράττων ὁ Κροῖστος; ἐποίει δὲ ταῦτα πνιχάδε Κροῖστος, λέβητα εἰς λέβητα ἐπεμβαλὼν, εἴτα χελώνης κρέα καὶ ἄρ-

νίου συγκατακόψας, καὶ τῷ λέβητι τῷ διπλῷ ἐμβαλὼν, ἤλει. ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνείλεν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρεῶν. ἰδμὴ μ' ἐς φρένας ἤλθε κρατερήνοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασοβ.) Διαραττομένη. G. *ibid.* Κίνημα κορυβαντῶδες) Μαντῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαιμονεῖς εἰσι περὶ τὴν Ῥεῖαν. Κατόχιμα δὲ, μαγιάδη, φοβερά. V.

ne talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis autem, si non fatis modulata dixerō.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, quae de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi hominis omnia, & horribilia, & mystica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλλωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτερακλεί κλωγμῶ,

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν κορώναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ᾧ Μῶμε; καὶ μὴν οὐ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ᾧ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῶ χρησμῶ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύεις ἂν αὐτὸν ὃ, τι καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ προδήλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-

17 Θεμιστοκλέους) Καὶ γὰρ μὲν τος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ τος ὁ Θεμιστοκλῆς συνέχε τοῦ δοθέντος Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξερχοῦ ἐμαντεύοντο

Apol. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,

Non sine lucentis flivae terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam;

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Viētores muli, aſt aſinus ſobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita riſtu rides, Mome? Verum ridicula non ſunt praefentia. Define, infelix, ſuffocaberis a riſu.

Mom. Et qui poſſim definere, Iuppiter, ſuper oraculo ita claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid ſibi velit.

Mom. Maniſteſtum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

κλέους δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διὰ ῥήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ Δία,
καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρί-
δες τὸν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ 32
ἐκνήσω ὅμως τὰ δοκούντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη
συνελθόντες διαλέγωνται τηνικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, ἑάσωμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν
ἣν δὲ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διασεύσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμίδι, ὥς μὴ
κατάρματος ἂν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἰ-

Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνείλεν ἡ Πυθία τὸ,
Τεῖχος τριτογενεῖ ξύλινον διδοῦ εὐ-
ρύπα Ζεὺς, καὶ, ὦ θεῖη Σαλαμίς,
ἀπολεῖς δὲ σὺ τέχνα γυναικῶν. ὥς
οὖν μόνου Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος
δ', τι καὶ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ'
ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος, τοῦτο καὶ νῦν
διασύρει ὁ Μᾶμος. ὅτι σαφέστερα
παῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὥς μὴ
δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ.

V. (Historia late apud Herodo-
tum C.)

2 Κανθηλίους) Μεγάλους. G.

5 Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἄνθρωπος εἶμι, ὥς λέγουσι, πρῶτον γέ-
γονε θεός, καὶ εἰς οὐρανὸν μετέκλι-
σεν. V. (Inquilinus. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰάθασιν
ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἐστὶν οὖν
ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. ἐκπληκτι-
κός οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. V.

Themistocle: adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigia-
torem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam inquilinus modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere finam institutam pro nobis disputa-
tionem: si vero quid fecius evenerit, tum iam ego ipsam
concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniciam,
ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίων, ξυναπολέσαι ἐνὶ πονηρῷ τού-
 ούτους, καὶ προσέτι τὴν στοᾶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ
 Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγεῖρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμ-
 πεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς
 λόγους ὑπόθεσιν ἀφηρεύμενοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυ-
 νατὸν ἴσως ἦν τι πράττειν τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένη-
 σαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦ-
 τα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν
 ἐφόνευσον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἦν τις ὑβρίξῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίων) Εἰς ἀμα-
 θίαν ἐσχάπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ
 καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὕς. Ἐπεὶ
 οὐδ' Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ' Ἀλκμήνης
 γὰρ, δριμύτως πάνυ ἐπίσκαπται. τὸ
 μὲν γὰρ προφανές. . . . ἐπὶ . . .
 τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν
 διασφύρει ὡς Βοιωτὸν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοᾶν) Τάχα
 ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποιχίλῃ τὰ
 περὶ Μαραθῶνα ἐγγράμματο. διὰ ταῦ-
 τα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἰς
 τῶν ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κα-
 τὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατ-
 ηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασφύ-
 ρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ
 ῥήτορας, ὡς συγχρότερον τούτων με-
 μνημένων οὐδὲν θεὸν ἐν ταῖς δημογο-
 ρίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τοῦ
 χυδαίου ὁμίλου. ὅσπερ καὶ αὐτὸς
 οὗτος φησὶ διαπαίζων ἐν τῷ Ῥητό-
 ρων Διδάσκαλος. V.

dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot
 homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone,
 & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereun-
 tibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo
 illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem
 cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem
 tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse
 talia, nos autem eorum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Par-
 cae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τὸν νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖ-
ραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρίψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας.
ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικός ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴν σκά-
Φην, σκάΦην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μα-
κρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ,
καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδῶλα φοβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θνητῶν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἶκοθεν ὁ μάρτυς, φασὶν ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσίων οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμ-
μος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδυσιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Εὖγε οἶκοθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτὴν φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐξ οἴ-
κου ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσα-
το αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν Ἰσῶν γυν
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως
δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parcis
olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere dicentem. Ego enim,
ut ait Comicus, *sum rusticus*: scapham voco simplex scapham.
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis ve-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectarum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domesticus, aiunt, testis! compendificisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amuffim factus, ille pri-
sco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ὅσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστά-
μενον λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπὸ
Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον*
Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι
Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,
Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.
Ὅρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινὰς δύο
Ὡχροὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,

ἢ Πίττης γοῦν ἀναπέπλασται) Οἱ
γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ
τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον περιπλάτ-
τειν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσην,
καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύ-

παμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσασιν. V.
9 Ὑποπιττούμενος) Πίσση πλατ-
τόμενος V. (Περιπλαττόμενος C.)
15 Κεκραγώτας) Τοὺς τὰ μεγά-
λα κράζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea seditionis nobis im-
prudenter ortum est?

Herm. Statuariis modo pro more praeberi

Pice oblinendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Afficta iam pendebat arte simia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,

Δάμιν τε καὶ —

ZETΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν. οἶδα γὰρ οὐς τινας λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ πάλοι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι.

ZETΣ. Τί οὖν ἔτι χρή ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί, ἡ ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρεῖσθαι αἱ Ὠραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34 πληῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἔστιν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρῶγμα νοήσας ἀνακρίπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάλοι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβολισμός ἐστίν, ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμοι ἀλλήλοις, βάλλουσιν οἱ ἑκάστος τοῖς ἑτέροις καὶ τοῖς λίθοις. V. (praeludium. C.)

Damisque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. Non enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas coeli pandant. Hercules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: corrumperet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem ausurum se attollere. Verum quod maxime possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθῃται.

35 TIM. Τί Φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκριναί μοι; ὦ τι νι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀποκριναι.

ΔΑΜ. Οὔμενον, ἀλλὰ σύ.

ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ εὐφωνότερον τραχύνεται. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπίχει τῶν βλασφημιῶν ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὥς τά γε ἄλλα ἰχθὺν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρότερον.

ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκῶς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμείων) Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iup. Huc usque multo noster melius & vocalius exasperatur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἴπε οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ 36
κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί Φῆς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἢ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

ΔΑΜ. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκὴ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε,
καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτῆριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὐρον οὐ-
της· οἱ ἄνθρωποι, ἐν ᾗ ἡ σχετλιαστι-
κὸν ἐπίρρημα συναλημιμένον τῷ ἄν-
θρωποι. εἰάθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦ-
το ποιεῖν καὶ ταῖς παραθέσειν. V.
C. G. sic habent: Ἰαῖ ἄνθρωποι,
ἰῶ ἄνθρωποι) Τὸ ἐντελὲς, ἰααὶ οἱ,
σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλημι-
μένον τῷ ἄνθρωποι. Confueverunt
metrici hoc facere καὶ ταῖς παρα-

θέσειν, ὅποτον καὶ τὸ ἀληθινὸν (sic
corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δῆ-
πουσι καθάρλιμον. (& hoc ite-
rum corruptum) καὶ ἐτι οἱ κατα-
λογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ
φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐν-
τελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim
invenire est apud Oratores τ' ἄν-
δρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλεύσετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur ti-
bi, homo exsecrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio univerfo-
rum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempe.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus
obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ἂν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἳ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασι με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετῴσι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

37 ΔAM. Καὶ πότε ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἅπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἡμύναντο ὧν ἐπιорκεῖς αἶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἦν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημῶντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετῴσι ποτὲ) Ἡ μετέρχονται, ὅ ἐστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praefertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια καὶ καλῶς διεξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς δεῖ καὶ βούλεται.

οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναβρύνη

πεῖθειν τὸν ἔχθρὸν, ὃ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καὶ σε μετέρχονται) Ὅ ἐστι τιμωρῶνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπαύειν. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obterendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἵεναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίστε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἵποιμι, ᾧ 38
Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ᾧ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπέσθης οἷσθαι προνοεῖν τοὺς θεοὺς.

TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὃ
ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰῶν, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα,
καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γεν-
νώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὥς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τάλ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ᾧ Τιμόκλεις, συναρ-
πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα,

*pas Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.*

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

*Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.*

*Tim. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum satus, & generationes
animalium, eaque ipsa animalia tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam
facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae ope-
ra esse mihi videntur.*

*Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, pro
argumento arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-*

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη· καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριζομένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικόν, Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἔρω, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὀμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκεῖνῳ ἐπέειπθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὀ-
9 Ὑπομόχθηρον) Ἀνόητον. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistent. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: asfer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poeta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poetam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
 ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκείνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχῶσι, καὶ ὅλως, ἀπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκού- 40
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπέισθης τῶν Ὀμήρου· ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς.
 ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιτέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὅρας; ἀδύνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θέλειν. V.
 8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς,
 καὶ ἡ γυνή) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα
 Ὀμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς
 δὲ πάντῃ τὸν Ὀμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἠνεγκε μίαν τύραν. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: tes-
 tem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poetam. Neque enim veri illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occinunt, & personant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δέ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναριζᾷ ἄρρενες τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρην καταγινίσκεται, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀνέστη σῶκος ἐριούσιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκεῖνη μεμψιμοιροῦσα ἡγανάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινα ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλήκην, ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὀμηρὸς πέπεικε;

41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοί, ἀνεβόησε τὸ πλήθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σῶκος) Οὗτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἷον εἰ Σασίοικος. V.

ibid. Ἑριούσιος) Ὁφέλιμος. G.
12 Ἀνυπόστατον) Ἀφόρητον. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paulo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; Latonam at contra stetit utilium dator Hermes. Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore, cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Numquid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damín. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

να εἰκεῖ δέδωκε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρ-
εκδύς ἀποδράσεται.

TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές, ὁπότεν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκη-
νὴν, δεικνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπ' τριβοντας;

DAM. Ἄλλ', ὦ γενναϊότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγωδοὶ πεπέικασί σε, ἀνάγ-
κη δυοῖν θάτερον, ἥτοι Πᾶλλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ
Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσω-
πα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδ-
ῆρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστρίδια, καὶ σωματία, καὶ τὰλλ', οἷς ἐκείνοι σε-
μνύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοϊότατον οἶμαι.

² Παρεκδύς) Παρεξηλθόν. G.

⁵ Ἐπιβάσας) Γραι. ἀναβιβασά-
μενος τοὺς Θεούς. G.

⁹ Οἱ τραγωδοὶ) Οὗτοι ὑπο-
κρίται ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν
τραγωδῶν δράματα. V.

¹² Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ
ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας
οἱ τραγωδοί, ἵνα φανῶσι μακρότε-
ροι. ποδῆρεις δέ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν
ἐλκόμενα ἱμάτια. V.

¹³ Χειρίδας) Τὰ κοινᾶς λεγό-
μενα μανίκια. V.

quantum tremit, & apparet, abiectum esse clypeum: &
iam circumspicit, qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur di-
cere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut ser-
vant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qua-
lis tua est, obterunt?

Dam. Sed o generosissime philosophorum, Timocles, si,
haec dum agunt, persuasere tibi Tragici; oportet alteru-
trum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Satyrum,
putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, &
cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, &
ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅραες τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα,

Καὶ γῆν περίξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη-
πάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὖ γε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις
ἂν, ὡς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronuntiantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae in-
ter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ Θρᾶκες Ζαμόλξι-
 δι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι,
 Φρύγες δὲ Μῆνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι
 Φάλῃτι, καὶ Ἀσσύριοι περιστέρα, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
 καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασιν κοινὸν τοῖς Αἰ-
 γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
 θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμον· καὶ ἄλλοις ἴβις, ἢ
 κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ
 πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος
 θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
 λους κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμε-
 οῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ
 Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς
 τοῦμ' Φανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύθαι μὲν) Φρυγᾶν φακέ-
 λους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ
 τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἰδρύσαν-
 τες σιδηροῦν, θυσίας ἐπετείουσιν προσ-

ἄγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομί-
 ζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρειος τὸ
 ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πιτάχιον. G.

alii alia fanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Za-
 molxidi Thraeces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phry-
 ges autem Menae, *id est*, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cyf-
 lenii Phañeti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae
 Aegyptii. *Quamquam* communis quidem Aegyptiis omni-
 bus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos
 est; Pelusioris cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynoce-
 phalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicis aliis hu-
 merus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, fi-
 nister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum pocu-
 lum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
 cher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferren-
 tur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΣ. Ἐλεγε, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπέτιρας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 ΤΙΜ. Ἄλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνήσθαι ἀξιῶς; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πυθίος ἔχρησεν; ὅς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁποῦτον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφῇ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἀμφήκης) Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἤχῃν, τούτέστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ ἔδει περὶ τινὸς εἰλεγει, ὅτι τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφήκης, ἢ ἢ ἀφ' ἑκατέρου ἐρί-
δα ποιῶν. V.

ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἔνιοι) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν παρὰ τοὺς ὁδοὺς ἰδρυμένοι, ἀνα-
πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιμημένον τὸν λῆθον.
ἐνίοτε μὲν οὖν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων ἀνθρώπων. ἔστι

δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους αἰνιττετο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸς τετράγωνος ἂν καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐσήμενον οὖν τὸν βίον, ὅτι διὰ τῆς ὁδοῦ παρεδήλου, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύεσθαι, καὶ τοῦτ' ἀλλο-
θῶς ὡς εὐραῖον τὸ τετράγωνον ἀπε-
σάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἐμφασίν τοῦ χρεῖν αἰτοῖς φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου εἰσιούσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀπουσιν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. V.

Iup. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac stu-
debo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones
futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque
providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te,
cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius,
quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat
ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices,
& utrinque similes, ad quaecunque illorum te partem
converteras? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

σος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὀλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίετο.

ΜΩΜ. Αὐτὰ που, ὦ θεοί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, αἰ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

TIM. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονου- 44
χὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφα-

2. Ὁ Σαρδιανὸς) Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τοῦ Κροίσου βασιλεία. V.

3. Τὸ ἀμφιδέξιον) Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ἅς δεξιᾶς χρώμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10. Ἐδη αὐτὰ) Ἐδη τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ εὐρασθαι. V.

14. Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυθίᾳ τοὺς κρατούμενους ξένους, ἔθουον τῇ Ἀρτέμιδι. V.

suum imperium an Cyri dissolvat? Atqui non paucis talentis Sardiana illa perniciēs ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Iupi. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, exsecrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter fane viderem e fundamentis in

λὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐω-
χουμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ὅθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ Φεῖδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους
εὐροῖς ἐν ἡμῖν· καὶ που τάχα προῖων ὁ ἄνθρωπος ἀψέ-
ται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 TIM. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ
θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ ἂν ἄμεινον
εἰδείης, ἐκείθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ
οἱ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφον

3 Ἐπηχεῖ) Ἐπῆλθεν. G.

βριστικῶς χρημένων, τὸ ἐξ ἀμά-
ξης. V.

4 Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἐορτῇ
τῶν Διουυσίαν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις
ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἔσκαπτον
ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο πολλά.
Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑ-

15 Τάφον τινὰ) Τάφος ἦν ἐν τῇ
Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐν αὐτῷ,
ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς
αὐτὸν νῦν ἀποτίνεται. V.

caput everſa, in quibus talibus epulis virgo illa gaviſa eſt.

Iup. Unde nobis invictum iſtud malum inſonat? ut nul-
li Deorum vir parcit! ſed tanquam e pluſtro confidenter
maledicit,

Et lacerat deinceps inſontes atque nocentes.

Mom. Verum paucos ſane, Iuppiter, inveneris inter nos
inſontes. Et forte progreſſus homo tanget etiam ſummorum
quendam.

Tim. Neque tonantem ipſum Iovem audis, hoſtis Deo-
rum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero
Iuppiter ſit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τινὰ κείθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφειστάναι δηλοῦσαν
ὡς οὐκέτι βροντῆσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλοι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροφεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; Θάρρειν χρῆ,
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ὄρᾳς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὥτων
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσης σειρὴν
χρυσεῖην καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῇκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declararet, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim sit mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducaturque illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
missa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteam irruens,

τῇ ὀβόῃ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέττοντες; ἐκυβέρνηα δὲ εἰς τις ἐφeskῶς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε συνέτῳς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

- 47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοῶντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ οὐδὲ ἄλογον οὐδὲν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νῆϊ ἐφeskάται ἀξιοῖς, καὶ οἱ συναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

1 Καὶ ἐμπιπλὰς) Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάρεια ἀκά-
μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μέσους κα-
λαῦσιν ἰστέως. εἰσὶ δ' οὐ καὶ τὰ τια φασίν, οἷς ἡ κέρατα ἐνέλκεται.
V.

& implens vela, magis quam remigantes? gubernabat autem quidam gubernaculo admotus, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide disputas similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem magnae praeesse navi postulas, & socii illius nautae, nihil

ἀξίαν διατάπτουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς
τὴν πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πῤῶραν
ἀμφοτέροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβδόυς· καὶ τὰ μὲν ὕψαλα κατάγραφα,
τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεῶς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἰδοῖς ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι
ῥάδιον, καὶ εἰδὸτα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν πρσεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερ-
νήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίνα-

1 Πρότονος) Τὸ σχοινίον ᾧ δεσ-
μοῦσι τὸν ιστόν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πῤῶρας
μέρος οὗ ἀπήρτηται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς πρῶτιδος ἐστὶν ἀρχή. χη-
νίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφα-
λὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοί, ἐπετί-
θισαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς
χῆνα ἀπειχάζοντες, ἢ τοῦ εὐοιωνί-
σμου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ
νεὺς διατελοῖν, τρέπον χηνὸς ὑπερ-
νέουσα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοῖρου τῶν ἐν τῇ νηὶ ἄρχων. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρ-
χων. οὗτα δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐν-
τελὴ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶ-
ται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἀρετὴν τέλειοι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακολυμβῆσαι)
Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν
ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώπων τοιτέον. ὅτι οἱ μὲν
ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυ-
χοῦσιν· οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te funis ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, cheniscus autem plum-
beus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exiliendum in antennas agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaurire sentinam iuf-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem affidere & coli;
aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, fu-

δον, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατειληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῶ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς
49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηί σου γίγνεται, ὦ σφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δέ

4 Ὅπως Σωκράτης Σωκράτης καὶ Φωκίαν Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίαν Ὁ Φωκίαν οὗτος μοιχαλίς· εἶχε γυναῖκα, ἢ καὶ ἑλκὼ Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατίνος φησὶν, Ἰπποκίτου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ πασχιτιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίαν διαφρορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στυγματίαν αὐτὸν Κρατίνος καμώσει, ὡς ἓνα τῶν κατάχρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς χτῆσεις ὑπετίβισαν, καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ

γινώσκεισθαι ὅτι ὑποθήκαι εἰσιν. ὅθεν καὶ Μένανδρος ἀστικτὸν χεῖρον εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπίδαιστον. καμωδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὡς Φόκου γυναῖκα μοιχεύσαστα καὶ τρία τέλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ χρεῖσθαι. ὁ δὲ Μειδίας ὀρνυγόχοπος ἦν, ὡς Πλάτων περιαλγεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κύβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρόνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακυνθαράξου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίαν τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναῖκα τὸν πάντα βίον ἐχθραπαύων. διὸ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων καταλύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despuentes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐφεστῶς ἐώρα καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἱ τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χάραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὗς ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὥστε σοι, ὦ Θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμῳ 50
μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἄρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοίχου λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ) Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τὸν

ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο. V.

15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἀνεμῶν. G.

fragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convivtores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latius, aut omnino praeesse aliis iuberetur; contra iste piger & omiffus, quinquies in diem fune in caput pulfaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

Mom. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur.

ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ κατ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 TIM. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῆς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἣν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

TIM. Ἰδοὺς γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πη αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινούμαι σοι.

TIM. Ἀλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν)
Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ,
ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέ-
γας καταλάβοι κινδυνος, τελευταία
βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλ-

λων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημά-
των τὸ πάντων μέγιστον. V.

10 Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ) Chrysip-
pi hoc, ut inquit Themistius ἐν
τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iup. Recte coniicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi iam sacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abrumpas.

Iup. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum satis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξα-
ψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὔσαν. τὸ
γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμούς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν
οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μὴδὲν
ἄλλο τούτου Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ομολογεῖς τοίνυν ἡττησθαι προαπιῶν;

52

ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ
τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμούς ἡμῖν καταπέφευ-
γας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσα-
σθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μηκ-
έτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμέ, τυμβωρύχε, καὶ
μιαρὲ, καὶ κατὰπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάβαρ-
μα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὔ τις μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ
μήτηρ σου ἐπαρνεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας,
καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μεῖράκια διαφθείρεις, λιχνότα-

12 Ἐμὶ τυμβώρυχε) Καλῶς πάντῃ τραπέντα. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ἡτ-
εἰσάγαγε τὸν Τιμόκλεια εἰς ὕβριν ταμένοις. V.

Dam. Quod non sentis, a tenui te filo suspendisse anco-
ram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse,
ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his
te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his ha-
bere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab
aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per an-
coram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa
altaria libatione interposita facere, nos non amplius de his
rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & im-
pure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne
enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater
tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γὰρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοὶ, ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκλουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ Φέρων κατατροφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάζειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ἐπὶ ταύτοις;

ΕΡΜ. Ὁρβῶς ἐκεῖνό μοι ὁ καμικός εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασιν; πολλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τὰναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμῇ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φέρων κατατροφῶντα) Πάνυ

ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V.

12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποχρισμὸς

τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. V.

15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δαρείου πολιορκούντος τὴν Βαβυλῶνα,

fis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ta-

ἔβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυνάμενον παραλαβεῖν αὐ-
τὴν, ὁ Ζάπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ
ᾧα καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγῶσας
ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθόν· οἱ
δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν,

κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὃ δὲ
προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα.
καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἔβουλόμην σεσσωμένον ἔχειν
τὸν Ζάπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mihi Babylones esse.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

Ι ΜΙΚ. **Α**ΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυῶν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει, Φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφρονον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστω ὀνείρω ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὥς μὴδὲ νύκτωρ γοῶν τὴν πολὺ σοῦ μιαρατέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μὴδέπω με τὸ ὀρβρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναίνοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελανούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὔπιος

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκυτοτόμος ἦν Μικυλλος, ut testatur ipse circa finem. Et in Tyranno (Καταπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex Cebetis Tabula multa huc transla-

ta in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.

6 Διάτορον) Ὁξύφρονον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. **Α**Τ te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, invidum adeo & clamosum animal, qui me divitem, & iucundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est conicere, & frigore, quod nondum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At

οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κἀδῖον Φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γεννηται, συντρίβων τῇ Βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖσθαι σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον ἀν' δυναίμην, ὥς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κἀδῖον) Αἰήτης ὁ πᾶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄνπνος. [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσομάλλον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἦν τοῦ Ἀθάμαντος παῖδος τοῦ παιδαγωγοῦ ὃς Κρῖος ἀνόμενος δόρα. θυβέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδάρντος καὶ ἐπεὶ, ὥς ὁ μύθος, χρυσομάλλον. ἐφ' ὃ ὕπερον Ἰάσαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλθεὶς ἐφῴτε κομισασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἴτα Μηδεῖας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀφύρτου, ὃς ἐπίπιστευτο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσαν αὐτῆς ἔρωτα δόλω μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἀφύρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτείνουσης καὶ οὕτως συεργασάσης Ἰάσανι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σωθῆναι. V.

4 Πράγματα παρέξεις) Ἐκ θελήσω, φησὶν, κρατῆσαι σε νῦν δυσχερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δύνη διαφυγεῖν. V.

9 Πρὸ ὁδοῦ ἔση) Τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ προκόψας ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ προφῆν ἀνίστασθαι πεπονηκῶς αὐτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παραιμῶδες ἔστω λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι προτέλειον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς οὐδεὶν προκειται ἐπιτελεσθεῖν τι τῶν συνεργεῖν ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὃ δὲ νῦν, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἔση τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκῶς, ὃ, σοὶ τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάταν ἐν συμποσίῳ. σὺν τε δὲ ἐρχομένα, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅτε ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴαμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vesp̄ra inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Uliciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facilleres exfoliando in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem cantu anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias,

Lucian. Vol. VI.

T

το ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμῶν-της ἀνεγρόμενος.

2 ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλε-κτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πᾶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαί-δευτος εἶναι, μὴδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Εἰάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ

5 ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκά-λουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀπο-δίδοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει

τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρῆσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακος) Ὁ ἀποδιάκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Quæ enim non sit prodigium? Sed averruncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῶδων, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἔμαντεύετο ἐκείνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παρὰ δόξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξικάκον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργούσας τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δαδῶνῃ αὐτόφωτος ἔμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ἂν, λαλίστατου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἅλλα ὁμοδαίτιος ὑμῶν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-

5 Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργούσας τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὰ δὲ ἐστὶ τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ἴασαν ἐπλευσεν. τούτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δαδῶνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστὶ δρυς, εἰς ἣν ἔμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, οὓς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς σφάζαντες ἔθουον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινούντο τε καὶ ἐβόων, ὥσπερ ζῶντες ἐνούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐκμευθήσειν) Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos confuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentina, & boum carnes mugientes, semiaffas & elixas, confixas veribus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσῃν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀλη-
θεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ
ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυῶν
οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρ-
μοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἰ-
τιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε
χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τιμι διη-
γοίμην ὥς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἀκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εἶ-
σοῦ ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὐτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
κτρυῶν φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάσαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ
ὑμῶν, ὥς Ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ
Ἄρει, καὶ συμπίνῃ τῷ Θεῷ καὶ συγκαμᾶζοι, καὶ

14 φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει) Δέ-
γεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον
εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοί-
χευεν. κατὰ κοινού δὲ τὸ ὥς, ἐν ᾧ οὐ-

τω, καὶ ὥς συμπίνοι καὶ ὥς συγκα-
μᾶζοι, καὶ ὥς κοινωνοί τῶν ἐρω-
τικῶν. V.

ro sanctum mihi silentium promiseris, non pigror ve-
riorem tibi causam meae cum sermone vestro communi-
onis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita me-
cum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae
etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad
neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis
enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gal-
lo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse,
quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc
tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum
quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo
& comissatum ivisse, & amoribus illius subservivisse. Quo-

κοινωνίῃ τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίσι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὕφεω-
 ρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω
 πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύ-
 σοντα ὁπότε Φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆ-
 ναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν Φρουρὰν
 ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδί-
 τη, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπανομένῳ, διὰ τὸ πι-
 στεῦναι τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι αὐτὸν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ
 εὖτῳ τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν
 εὐτόους, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς,
 ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφελόντα δὲ, [ὡς
 ἀφείθη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυό-
 νος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς ταυτὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς
 ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὰν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ'

8 Λαθόντα) Ἀγνοηθέντα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisse etiam Gallum : cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquisset semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareretur. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse : Solem vero non animadversum adstitisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἡλίον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκτρούνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γένεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὅψον ἐκτρέπεζον ἀποφαίνων; ἐτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα καὶ κείνο, ὥς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο.

1 Ὁφελος) Τὸ ἐξῆς· καὶ τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.

12 Ἐκτρέπεζον) Ἐξω τῆς τρα-

πέζης. V.

15 Εὐφορβος γένοιτο) Οὗτος εἶναι ὃν τῶν Τρώων, ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiat is orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Aiunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctum, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον,
ὦ ἀλεκτρυάν.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας,
ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
οὐκ εἰδώς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκ-
τρυὸν Φιλόσοφος. εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου
Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐ-
δὲ πάνυ πιστεύσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρη-
κέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ
σιωπῶν ἕς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ
παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβά-

7 Ὡ Μνησάρχου παῖ) Μνήσαρ-
χος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου, καλῶς οὖν
παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκ-
τρυόνα ἐκάλεσεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σά-
μος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας
Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ
Μίκυλλος. V.

Mic. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse homi-
nem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque define,
bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus mo-
ribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentosius, gallus philoso-
phus! Verum dic ramen, Mnefarchi fili, quomodo nobis
pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia,
cum praesertim duo iam mihi observasse in te videar plane
a Pythagora aliena.

Gall. Quenam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tace-
re per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum
autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθες, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἡ ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδοῦκαίς.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἦσθιον τῶν κυάμων, ἐΦιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπώρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἀκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἴρεσιν προβείη, πρότερον

3 Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγόρειον ἔστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κε-

φαλὴν τοῦ πατρὸς. V.

9 Οὐκ ἀπώρητος ἡμῖν ἡ τροφή) Οὐκ ἀπηγορευμένη. V.

non haberem, quod tibi obicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequè factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sum, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐβέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὄρεῖν, τὸν μικρὸν ἔμ-
προσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοίμην, οὕτως ἀδελ-
Φά ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις Φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ
τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις
ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλματα μάταια δια-
Φυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενη-
νὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ᾧ ἀλεκτρυὼν, 6
εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκεῖνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν
τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις
ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κα-
τασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὥσιν τὰ πτερὰ ἐργάζεται
στρεφόμενα, τοιοῦτον γάρ γαλον παρείχετό μοι τὰ
ὀρώμενα.

Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) λεῖοντα. V.
Καλῶς σὺ ποιεῖς. ἄμφω γὰρ τερα- 6 Ἀναπεμπάζῃ) Τὰ προθεωρη-
τάδια καὶ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποτε- θέντα ἀναμνησκῇ. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an il-
lud beatum undique somnium, quod paulo ante mihi obtigit,
rursus somniare, nesciam, utrum praeoptem: adeo geminos
arbitror tuos sermones visis iucundissimis, & in aequali vos
honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcun-
que demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam
simulacra illius servas, inanem, & poetico verbo fugacem
quamdam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris,
illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit,
ut vix aperiā prae illo palpebras, in somnum rursus tra-
ctas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae effi-
ciunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὦν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς Φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, οὕτω σοι τριπόθητος ὦν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνήσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνειράτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος.

1 Δεινόν τινα Φῆς) Μίγαν, θαυμαστόν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ) Φαυλὸς τις ἐγένετο, ὅστις ἐπὶ πόδας πολλὰ τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων ἔπαυσε, καὶ τούτους πηδῶντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ἑπάνω ἐπὶ τὴν ἑσφίον ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ἀρισμένον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ. V.

11 Ἀποψήσῃ) Ἀπομάξῃ. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λέγει Ὁμῆρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ἑυδεῖς ὄνειρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicit in fine VI legito, & quae Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem infomniū; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, iam transilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, fomniare desieris, & deterferis mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὲν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰ-
δότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τιμῶν πυλῶν ὁ ἡ-
διστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάν-
τα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀ-
τεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ
μέταλλα ὅλα χρυσίῳ κεκοιμῆσθαι μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ 7
πῶς οἶει καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ὢν Ἰστοροῦσιν
Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυ-
φλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τού-
τω γενέσθαι, ὁμήρου καλοῦνταν
Δωριεὺν τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος
μέντοι τὸν Ὁμήρου γράφειν βίον,
οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ,
ἀλλὰ πολλὴν ἀλόγιστον γῆν ἱστορίας
χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀπτικὴν,

καὶ κεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς
νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μί-
δας πάνυ ὦν φιλόχρυσος εὐχεσθαι
πάν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἄλῃται, χρυ-
σοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ προ-
φῆ, ἥς ἠπτετο, χρυσοῦ ἐγένετο. V.

12 Πολὺ) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus solas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poetam, somniorum
imperitum. Paupercula forte infomnia per illas exeunt, qua-
lia ille, nec ipsa fatis dilucide, caecus homo, videbat. At
mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum
& ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri
secum afferens.

Gall. Define, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim
ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla so-
mniasse mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam
puras pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦ μὲν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἀκούσων, ᾧ σοφώτατε ἀλεκτρυῶν. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθες, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ἄραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

6 Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις πλούτου. V.

οὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ 13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος. V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me reponere, si noster, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Pluti est.

Mic. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τούτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
 βρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
 πάνυ δαισιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ ποτε γε-
 νομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάβευδον εὐ-
 θύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
 ὄνειρος ἐπιστάς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
 τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δει-
 πνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγον-
 τα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. 9
 ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ φανῶς καὶ ἐξακούστας. V.
 μεθύων. V. 16 Ὡ Πυθαγόρα) Περὶ πλουσίῳ
 5 Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οἶμαι κεῖσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
 mihi, fero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
 tam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
 certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
 statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, Nocte sub am-
 brosi divinum, vere, somnium adesse . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
 le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
 universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
 denuo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
 nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
 enarrarem. Quando autem & tu vis, fane dico. Nunquam

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧ πάντι τῷ
βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθες τῷ Εὐκράτει·
καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπό-
την, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ καταισχύναίμι αὐτὸν, ἐν
πενιχρῷ τῷ τρίβανι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε,
Φησι, θυγατὺρ τήμερον ἐστιάω γενέθλια, καὶ παρεκά-
λεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δὲ τινα Φασὶν
αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν
μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενος, ἢ μὴ ὅγε
κληθεὶς αὐτὸς εἶπη ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός
ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπήγειν εὐχό-
μενος ᾧ πᾶσι θεοῖς ἡπιάλῳ τινα, ἢ πλευρίτιν, ἢ πο-
δάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφε-
δρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην·
καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μῆκιστον ἐτίθεμην, συνε-

4 Σὺν τριβαχῷ) Ἐν πενιχρῷ. V.

12 Ἠπιάλον) Ἐίγος πρὸ πυρι-
τοῦ. V.

13 Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ) Ἠνίκα δύο
παλαίσουσιν ἀθλῆται, κάθεται τις

ἔξαθεν ἄλλος, ὁφείλων τῷ νικῶντι
παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται
ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἡττωμένου εἰσερ-
χόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud di-
vitem coenasssem, bona quadam fortuna heri incido in Eu-
cratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutasssem Do-
minum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum pau-
pere ac derrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias
hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum pluri-
mos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo im-
peditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a
balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam ad-
huc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato,
discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculofum hor-
rorem, aut pleuritidin, aut podagram illi aegroto immitte-
rent, cui subfessor ego, & coenae vicarius atque succes-
sor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

ἄγες ἐπισκοπῶν, ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δεοί. καὶ περὶ δὲ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ- 10 λούς, καὶ δὴ καὶ κείνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὥχρὸς ὧν ὅλος, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πάγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡλίου σκιά. εἰώθασι γὰρ ὀρίζειν ἡνίκα τυχὸν ἡ σκιά γένηται πεντάπους, συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιά τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λε-

γόμενον, ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὁδοῦ μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Καρῆναι δέόμενος. V.

seculum computabam longissimum, respiciens faepe, quot pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes coniicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur: & manifestum erat, illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonso-

τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρή προδιδόναι, καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδῶν ἰστώνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. οὔμενον εἶπον ἐγώ, ἀλλ' ἐπαινέσεταιί σε, ἦν οἴκοι παρὰ σεαυτῶ μάλλον ἀποθανεῖν ἐθέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι ταῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ Φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, Φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ

II καὶ τοῖς οἰκέταις. Εἰ μὲν οὖν ἀπίεναί παρεσκευαζομένην· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πᾶν σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπερειδομένην) Ἐπανακλινομένην. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non decet deferere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extuffiens. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum diffimulabat. Adest vero paulo post lotus Eucrates, ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, Accede, inquit, tu

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ χάραν ἔχης. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χαλῶν παρὰ μικρόν· αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καὶ περὶ κατὰ κλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδένος ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοῦντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυούσιον τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπάσματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλην ἀλλὰ ἐν με

3 Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χα- ταν τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυ-
γνῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζον- χαρόντων. V.

etiam, Micylle, & coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuisse Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me

ἐλύπει αὐτὸν μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
τινα πρὸς μὲν διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρας
ἐστὶ, νῦξ οὐκ ἐστίν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμενετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἔῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἀκούε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ἄμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν πάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπὶ ῥέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thefmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blatera-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum fors te
ad delirum illum senem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
&, testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, mensas, po-

ἑσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακό-
 νους, πάντα ἑμὰ, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. εἴτα ἐξήλυνον
 ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι
 τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπίθονος. καὶ πρόθεον πολλοὶ, καὶ πε-
 ρίῖππευον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἑσθῆτα τὴν
 ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκααίδεκα
 ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίαςίν τινα λαμ-
 πρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς
 ἐν ὀνείρῳ εἶκος, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνε-
 κομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα μὲ,
 καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
 στω τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομέ-
 νου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
 συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον
 ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύα-

10. Πότος) Πότον παροξυνόντως μὲν πίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ
 σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυνόντως δὲ τῆς δεθείσης αὐτῷ φιάλης πιδὼν μί-
 αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν ὀυλοῖ. ρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλων, καὶ
 V. τὴν φιάλην χαρίσασθαι. V.

11. Φιλοτησίας) Φιλοτησίαν προ-

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eve-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me vi-
 derent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa
 me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem, ve-
 stem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam convivium quoddam splendidum parari,
 ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri
 probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam
 instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae po-
 culum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique;
 iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu per-
 turbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas
 dissipasti, &, ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid
 sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὥς
τρίσπερον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γεγόμενον;

13 ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ
Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ
ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ
καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄρ-
γυρον ἐξημμένους τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμῆσων τοῖς
Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μάλ-
λον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίους
χρυσῶ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων διακινδυ-
νέειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσι
ὁμοίως εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ
ἐσφῆκωντο· μακρῶ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώ-
τεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ
συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ
χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud
viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle,
& tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse pu-
tas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam
ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cin-
cinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exhibas,
in bello, inquam, ubi ferrum gestare, quam aurum, prae-
stabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincin-
nos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum
similes Gratiis vocasse comas tuas Homerus, quod argento
constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores
videbantur & amabiliore, implexae auro & cum illo lu-
centes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi

σίον. ὁ δὲ πάντων Θεῶν πατήρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ρέας, ὡς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετα-
βάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρει τοῦ Ἀκρισίου τὴν Φρου-
ρὰν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ
τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ
ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ
χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σο-
φοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν
συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέ-
πτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι. Τὸν γείτονα γούμ 14
μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ
δειπνήσαντα παρ' ἐμοῖ, ὅτε τὸ ἔθνος ἤψουν τοῖς Κρο-
νίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλάν.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δανάης
τοῦ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρισιος βασι-
λεὺς ἂν τοῦ Ἀργους, ἔλαβε χρησμὸν,
ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὴν· καὶ
διὰ τοῦτο φρονεθεὶς ἀπέκλεισεν αὐ-
τὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς

αὐτῆς, μεταβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ
ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ
δάματος. V.

13 Ἔθνος) Πισσάριον. V.
ibid. τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἑορτῇ
τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα. ἄλ-
λᾶντα ὁ συνθηεῖα λοκάνα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque
hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Ar-
golicæ illius puellæ amore captus est, cum non haberet,
in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam
quomodo corrumpere, iam audisti alicubi, ut aurum fa-
ctus, illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit.
Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum uti-
litates præstet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos
& sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & glo-
ria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspi-
cuous brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum,
artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pul-
ticolam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κερα-
μεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχeto ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς,
ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπαμύσα-
το θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας
τότε, ὦ ἀλεκτρυῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τί
δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ εἶναι.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δρι-
μύλος τοῦνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σί-
μωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῶν χρημάτων;
ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νό-
μους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον πε-
ριλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ
ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

15 Ἐλουργῇ) Πορφύρ. V.
ibid. Καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχό-
μενος) Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος εἰσὶν

ὑακίνθος βαθύτερον, ὥστε δὲ τὰ ἀπὸ
χοιρέων αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novi, fimum illum, brevem, qui fictilem, quam
folam habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed
cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari
nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid
ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomi-
ne. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quo-
modo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam
vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo ille
cum pannis fordidis, ille, qui patellam ligurriebat, laetus
domo exigit, purpuras indutus & hysgina, feros, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα, Χαῖρε, ἔφη, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἰλεώς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς, ἀμελούμεναι, ὅρᾳς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

ᾧ χρυσὸν δεξιῶμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

& aurea pocula, & menfas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat*: neque enim *Simon* vocor, sed *Simonides*. Maximum vero illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi consciscant, si porro negligentur. Vides, quantorum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam refingit, &, ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σέ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ συνοίσθαι τῷ βίῳ ἕκαστῳ.

ΑΛΕΚ. Ἀκουε, τοσούτον γε προειδώς, μηδὲνα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακέναι.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυῶν; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνόητοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, fimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beator.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σώ-
μα, ἣν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφωρβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τούτῳ μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγγην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τούτῳ εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὥκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἤκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τούτῳ ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
talía fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem...

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post
ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ πατῆρος, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπέπερ Εὐφωρβος ἐγενόμην, (ἐπ' ἀνέμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλῷ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον αἰὼς ἐστὼς, ἄχρι δὲ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηταί μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἀσιτος ὢν, ὦ τῶν, καὶ αἰστος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλῷ πρότερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἢν οἱά φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γι-

6 Περιέμενον αἰὼς) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμενον, οἶκον ζητῶν, ὅ ἐστι σῶμα, ἕως ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσῃ μοι οἶκον, τουτέστιν ὑποπείρῃ με. V.

9 ὦ τῶν) ὦ ἐταῖρε. V. In altero Voss. in Folio sic: ὦ τῶν)

ἦ τῶν σημαίνει τὸ ἐταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτις, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. κασίγνητοί τε ἔται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἐταῖραν, ὡς μέγιστος μεγίστην, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐτάν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἐτάν, καὶ ἀποβολὴ τοῦ E τῶν. V.

quid fuerit, surgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnearchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, expers & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημί ὑπερφυῖς μῆδεν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τὰλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ᾧ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

1 Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσική.

V.

3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ αἱ περισύραν τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναν-

τία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφῆσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρῶτον ὑφ' Ἡρακλέους σκέθη ἡ Τροία. G.

Camelus esset in Baetris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achilleusne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dice-

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὤν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

MIK. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον ἄλλα ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς ἀνθρώπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τὰληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

MIK. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανόν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό.

1 Πολέμιος ὤν) Ὁ γὰρ Εὐφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστῆς ἀνθρώπος ἦν) Καθό-

λου σοφιστῆς ἐχάλουν τοὺς ἀπατητάς διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἄδυτα) Ὅτι Ὠρος καὶ Ἴσις περὶ τῶν ἀδύτων παρέδωκαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui effem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traiectum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

πότε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυῶν;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώραν ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἤκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα ὅσῳ
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὤμην αὐτοῖς ἐσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμῶν.

*lud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?*

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

*Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.*

*Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
consueti, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis.*

ΜΙΚ. Ὅρᾱς; καταγελαῖς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει
τοσούτων, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ
Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφάνων σοι ἐπομένων,
καὶ προσκυνούντων τὰ ἵχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπά-
19 νοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημ-
φιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς
ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ
σὺ ὡτοόκεις, ὧ ἀλεκτρυόνων γενναϊότατε, καὶ συνῆσθα
Περικλεῖ, Ἀσπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ
ἑρία ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς
τὸ ἐταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποιοῦν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ
Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς,

1 Κἂν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους
φροσὶ καταγελαῖς μου καὶ σὺ, ὅσον
κατεγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν
ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ)
Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν
Ἀθηνᾶν λουομένην. καὶ κείνη ὄργι-

σθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναι-
κα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς)
Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ
ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ
οὐκ ἄλλως ἐφῆ συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ
μὴ ἐμύση αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν δ

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam
Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos,
qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambu-
lans relinqueres, vestigia. Exuto vero Pythagora, quem
post ea induisti?

Gall. Aspafiam, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pytha-
goras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pare-
res, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pe-
ricle, cum esses Aspasia? & utrum ex eo gestasti, & la-
nas carpisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum
habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπτειν;

ΑΛΕΚ. Ὅρᾳς, οἷον τοῦτο ἡρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θεοὶ παρ' ἀσπίδα στήναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσιν ἔσῃ γὰρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμε-

βούλεται. ὁμοσάντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα με ποίησον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καϊνέα ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γενναιότατον γενέσθαι ὑπὸ κενταύρῳ γε μὴν ὀλέσθαι Ἑλλάταις ἀλούμενον. V.

5 Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-

σαν) Ἐπὶ συμφέροντι γενεῇ μὴ μφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγχνίας μᾶλλον δρέγεται, ἄνθρωπος ἢ γυνή; καὶ ἔλαβεν δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἐμπείρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς δρέγεται, καὶ ἐργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagigaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse re-spon-sionem?

Mic. Sed etsi tu non dicas, fatis Euripides illud diremit; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν Φασι, καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῷ ἀνεΦάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. Ὡ Διοσχόρῳ, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἐταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρῶν πολλά-
 κισ' ἦσθην γὰρ τοιοῦτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι
 σοῦ ποτνιαμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

Ὡ Διοσχόρῳ τῆς ἀνομοιότητος)
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφανεί.
 τοὺς Διοσκούρους δὲ παραλαμβάνει,
 ὡς σωτῆρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ με-

ταβολῇ τῶν βίαν ναύαγιον ὑπε-
 σταίην, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 λασσαν μεταγόμενοι. V.
 15 Ποτνιαμένου) Ὀδυρομένου. V.

Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, faepe Aspasiam fuisse ty-
 ranno. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Satrapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus fae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ser-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 vo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
όντων κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, αἷς
ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερ-
ευδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαί-
ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
λοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε
Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτητα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὀρώμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν παιοῖς, ὥς μὴ ἀτι-
μάζοις εὐτελές εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦ-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum,
quae ipsis adfunt. Si enim scires curas illorum, quas ha-
bent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni par-
te beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gau-
des, ne confundam sermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, five Euphorbum, five
Pythagoram, five Aspasiā vocaveris, five Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc vi-
deor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelio-
sus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se
animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera ex-
pertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diferte & se-
paratim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδία δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
Φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἴδου δὴ οὕτως ἐπίσκειψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ
μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πο-
λέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
μωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν,
ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀ-
κούων μόνον, εἰπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυ-
τὸν, οἱ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον δια-
φυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶν-
ται δὲ ὄρωντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμε-
να ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δέη,
μόνοι καλοῦνται· ἦν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρα-
τηγούντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων,

14 Σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων)
τὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσὺα δὲ ἐστὶν
ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι
τὰ σχοινία. V. In altero vero Vos-
siano in Folio sic legitur : Οἰ-
σύνῃν) Οἰσύνῃν ἢ ἐκ λύγων ἀρχαίως

τρόπως πεπλεγμένη. ὅποια ἐστ' ὅτε
καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοιτίδια
τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν ἀρε-
τὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσὺα δὲ ἐστὶν
ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι
τὰ σχοινία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorem
me divitibus pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem confidera, Micylle. Tibi
belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: ne-
que sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur,
aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba
audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis,
quo te salutis causa convertas, & periculum effugas: at
illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus,
agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tribu-
tum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum,
primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equi-
tatu, pericula. Tu vero, scutum habens vimineum, expe-

εὐσταλὴς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἑτοιμος ἐστιᾶσθαι
τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ἄν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλη-
σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουσι, καὶ ὑπο-
πτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονται σε. λουτρά μὲν
γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
διαρκῇ ἅπαντα ἐκείνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
δίδους ἐνίοτε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλάξῃσας αὐτῶν
ἀφθόγους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
οὔτε δὲ συκοφάντην δέδicias αὐτός, οὔτε ληστήν, μὴ ὑφέ-
ληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν
τοιῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ὑπαυτῶν,
ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς
τσαυτάς Φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συν-

7 Πονοῦσι) Κατασκευάζουσι. V.

9 Κατεχαλάξῃσας) Κατέχεας.
V.

14 Διαπυκτεύων) Ἀντὶ τοῦ δια-
σκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπεὶ καὶ

οἱ πύχται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται
τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κα-
τακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
μυθεῖ εἰς ἄερα ὀρεῖν τὴν πυγμὴν
πέμψαντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
cum post victoriam triumphale imperator sacrificium cele-
brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
nem escendens tyrannidem exeres in divites: at illi hor-
rent, & metuunt, & placant te divisionibus. Balnea enim
ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
tum satis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
censor acerbus, tanquam dominus, ne sermonem quidem
interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
vel lorica domus superata, vel pariete perfosso, furripiat:
neque molestias habes putandi rationes, aut debita repeten-
di, aut cum scelestis dispensatoribus conflietandi, nec in-

τελέσας, ἐπὶ τὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δείλην ὄψιαν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρδην τινα, ἢ μαρινίδα, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνειν σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστη πενίᾳ προσφιλοσοφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρῳσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πόνοι γάρ σε παραδίδοντες οὐκ ἐν καταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι· πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐδύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσυνεΐᾳ, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεῖς σε ψυχροῦ τε ὀρώων

2 Σαπέρδην) Εὐτελής βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχουμένων, οἷα τὴν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἦτοι ἐγγραύλεων ἢ τῶν σαύρων διειρημένα καλὰ μαινοῖς πτύχια. εἰκοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασιν τὸ ἐκ συὸς τάριχος, ὃ τὴν γόνυν Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς καλουμένης μαινομένης. V. Σαπέρδην) Εἶδος τι ἀλίστου, οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν χαρκίνον ἰχθύν. ἄλ-

λως &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τεταριχουμένου ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθύν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui apud Hesych. κοράκινον legere iubet, uti recte in posteriori parte Schoiī legitur. Perfrus, Saperdam adveche Ponto. Solan.) Κοράκινον igitur & illic scripsissem, non κοράκινον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circa feram vesperam furgens, & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe, & cum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non contemnendum reddunt contra ea, quae iniecta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depulso per inedia morbo exsilis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμῶζειν λέγοντα ταῖς ἰα-
τρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἀθλιοι, τί τῶν κα-
κῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευ-
μονίας, καὶ ὑδρούς; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκεί-
νων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ
ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραυτες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες
τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμυστο αὐτοῖς ἢ πτέ-
ρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεθα-
λὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδα-
λον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ
πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς
τὸ πολὺ οὔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ᾧ Μίκυλλε, τὰς

13 Ἐπεικεῖς) Τὸ ἐπεικεῖς τρία
ὄντοι, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, ὡς
ὅταν λέγομεν ἐπεικεῖς ἄνθρωπος·
καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται
ἐπεικεῖς οὐδὲ ζῆ, ἀντὶ τοῦ συμμέ-

τρως. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμ-
πιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὲν ἀλλ'
ἐπεικεῖς τοῦτο· ὁ δυσμαχεστάτων
ἐστίν, ἀντὶ τοῦ πᾶν δυσμαχεστά-
των ἐστίν. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, &
plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per in-
temperantiam suam miseri quid malorum non habent, po-
dagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes?
haec enim suntuofarum illarum coenarum suboles. Itaque
alii illorum Icarī instar cum multum se sustulere, & appro-
pinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud
alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, prae-
cipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar
non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae,
ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure
transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia fane videas;

ναυαγίας πάνυ αἰσχροῖς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖστος περι-
τετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἣ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλι-
καύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ᾧ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπότε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεύσαι) παῖου τινὸς
ἐπειράβης ἐκείνου τοῦ βίου; ἤπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσης με, ᾧ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάβλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶς ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ὡρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ᾧ Μίκυλλε,
παμφόρου τινός, καὶ πλήθει ἀνδράπων, καὶ κάλλει

ἢ Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ) Ἄν- ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
πὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν. V.
λείας, νίκησας γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intus confisterar
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιά ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολος, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ᾔοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέαι τὸ ζεύγος, τὴν Ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἡγία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷους ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπά ἐστίν, εἰκότως τραγωδίαν τὸν αὐτοῦ κόμπων ἐκάλεσέν. V.

11 Τὴν Ἐφεστρίδα) Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.

15 Ἡ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, fatellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii chora-gium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscēbam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colofsis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Il-

τὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χροσσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστραπήν, ἢ τρίαينαν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἐνδοθεν, ὅψει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἑῷ λέγειν μυῶν πλήθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

- 25 ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, εἰκεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τουτέστιν, οὕτω ἡμῖν εἶπας τὴν οὖσαν ἐνδὸν τῆς ἀρχῆς συμφοράν. V.

lorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud inveni in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari, sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς Φό-
βους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ
παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα,
ὑπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κενόν, καὶ ταραχῆς με-
στά ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας
ἀεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ
δικὰς, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συν-
θήματα, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι
τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων
μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, —

Ὑπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
καὶ ταῦτα ρεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυπεῖ δὲ τὸν
μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωφὸς ἄν' τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύ-
ρω ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσιν δὲ) Ἀρταξέρξου στρατόπεδον. V.
Περσῶν βασιλευόντος, Κύρος ὁ ἀδελ- *ibid.* Κύρῳ ξενολογῶν) Ξένους
φὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπᾶσαι βου- *στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνα-*
λόμενος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξε *κοινοῦμενος. V.*

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & mor-
fus, & fuspiciones, & odium a familiaribus, & insidias;
ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum
& placidum, & plena terroris insomnia, & cogitationis mul-
tiplicis; & spes semper malas: an occupationem nimiam,
& agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & ex-
peditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a qui-
bus omnibus nec per quietem frui suavitatem ulla contingit,
sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera-
biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

idque stertentibus Achivis omnibus. Doloꝛe autem afficit
Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam per-
egrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίῳ κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίῳ ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκῳ Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐράμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῃ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς Φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων ἀεὶ τι δεινὸν ἤξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοίотροπος θάνατος κατέλαβεν.

26 ΜΙΚ. Ἀπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ᾧ ἀλεκτρυόν. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικενυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης, κωνεῖα καὶ ἀκονίτω συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίῳ ἐπαινούμενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τούτου γὰρ στρατηγὸς ἂν ὁ Παρμενίαν, πάνυ κῦδοκίμει. V. (Immo Alexandrum ipsum. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος) Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνιδάκει Ἀριδαίᾳ τῇ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλεξάνδρου, ἀσθενῶντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευκος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης) Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula sumes. (Iuven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & si defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, & ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristitia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo multo securius est inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

νακραθεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
εὐθῦ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυ-
ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μά-
λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
λοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
σύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφει
ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
χρυσόπαστον. ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρού-
σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα
δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
ράκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

2 Καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ
ἐξῆς τῆς ἐπ' εὐθῦ τομῆς. V.

10 Κενεμβατήσας) Κενεμβατεῖν
εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
prum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnufculo
parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulan-
tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
cidat, risum nempe praeber spectatoribus, fracta cum ipso
diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
ra vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subli-
gationem deformissimam, nec ad pedis rationem respon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν ταιούτάν τι ὥφθη οὔσαι ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖαις ἐμμεμετρημένους· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὀψοποιὸν κῶνωπα, ἢ κιναιδὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις) Πάνυ καταλλήλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἡδύσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἡρμόσε. τῷ εἰς τὰς ἀπληρείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελάνου ἀπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῷ κοτίλῳ τῶν κολοίων καὶ θορυβῶδεϊ τὸ σοφιστικόν. τῇ δηκτικῇ τῶν κῶνωπων, καὶ παντὸς οὐτινός οὖν προσαπτικῇ, τὸ μαγειρικόν. τῇ πρὸς ὀχείαν εἰσίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τοῦνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ περ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὔτερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστὶ σοι τοιαῦτα.

Etus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, discendi. Verum mihi & infomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales,

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοῖνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυῶν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχης, ὅψιαι τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιοῦτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἦν δύναμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέςτερον οὕτως, ὧ ἀλεκτρυῶν, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μένουں, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλείθρον.

ΜΙΚ. Ἴδου δὴ. ὧ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασαι ἄσπερ κλειδί ἢ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἦγού ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾶς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὅπόθεν, ὧ ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro diffyllabo quadrifyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad feram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua.

Gall. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle:

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἀκουσον ἅ Φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατοράρκεται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἵππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπονός ὢν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῶ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπάσματα ἐν ἀσφαλῇ μοι ἀπόκειται, τσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθό-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκέτου ὄνομα. V.

ὡτὸς ἄκρω, βαλλόμενος. V.

11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνέ-
στιν τὸ ἐν τῷ λαβῶ, ὅ ἐστι τῷ τοῦ

12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τῇ
φῆς διαπανῶσι. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur [*in stabulo occupatus est*], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi falsamentum obfonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam inaurem emisisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelicitas isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposta: metuo igitur, ne quis, perfosso pariete,

νοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γοῦν ἀγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπα-
σαν περιέειμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος;
ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχαρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ἂν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀγορεύξας τὸ χρυσίον,
μή τι με πρῶν διέλαθεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ'
ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς
ἀπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπώμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν.

ea subducatur. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter: tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstinēam:
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfosso parietum, per Iovem... Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obfideor, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliemus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum paucillum adhuc noctis superest.

Lucian. Vol. VI,

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρρης γοῦν πατάξας αὐτὴν, ἐπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνουτο χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δακεῖ, ΓνίΦανα τὸν δανειστὴν ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δέήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλΦην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλΦης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπώμεν.

12 Σίλφην) Σίλφη ζωῦφιον εἰκότος κανθάριον. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπίδα δὲ ζωῦφιον εἰκότος κύνεπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereor!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur, Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tibi, quem paulo post oportebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδοῦ 32
γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσῴμεν.

ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἑμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλούτον; ὁρᾷς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγოსύνην τινὰ, καὶ πα-
σχητισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρῳ ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐβέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ᾧ 33
Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ᾧ ἀλεκτρυῶν· λιμῶ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δαῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλούτός ἐστι μᾶλλον,
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

7 Καταπυγოსύνη) Καταπυγού- γεία, οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι
νην καί. οὐ συνήδεταί γε τῇ ἀσελ- νομίζει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthæc omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu somnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo fervore... hominem senem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid patiari. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a fervis.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἦδη ἀμφὶ τὸ λυκαυ-
γὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἰκαδὲ παρ' ἡμᾶς τὰ λοιπὰ δὲ
εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκαλλε.

1 Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἐκθηνόν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὕσης. V.

Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est,
domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINIBUS

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIOES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) *Περὶ εἰκόνος* Th. Magist. v. Γοργώ.
l. 3. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον) *τοιοῦτό τι ἔπαθον* Th. Mag.
Nihil mut. edd. vett. l. 10. Μὲν) *Deest in S. Pag. 2. l. 1.*
Τὸν Σίτυλον) *Artic. τὸν abest a S. l. 3. Κεχηνότα*) *κεχηνότα*
male l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) *ἐπεριωπῆς male l. l. 13. Προσβλέ-*
ψείε σε) *Sic etiam habere l. Fl. B. 2. V. 2. & S. notat Solan.*
Sed & sic P. S. &c. Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων) *ἀναπλάττον*
male l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) *Ita iam optime l. cum Fl. & Ald.*
Ἐπὶ male B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.) οὔτε male l.
ead. Ἐκεῖνον) *Omissum in l. Adeft in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S.*
l. 3. Ὅστις) *ὅστις l. Fr. Fl. B. 2. P. S. Ἦτις ἴσως l. l. 11. Ἦν*
Male abest a Fl. Adeft in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς) *οὕτως ad-*
scripserat Solan. Sed nihil mutant edd. Pag. 5. l. 6. Κνιδίων)
Leg. Κνίδω adscriptum marg. l. Sed in Κνιδίων conspirant
edd. Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν) *Δωσάνδραν male Fl. Σωα. recte*
cett. l. 15. ἈΥΚ.) Deest male in Fl. & alibi passim. l. 16.
Δεήση) *δεήσει legendum monebat marg. l. Sed in δεήση con-*
spirant edd. Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα) *Δωσάνδρα iterum male*
Fl. ac tertium paulo post. Sed bene cett. Σωσ. l. 11. Λεπτὸν)
Sic edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. A. 1 W. ead. Καὶ λελη-
θὸς) *Καὶ deest in Fl. & λεληθὸς male habet eadem pro λελη-*
θὸς, quod recte legitur in cett. aequae ac in P. & A. l. 17.
Καλὴ) *πολὺ A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει &c.) κινδ. γοῦν τ.*
μ. Pell. Vid. nott. ead. Προσδεῖν) *Sic P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ*
male reliquae. l. 11. Ἦ) *Deest in Fl. Adeft in Coll. & edd.*
cett. l. 12. Γραφέας) *συγγραφέας male Fl. Vulgatam tenent*
cett. & P. Pag. 10. l. 2. Λέσχῃ) *Nihil mutare edd. notat So-*
lanus. ead. Ἐποίησε) *ἀποίησε male l. l. 9. Ὁμηρον*) *Sic edd.*
praeter l. quae μῆρόν. ead. Δεδέγμεθα) *δεδέγματα l. sola.*
l. 15. Ἰοβλέφαρον) *τὸ βλέφαρον male edd. priores. l. 16. Ὀ-*
λως) *Bene sic P. aliaequae. Ὀλος l. l. 17. Τὴν*) *τῇ edd. male.*
Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι) *Sic recte S. & A. Male cett. ὁ πᾶσαι.*
l. 9. Συνειλημένον) *συνειλημένον uno μ. l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον geminata consona *Fl. B. 2. Fr. P. H. S.* Pag. 12. l. 2. *Αὐτὸ*) Sic dedi ex *Fl.* *Αὐτῶ* enim ceterae. l. 4. *Οἶοι*) *οἶα* P. l. 7. *καὶ δέμα*) Defunt haec verba in *Fl.* Adfunt in cett. & P. Pag. 13. l. 3. *Διατίθεμαι*) Bene sic edd. & P. *Διατέθειμαι* Ex. *Fl.* l. 4. *Ἐκεῖνό που*) *ἴσως ἐκεῖνον* L. Pag. 14. l. 5. *Ἡκούσας*) Sic edd. & Ex. *Fl.* *Ἐχούσας ἴσως* L. Pag. 15. l. 2. *Ὅπόσοις ταῦτα*) Sic edd. praeter *Fl.* quae *ὁπόσα ταύτης*. Gr. *Ὅπόσα ταύτων*. I. Pell. Forte pro *ὅρος* legi possit *ὅρμος*. l. 16. *Γλυκίων*) *γλυκίων* G. Nihil mut. edd. l. 17. *Προθυμία*) *προθυμία* editum ante, sed correctum ex C. & V. Pag. 16. l. 5. *Προσπνῆς*) Bene sic P. aliaeque. *Προσπνῆς* male I. l. 6. *Παραβυόμενος*) *παραδύόμενος* P. G. & marg. *A. i W.* l. 10. *Ἀπολιμπάνουσαν*) Ita dedi ex *Fl. P. S.* *Ἀπολιμπάνουσα* I. l. 12. *Τότε*) Restitui ex L. & B. 2. *τίποτε* enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem excerpta. *ead.* *σιωπῶν*) *σιωπῶν* male I. l. 13. *Ταῦτα*) *Constans lectio*. Sed *ταῖς* corrigit Solan. l. 15. *Ἰδιώτις*) *ἡδιώτις* male I. Pag. 17. l. 1. *Ἀκρατῶν*) *ἀκρατῶν* male I. l. 4. *Ἀκρόμενοι*) *ἀκρόμενοι* male I. l. 14. *Εἶση*) *ἔση* male I. *ead.* *Παρεστήξη*) Sic edd. excerpta I. quae *πανεστήξη*. Palm. emendat *παρεστήση*. l. 18. col. 1. *Λέγει*) Non erat in editis hoc verb. Ad. didit Solan. non dicens unde. Pag. 19. l. 4. *Αὐτὸ*) Deest in *Fl.* *ead.* *Ἀνθαμιλλόμενον*) *ἀναμιλλ.* I. & Ex. *Fl.* Sed prius est in cett. & P. al. *ἀνθαμιλλόμενον* G. Pag. 20. l. 3. *Πασῶν*) *Constans lectio*. l. 6. *Παρηνέκασι*) Nil mut. edd. & Ex. *Fl.* *Παρηνέγκ.* P. Item marg. *A. i W.* l. 10. *Ο, τι*) Sic P. *Ὅτι* S. aliaeque quaedam. l. 11. *Παιδείας*) Sic recte P. A. & *Fl.* *Παιδίας* I. H. S. Ald. male. Pag. 21. l. 6. *Ὅσῳ*) *ὅσοι* adscriptit Solan. l. 8. *Φαῦλον*) *φαῦλον* Th. Mag. vid. not. l. 9. *Προθέμενον*) Nil mut. edd. *Προθέμενοι* Ienf. & Pell. l. 13. *Αὐτῇ*) *αὐτὴ* edd. priores. l. 14. *Ἔστι*) *ἔστιν* *Fl.* Pag. 22. l. 1. *Ἰση*) Sic edd. constanter. *ἴσον* Codd. G. P. L. & marg. *A. i.* l. 3. *Τῶ*) Sic recte L. P. S. *Τὸ* male *Fl. I. H.* l. 11. *Αὐτῇ*) Ex emend. Ienf. Edd. *αὐτῇ*. l. 14. *Γράφε*) Personam Π. & Πολὺ hic addit *Fl.* & pro *γράφε* habet *γράφου*. l. 17. col. 2. *Πίλοις*) Lege *πτίλοις*. Solan. l. 18. col. 1. *Εἰδεχθεστάτη*) *ἐνδεχθ.* prave V. In impressio recte mutatum est. Solan. *ead.* col. 2. *Περιειλημένην*) *περιειλημένην* V. prave; quod in impressio recte mutatum est. Solan. Pag. 23. l. 7. *Σάφρονα*) *σαόφρονα* P. Vulgatam servat *Fl.* cum I. P. & c. l. 9. *Ἡ*) Nihil mut. P. at *Fl.* ἢ adspirat, male. Pag. 24. l. 1. *Φυλάττειν*) *φυλάττει* P. Nil mut. Exc. *Fl.* l. 5. *Ὅσῳ*) Vulgatam hanc servat P. *Ὅσα* Ex. *Fl.* l. 6. *Οὐδὲν*) Sic *Fl. Fr. P. S.* *Οὐδὲ* I. & V. 2. l. 10. *Διαφύγοιεν*) Sic S.

Διαφύγειεν cett. omnes. Pag. 26. l. 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. ead. Ἐρασμιωτέραν) ἴσως —να L. l. 8. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. l. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. l. 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ Fl. Sed vulgata praeſtat. Pag. 27. l. 3. Αὐτὴ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ Fl.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. Σοι) σου Ienſ. Nil mut. Fl. nec M. l. 10. Ὁ-
ταν) ὅτ' ἂν W. Et ſic ſemper haec vox in illo Mſ. Sic & γ' οὖν
pro γοῦν, teſte Ienſio. l. 14. col. 1. Σμυρναίαν) Σμυρνέαν ante
editum. Vid. notas noſtras. Solan. Pag. 30. l. 3. Κέκρυπτο)
Nil mutant edd. nec M. l. 5. Καὶ) Deeſt in Fl. l. 11. Αὖξανο-
μένην) αὖξομένην Ex. Fl. Nil mut. P. nec edd. Pag. 31. l. 3.
Προβείναι) Ex emend. Solani. Προσδεῖναι edd. priores. l. 7.
Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο W. l. 8. Τακινθίνας) Nihil mutare Fl. l. Fr.
& M. notat Solan. Sed & idem habent P. S. H. l. 20. col. 2.
Εὐσήμως) ἐπισημως Exc. G. ead. ῥηθεῖν) ῥηθεῖαν ante edi-
tum. Correxīt Solanus. Pag. 32. l. 10. Δέ σε) Sic edd. & M.
l. 14. Καſσιέπειαν) Sic Fl. Fr. l. P. H. & c. Sch. & M. l. 16.
Ἀντεξέτ.) ἀντεξήτ. W. male. Pag. 33. l. 2. Μαρτύραſθαι)
μαρτύρεſθαι W. ead. Τὰς δεῖς) ταῖς δεαῖς P. & marg. A. 1
W. Pag. 34. l. 2. Ἐχοντα) Sic eſſe in l. Fr. Fl. V. 2. & M.
notarat Solan. Sed & ſic P. H. S. & c. l. 9. Τοῦτον) Sic reſti-
tutum ex W. Τοῦτο edd. priores. l. 15. Σοι) Forſan σου, adle-
vit Solan. Pag. 35. l. 2. Καὶ) Recte ſic M. & edd. plurimae.
Δέ male P. l. 5. Τοῖς) Nihil mutat W. Fl. l. V. 2. P. male
ταῖς S. l. 6. Ἀνεſτάναι) ἐſτάναι W. Pag. 36. l. 1. Τοιοῦτον
τι) Sic & Fl. cum l. & M. habere notat Solan. ead. Εἰπεῖν)
παθεῖν L. l. 2. Ἐπλημμέλῃſα) Sic bene quod ad orthogra-
phiam Fl. B. 2. S. P. & M. Ἐπλημέλ. male l. Pag. 37. l. 2.
Ἀκροποδῆτὶ) Sic edd. & M. l. 9. Ἐκτεῖνοιο) ἐκτεῖνοι W. Nil
mut. Fl. nec l. P. & c. l. 10. Ὑπὸ) ἀπὸ P. Pag. 38. l. 3. Ἐξ-
ειργάſατο) ἐξεργάſατο M. l. 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει W.
l. 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' W. Pag. 39. l. 6. Ἐγχυθέντος) ἐκ-
χυθέντος male edd. priores. l. 9. Ἐγνωſμένοις) ἐγνωſμ. male
l. ſola. l. 11. Τίνα) Deeſt in W. Sed pro γενέſθαι legitur ἀ-
γωνίſαſθαι. Pag. 42. l. 1. Προſέγραψα) προέγραψα P. ſola.
Pag. 43. l. 6. Τυχάνεις) Ita dedi ex B. 2. & M. Τυχάνης
Ald. Fl. l. P. S. H. ead. Τοſούτῳ ἀξιοτέραν) τοſοῦτον ἀξιο-
τέραν α. ὡ. αὐτὴν Fl. At vulgata etiam ſervat M. ἀξιοτ. με-

dia correpta male *I.* l. 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgatum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* l. 16. Ἐκμετρα) Sic *Ald.* l. *Fl.* *Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐκμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. l. 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male *W. & Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec *P.* l. 10. Τὰς ἀφορμὰς) παρασχηκέναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* l. 13. Τοῖς) Abest ab *I.* Adest in cett. & *M.* l. 16. Προσβιάζει) Hoc praetuli ex marg. *A. i W. & Codd. G. M. P. W.* Ἐμβιβάζει edd. priores. ead. Ἦν τις) εἴ τις *W.* *Pag.* 45. l. 2. Ὁ) Δ. ὁ *W.* ead. Εἰδέ- ναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & *M.* l. 6. Τὸν) ὁ *W.* l. 12. Ἀνοίει) διανοίει *Fl.* Sed cum vulgata cetera- rum edd. lect. faciunt *M. P.* *Pag.* 46. l. 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl. & W.* Aberat ab edd. reliqq. ead. Ἀπέφηνε) ἀπέφαινε *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl.* l. 4. Εὐδοκίμου) Sic *I. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M.* l. 13. Διακρίναι) διακρί- ναι marg. *A. i W.* l. 17. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. l. 2. Φάναι) Ita *Cod. L. Φῶναι* edd. l. 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl. & V. 2.* Ἰονέα ceterae omnes male. l. 12. Ζῶον) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. quid tum? l. 14. Φάναι) Ita dedi ex *L. Φῶναι* edd. *Pag.* 48. l. 4. Ὅπου) Nil mut. edd. nec *M.* l. 9. Ψεύσασθαι) ψευδεσθαι *W.* l. 16. Ὑποπτεύης) ὑποπτεύσης *W.* *Pag.* 49. l. 1. Ὑπ') ἀπ' marg. *A. i W. & Ex. Fl.* Sed vulgatam tuetur *P.* eaque melior. l. 2. Μάθοις) μάθης *W.* l. 7. Οὖν) Ex *L.* restitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. l. 3. Εἰκόνας) εἰκόνας male *I.* Recte cett. & *M.* media brevi. l. 5. Σε) Restitut. ex *W. Te* edd. priores. l. 8. Συναγορεύσοντα) συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & *M.* *Pag.* 51. l. 12. Τοι) γε *W.* l. 17. col. 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est par- vi. *Reitz.* l. 18. col. 1. Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C. Ζηνόδοτος* enim ed. *Cler.* *Pag.* 52. l. 2. Ἀρεῖ) Ἀρήι *Hom.* At prius edd. *Luciani, & M.* ead. Ἄλλω) ἄλλως *W.* l. 3. Θεοεἰκελον) καὶ θεοεἰκελον *W.* l. 14. Ἐξαλληφθω) Sic *I. Fl. H. P. & c.* Ἐξα- λληφθω *W.* *Pag.* 53. l. 7. Ἐρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἐρμαῖ *W.* l. 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* folia. Et mox αὐτῶ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. l. 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex *Coll. & M.* l. 10. Ἐγχυνόμενον) Restitutum ab *Solano.* Ἐγχυν. edd. priores. Ἐκχυνόμενον *V. 2.*

I N T O X A R I N.

Pag. 57. l. 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τι-

μώμενοι Ienf. At restituta lectio est in Coll. l. 7. Ἐποιήσασθε) ἐποιήσατε Ex. Fl. Nihil mut. edd. nec P. l. 14. Νόμου) Deest in Fl. l. 17. Φθάνετε) φθάνητε ed. Cler. quod mutavimus, ut Luciano textui congrueret. Reitz. Pag. 58. l. 7. Οὐσι) Non adest in Fl. Pag. 59. l. 10. Διαφυλάσσονται) Sic edd. Διαφεύσσονται L. rectius. l. 16. Ἡδὴ) Deest in Fl. Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Adest hoc in I. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12. Ω) Non adest in Fl. l. 17. Γε) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυζῶν &c.) Nihil mutare I. Fl. Fr. notarar Solan. Sed & ita P. H. S. l. 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Fl. Pag. 62. l. 5. Αὐτῶν) αὐτῷ Exc. Fl. Sed cum vulgata conspirat P. l. 6. Συνειλημμένος &c.) συνειλ—ους & παρεσκ—ους Marcil. Nil mut. edd. l. 12. Πλέοντος) πλέοντες Exc. Fl. male. Vulgatam afferit P. Pag. 63. l. 13. Ἀντιπνεύσειεν) ἀντιπνεύσοι Fl. Pag. 64. l. 2. Ταῦτα) τοῦτο Exc. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 6. Φωνῇ) φωνῇ I. male. Pag. 65. l. 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. priores ξένους. l. 3. Μὴδὲ) μὴ δὲ I. H. ut fere semper. ead. Ἐπαναιρέσθαι) Et sic esse in Fl. aequae ac in I. notar Solan. Sed & est in H. P. &c. l. 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Exc. Fl. Vulgatam tuetur P. ead. Λόγων) ἄλλων marg. A. i W. & Exc. Fl. Vulgata etiam est in P. Pag. 66. l. 14. Ὅσον) ὅσῳ L. P. & marg. A. i. Pag. 67. l. 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed adfunt in edd. omn. l. 5. Ἐταιρείαν) ἐταιρίαν P. Nil a vulgata abit Fl. l. 7. Δινησάμενοι) δινησώμεθα P. & marg. A. i W. Pag. 68. l. 15. Τομώτεροι —σαι) τιμώτεροι male P. Sed pro σαι, σὲ Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Pag. 69. l. 1. Τὰ) Non adest artic. in Fl. l. 4. Πέντε) Persona TOΞ. ante πέντε erat in edd. quam Gronovii monitu sustuli, & uno versu ferius, ubi MNHΣ. legebatur, collocavi: nec erat TOΞ. in Fl. ead. Ἐκατέρῳ) ἑκατέρως Fl. Nil mut. cett. nec P. l. 9. MNHΣ.) TOΞ. edd. excepta Fl. quae MNHΣ. ead. Τίς) MNHΣ. τίς edd. demta Fl. itaque personae nomen & hic sustulimus. Pag. 70. l. 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. l. 14. Ἐδόκει) ἐδόκοι male Fl. Pag. 71. l. 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A. i. l. 4. Ὁ) Non adest artic. in Fl. l. 6. Πολιτικὰ) πολεμικὰ P. & marg. A. i. ead. Γραμματεῖα) Sic P. & L. cum marg. A. i. Γραμματεία edd. Pag. 72. l. 2. Ἦν) Sic recte Fl. P. S. &c. ἦν I. male. l. 6. Τῷ) τὸ male Fl. l. 7. Συγκεκρότητο) συγκεκρότητο I. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaque recte. l. 18. col. 1. Ἐκδεῖράσαι) Sic Solanus correxit, cum ante editum legeretur ἐκδεῖρασα. ead. col. 2. Λόγον) λόγον C. mendose. Pag. 73. l. 2. Ἀπόλετο) ἀπόλετο Fl. l. 4. Γραμμάτια) γράμ-

ματα P. & marg. A. 1 W. Nil mutant ceteri, nec edd. l. 9. Καὶ) Abest a Fl. ead. Τὸ ἐντεῦθεν) Sic Fl. P. Τρεντ. iunctim plurimae. Pag. 74. l. 5. Ὑπὸ τ') Sic P. Ὑπὸ τ' I. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. l. 15. Ἐβελήσειε) ἐβελήσει Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. ead. Λύσανος) Ita iam edd. cum supra Λυσίωνος haberent. [At in S. & Bas. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] l. 17. Ἐξεκένωτο) Sic L. & P. Ἐξεκένωτο edd. Pag. 75. l. 1. Ἄλλον) ἄλων male I. & Fl. ead. Ὑποχρύσων) Constat edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. l. 6. Πάλαι) πάνυ Fl. l. 8. Διηγῆτο) διηγῆτο male Fl. l. 13. Τότε) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) Ita P. & L. Γραμματία edd. l. 3. Ἐπικαλαμνόμεν.) Sic emend. Menag. & ita Fl. Ἐπιπαλαμνόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμενοι marg. A. 1 W. l. 5. Τὸν) Abest a Fl. l. 7. Συνθήματος) συνθήκης P. & marg. A. 1. l. 8. Αὔλιον) αὐλειον edd. priores. Pag. 77. l. 3. Ὑπεξέρχεται) ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 5. Ἀναλογιζόμενοι) ἀν—ος Fl. Pag. 78. l. 9. Ἐπὶ) Sic restitui ex P. I. H. S. Ἐπὶ enim male P. & Ex. Fl. Pag. 79. l. 5. Τὸν) Deest in Fl. l. 15. Σπείρας τινὰς ἐπίστυρ.) Nil mutare l. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. & c. Pag. 80. l. 4. Τὸν) Fl. omisit. l. 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. Pag. 81. l. 1. Ἐπιδείξιν) Non habet hoc nomen I. Habet Fl. H. P. Ald. S. l. 8. Ἐπιπιδῶντα) Et Fl. sic habere notat Solan. l. 13. Ἡ τις) ἢ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P. l. 14. Ὑπὲρ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 82. l. 2. Ἐπιπιδῶντα) Sic etiam Fl. l. 4. Διηγούνται) Consentire Fl. Fr. & l. notat Solan. l. 6. Πονήρως) πονηρῶς Exc. Fl. & marg. A. 1 W. Vulgatae adstipulatur P. l. 12. Χαρίζειν) Χαρίζεω P. Nil mut. Fl. ead. Ἐκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. Ἐκέχρητο male I. H. Fr. S. Ἐκέχρητο Amst. Pag. 83. l. 5. Καὶ) Deest καὶ in Fl. l. 6. Ἀναγνωσθεῖσων) ἀ—ησῶν male I. l. 8. Ἡ) Recte sic Fl. P. H. & c. Ἡ male I. l. 14. Διαιτῶντες) Sic edd. omn. praeter Fl. quae διαιτοῦντες. ead. Χαρίζεινος) Nihil iam a vulg. abit Fl. l. 18. Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum; sed merito πάθει delebat Solan. etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. Reitz. Pag. 84. l. 9. Εὐδαμίδα) Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα edd. priores. l. 10. Περὶ) ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 3. Ἐκκεκομμένη) Recte P. S. B. 2. Ἐκκεκομμένη male I. Fl. H. Fr. l. 5. Οὗτος) αὐτός Fl. l. 15. Καὶ ἐπεὶ) καὶ abest a Fl. Pag. 86. l. 3. Ὀκτωκαιδεκέ-

τις) ὀκτωκαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Ἀγεν-
 νῶν) Restitut. ex *P.* *l.* *V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf.* *Gr.* Εὐγενῶν
 male *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* *A.* *l.* 8. Ἀποδύρετο) Ex *B.* 1.
 & 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adeft in
 cett. & *P.* ead. Ἠγεν) Restitut. ex *L.* Ἠσεν *P.* Ἠκεν edd.
 omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adeffe in suo *Cod.* adlevit
 collator in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Εἰς) Restitui ex *I.* &
S. Nam omiffum in *P.* *H.* &c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et fic habe-
 re *Fl.* ac *Fr.* cum *I.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P.* *H.*
B. 2. aliaeque. *l.* 15. Ἀλωπεκῆθεν) Constans edd. lectio.
Pag. 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) κεκυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
 Nil mut. *Fl.* *I.* *P.* &c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deserui
 scripturam ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa: pro qua
 o est in *I.* aliisque. *l.* 4. Τινὶ) τῇ *Fl.* Τινὶ etiam *P.* *Cod.* cum
 cett. edd. ead. Οὐν) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἀνασπασθεῖς) ἀναρπα-
 σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* *l.* 14. Δε-
 σμῶν) Et fic habere *Fl.* cum *I.* & *S.* notat *Solan.* Sed & fic *P.*
H. &c. *l.* 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae assentiri *Coll.* *Fl.*
l. notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακεκλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
 Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *I.* *H.* *P.*
S. *B.* 2. Δεσμοφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. 1 *W.* Εἰώθεσαν male *I.* *P.* *H.* *S.* &c. *l.* 9. Ἠλλακτο) Bene
 fic *P.* *S.* & *B.* 2. Ἠλακτο male *I.* *Fl.* *H.* *Ald.* *l.* 11. Ἀπαγα-
 γῶν) Rescriptum ex *L.* *P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγῶν
 marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
 nec c. seq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τις)
 οὐδὲ εἰς *P.* Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
 στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἄρμ— *L.* πρὸς τὴν ἄρμωστὴν marg. *A.* 1
W. In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
 sola, cum affecla *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. *l.* 14.
 Καθευδήσει) καθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Διειρομένων)
 διειργομένων *P.* *G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 6. Συνελη-
 φθησαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *I.* Αὐτοῦ
Fl. *H.* *P.* aliaeque. ead. Δισμυρίας) In *Coll.* adscriptum, aliῖ
 διατριβῆς, al. δραχμῆς. *l.* 15. Προδιεβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοῦς) Restitut. ex *P.* *G.* & marg. *A.* 1 *W.* Αὐτὸς edd.
Pag. 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ' ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διηγη-
 σάμην) Et fic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent
 & *I.* *P.* *H.* &c. *l.* 7. Βεβαίους) γενναίους *P.* *G.* & marg. *A.* 1
W. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γενόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

Ἀγαθός) ἀληθής G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100. l. 3. Ἐνσταλάζωμεν) ἐνστάξ, marg. A. 1. l. 4. Πίωμεν) Sic Fl. Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίωμεν I. l. 5. Τοῦτο) Sic dedi ex P. Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰσιέναι) συνιέναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυθικῶν) Σκυθῶν P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. ead. Ὀμνύοντος) ὀμνύντος Exc. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ τοῦτω) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Sic I. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L. Pag. 103. l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Defunt in Fl. Adfunt in cert. & P. l. 11. Φορεύουσιν αὐτὸν) φορεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 W. l. 16. Ἀποτελέσαι) ὑποτελέσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articul. Fl. Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adest in P. & edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὡς τις edd. priores omnes. l. 13. Ἀλλ' οὐχ) οὐκ ἄλλ' Fl. male. Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P. l. 11. Γε) τε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Sic L. & Fl. Ἑμῶν vulgo cert. l. 9. Οὕτω) Non adest in Fl. Adest in cert. & P. l. 11. Δεήσειν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. notat Solan. Plurimae δεήσειν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111. l. 3. Τέλος) τέλως male I. sola. l. 9. Παραγαγὼν) παράγων P. Παραγαγὼν Suid. Nil mut. Fl. I. H. P. &c. l. 15. Ἡ) Non aderat in edd. Inferuit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὁρκωμοτούμεν) Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solan. Sed & est in I. P. H. &c. Pag. 115. l. 1. Καταλελοίπει) Consentire Fl. notat idem. l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulo caret Fl. Pag. 117. l. 5. Ἐτεθεραπεύκει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118. l. 5. Τὸ) Adeffe artic. in Fl. & Fr. aequae ac in I. notat Solan. Adest autem & in P. H. S. &c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12. Αὐτοῦ) Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ I. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Ita Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cert. excepta B. 2. quae μετ' οὐ πολὺ. In marg. A. 1 W. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120. l. 12. Παρὰ) Abest a Fl. Adest in I. P. H. B. 2. S. &c. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cert. & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπείσθημεν) Constans lectio. Ἐσπείσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλειθρον) Ex emend. Solani. Κλειστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπιδας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράζωμεν) Constans edd. lectio. l. 11. Πισθέντα) πειστέντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὁ-δεν) Deest in Fl. Adest in cert. edd. & P. ead. Ἐζόμεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* 9. Ἰγνύν) Sic edd. Ἰγνύν Graev. *l.* 12. Πρὸς) πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ) ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praestat. *l.* 6. Ἀβούχα) Et sic esse in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἐπτέτις) Sic recte *Fl.* P. H. B. 2. S. Ἐπτέτις male *I.* *l.* 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦθα male *I.* Recte *Fl.* & c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl.* *I.* P. & c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae assentitur P. *l.* 4. Αὐτὴν) αὐτὴν P. sola. *l.* 5. Διεκπαίσας) Sic P. & edd. plurimae. Διεκπέσας *I.* *Fl.* An διεκπεράσας *I.* Pell. Διεκπετάσας marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. *l.* 15. Οἷος τυνδ. ἐ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *I.* aequae ac in cett. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἐκαθ.) Et haec ita haberi in iisdem, notat Solan. *l.* 8. Εἰπωμεν) εἰπομεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P. *Pag.* 129. *l.* 9. Δεώμεθα) Consentire *Fl.* notat Noster. Forfan δεόμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἀλῶν) Et sic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ ὕπατα) *Fl.* Fr. B. 2. *I.* & S. eod. modo habere not. idem. Adde P. & H. ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 W. L. P. *I.* Γράμμα *Fl.* H. P. B. 2. Fr. *Ald.* S. *l.* 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habebant. *l.* 14. Τρέφοι) Sic L. Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἐνδον) Pell. delet ἐνδον. *l.* 9. Πατρέως) Sic *Fl.* Παταρέως cett. male. *l.* 10. Εἴσω) ἔσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι H. ead. Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτός) πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. *l.* 2. Ποτῶ) πότω Ex. *Fl.* Vulg. est in P. *l.* 4. Εἰπάσαις) Leg. ὀπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. Reitz. *l.* 14. Ἀνδινά) Ita habere *Fl.* cum Fr. notat Solan. Sed & sic *I.* P. H. *Pag.* 135. *l.* 8. Ἐφη) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *l.* 11. Πορρώτερω) Al. ἀποτέρω Coll. Ἀπατέρω *Fl.* & marg. *A.* 1 W. Sed vulgata etiam est in P. *l.* 15. Τπακούσει) Sic etiam esse in *Fl.* notavit Solan. Sed est etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἐλὼν marg. *A.* 1. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. *Pag.* 137. *l.* 1. Ἡμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 33

Φεύγεις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τὸ) Abest artic. a *Fl.* l. 9.
 Πονεῖν) ποθεῖν *Pell.* l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς
 Gronov. l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἀνθρωπον μαγ. L. P. Ἀν-
 θρωπον μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* l. 1. l. 13. Κατασκευά-
 ζω) σκευάζω *Fl.* l. 17. Μηδὲ) μὴ — δὲ *I.* hic & ferme ubique.
Pag. 138. l. 2. Ἐπέθηκας) Et sic habere *Fl.* *Ald.* cum *I.* at
Pell. ἐνέπρη — vel ἐνέπλ — vel potius, ἀπννθράκισκας, no-
 tavit Solan. l. 10. Καθευδήσει) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνῶς)
 συχνῶς marg. *A.* l. 1. ead. ὕπνου) ὕπνον *Pell.* *Pag.* 139. l. 4.
 Τὸν συμπίπτην) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* &c. Τὴν συμπίπτην *Pell.*
 l. 12. Ἐφην) Aderat in *P.* Aberat in *Fl.* *Iun.* *Ald.* *H.* *S.* &c.
 l. 17. Γίγνου) γίνου marg. *A.* l. *W.* & *P.* At prius edd. vett.
Pag. 140. l. 7. Αἰάρει) εἰάρει *Ex.* *Fl.* male. Vulgatæ favet *P.*
 l. 8. Κολῶ) ἴσως κώλῳ *L.* Nil mut. *Fl.* l. 10. Πονέση) Et hic
Fl. vulgatam scripturam habet. l. 11. Πλάτους) κράτος *L.*
 ead. Διῆξον) δεῖξον marg. *A.* l. & *I.* An πλῆξον *Pell.* Νύξον
 Guyet. l. 13. Ἀμμα) Sic dedit Solan. ex *G.* *P.* *L.* Ἀμα edd.
 priores. *Pag.* 141. l. 3. Ὑποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. *A.* l. *W.*
 l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic *Pell.* Κέου *P.* & marg. *A.* l. Ἀκουε *L.*
 Ἄλλα καὶ οὐ *P.* Ἄλλα καίον edd. cett. l. 13. Ἀμμα) ὅσα μίμα
Ex. *Fl.* Vulgatam tenet *P.* l. 18. Παρείας) παρίας ante edi-
 tum, correxit Solan. *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο *Pell.*
 ead. Πάραφαι) Sic edd. complures cum Coll. Παράγραψαι *I.*
 l. 2. & *P.* *Al.* παρακύνψαι. *Pag.* 143. l. 4. Μηδεμίαν) τὴν δὲ
 μίαν *Ex.* *Fl.* & marg. *A.* l. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum inve-
 nit. ead. Μοι) Deest in *S.* l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *I.*
Fl. *P.* &c. l. 17. Μέλλοι) Sic *Fl.* *P.* *H.* Μέλλει *I.* ead. Πέτε-
 σσαι) πέτασσαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἡ νῦν) ἡ νῦν marg. *A.* l.
 l. 12. Προσφέρει) προσφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4.
 Ἐκεῖνο) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Sed & sic *I.* *P.* *H.* *S.*
Ald. *Fr.* *B.* l. 1. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lection. *Fl.* &
L. Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥᾶων) Sic *P.* *L.* *H.* *P.* *B.* l. 1. & 2. *Fr.*
S. *Ald.* Ῥᾶον *Fl.* Ῥᾶστη Veneta utraque. ead. Μόνον) μόνον *Fl.*
 & marg. *A.* l. *Pag.* 147. l. 1. Καταψήσασα) Sic & *Fl.* cum
 cett. At Coll. testantur scriptum etiam καταψηλαψήσασα.
 l. 7. Παρίοντα) παριέντα *Ex.* *Fl.* Nil mutat *P.* l. 8. Ἐπεισέρ-
 χομαι) Et sic habere *Fl.* notat Solan. l. 10. Ὑποχωρήσας)
 ἀποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restitut. ex *P.* *G.* Περιερ-
 γασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg.
A. l. *W.* l. 14. Διαφθαῖναι) Deest in *Fl.* Adeest in cett. & *P.*
Pag. 148. l. 7. Ἡδὴ) ἔτι male *Ex.* *Fl.* Vulgatam tuetur *P.* l. 9.
 Κατελείπετο) Ita bene *Fl.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *H.* *S.* Καταλείπετο *I.*

& V. 2. ead. Me) Ex emend. Solani. Deerat in edd. l. 14.
 Ἐπασχεν) ἔπασχον marg. A. 1. Pag. 149. l. 3. Ω) Male ab-
 est a Fl. l. 5. Ἐπικολούθει) ἐπεκολούθει S. sola cum affecla A.
 l. 7. Ἄλλο) Sic & Fl. cum I. Fr. P. &c. Ἄλλως Pell. & Marc.
 l. 11. Ἐσθην) ἔσθην Graev. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ καταλύειν)
 Deest καὶ in S. Adest in P. &c. l. 15. Ἐν) Sic dedi ex L. &
 marg. A. 1. Ἐπὶ edd. priores. l. 17. col. 1. Ἐπαυλιν) ἐταύλει
 legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan.
 ead. Ἐκείνοις) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν
 lacunae notam apposuit Solan. Pag. 150. l. 13. Αὐτὴν) αὐτὰ
 L. Pag. 151. l. 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatum tuetur
 P. l. 10. Ἄρκτοις) ἄρκτοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτοις collatio
 in marg. eiusd. Et sic quoque L. recte cum cett. edd. l. 13.
 Οὐν) Deest in Fl. Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. Fl.
 ead. Ἡμίονω) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 10. Τούναντιον πε-
 ρινεγκεν) τούν. με περ. Fl. Pag. 153. l. 4. Ξίφει) ξίφει l. ma-
 le, ut solet in hac vocali centies. Pag. 154. l. 5. Ἐχοντος)
 ἔχοντες male Fl. Vulgatum asserit P. l. 8. Πλεῖστα) πύλλα P.
 l. 11. Οὔτοι) αὐτοὶ P. Nil mut. Fl. Pag. 155. l. 7. Μέν) Deest in
 S. Adest in I. P. &c. [At S. μὲν mox inferit inter ἄλλο & οὐ-
 δέν.] l. 9. Κλάουσιν) Et sic Fl. cum I. &c. l. 18. Στοιβάδων)
 Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. Στιβάδ. ve-
 ro Suid. ut Lucian. Reih. Pag. 156. l. 13. Παρὲ) περὶ Ex. Fl.
 Vulgatae vero suffragatur P. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα)
 Et sic esse in edd. vet. notat Solan. Pag. 157. l. 1. Φασι) De-
 di ex S. Φησι cett. omnes male. l. 4. Ὁ δέ) Nil mut. Fl. Fr. I.
 P. &c. l. 17. Φυγῇ) σπονδῇ Fl. & marg. A. 1. Vulgaram ce-
 terarum edd. firmat P. Pag. 158. l. 5. Μου) με Ex. Fl. Vulga-
 tam ceterarum tuetur P. l. 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθίσασα
 Ex. Fl. l. 14. Ἡύχετο) Sic edd. & P. Εὔχετο Ex. Fl. l. 15. Τῇ
 φυγῇ) Restitutum ex P. & marg. A. 1. Τῆς φυγῆς edd. prio-
 res. Pag. 159. l. 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl.
 l. 10. ἴθι) Ita bene Fl. H. P. &c. Ἰσθι male I. l. 11. Σαρδόν-
 ιον) Σαρδόνιον edd. anteriores. Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ) Ni-
 hil mut. Fl. l. Ald. H. P. &c. l. 17. Ἐπελάβετο) Ita merito
 correxit Solan. cum ἐπέλαβετο legeretur. Pag. 162. l. 13. Ἀ-
 φιγμένον) Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. Ἀφιγμένον
 P. Ἀφιγμένοι I. & marg. A. 1 W. l. 14. Ἀπῆγον) Sic recte I.
 H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. Pag. 163. l. 4. Προσηκησαμένου) Re-
 stitut. ex Fl. Προσηκ. cett. l. 8. Τοῖς κεκτημένοις) τὸν κεκτη-
 μένον L. ead. Παρέκειτο) παρείχετο Pell. l. 10. Κατηρόμην)
 κατηρόμην I. male. l. 17. Διαπαράτρωγ.) διασπαράττοντας
 Lucian. Vol. VI.

melius C. Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγελαίαις) Vid. notas. l. 4. Τότε) τό τε Ald. Τότε cett. l. 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. A. 1. l. 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην P. male. ead. Νομὸν) νομὴν marg. A. 1 W. l. 10. Μεγαπόλη) Μεγαλοπόλη marg. A. 1. Pag. 165. l. 13. Ἀνυπόδετος) Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδετος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. Pag. 166. l. 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ L. pro οὐ quod Anon. coniecit. Pag. 167. l. 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου Fl. l. 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκντεῖν Ex. Fl. Cum vulgata facit P. Pag. 168. l. 2. Στυππεῖον) Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. l. 6. Τυρέων) τορείων Pell. l. 9. Στυππεῖον) στυππίον iterum Fl. ac postea ubique. l. 18. col. 2. Ἰσαίος) Εἰσεῦος Exc. G. Ἰσαίος C. Pag. 169. l. 1. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον Coll. l. 2. Με) Deest in Fl. l. 4. Ὡς) Male omisit Fl. l. 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. l. 17. col. 2. Πλύνω) Omisum hoc verbum ex collato Codice inseruit Solanus. Pag. 170. l. 7. Ἡμύναμεν) ἡμυναν Ex. Fl. Nil mutant edd. nec P. l. 14. Τοῦτο) τοῦτου Ex. Fl. Vulgatam servat P. Pag. 171. l. 9. Λέγοι) λέγει Fl. Pag. 172. l. 9. Ἐπικατέδησε) ἐπεκατέδησε Ex. Fl. Vulgatae assentitur P. Pag. 173. l. 6. Ἐπανάγειν) ἀπάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. A. 1. Ἀπαγεῖν H. 1. & 2. ead. Λέγων) ἔφη Fl. l. 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει l. & V. 2. Εὐρήκε cett. Pag. 174. l. 6. Τούτων) τοῦτου τῶν &c. male Fl. l. 12. Προσέλδοιμεν) προσέλδημεν Fl. l. 13. Ὅμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὁμιλος P. l. 14. Ἐλίσσοντες) εἰλίσσοντες Fl. Εἰλήσαντες P. l. 18. Ὅχλ. ἀθρ.) Deerant haec in editis. Addidit Solan. Pag. 175. l. 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restituit. ex emend. Solani, v. eius notam. l. 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. l. 16. Γὰρ) Deest in Fl. Pag. 176. l. 5. Καὶ) Male deest in Fl. l. 16. Ὀλίγον) ὀλίγον Pell. Pag. 177. l. 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic Fl. Ald. l. H. P. &c. Βαθυμία ταύτη L. P. & marg. A. 1 W. Pag. 178. l. 11. Οὐμός) Sic B. 2. P. S. Ὁ ὕμνος I. Fl. Fr. Ὁ ὕμνος Ald. H. Ὁ ἔμνος V. 2. l. 14. Καινίδος) κονίδος P. & marg. A. 1. cum I. Vulgatam vero retinent cett. Pag. 179. l. 4. Κίνδυνον) Ita dedi ex P. L. Κινδύνου edd. Κινδυνου I. Sed ex accentu pater, eam κίνδυνον voluisse. ead. Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. l. 6. Ὡστε) Deest in Fl. Adest in aliis & P. l. 12. Κώμην) πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P. l. 13. Καινότερον) καινότερον P. Pag. 180. l. 1. Συνοικήσαντες) συνοικήσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 4. Ἐπιχωρίου) ἐπιχωρείους Fl. l. 13. Γυναίκας) Sic Fl. Fr.

I. H. P. &c. Γυνίαις P. Pag. 181. l. 10. Ὀθόνην) Vid. notam Solani. *l. 13. Παθὼν*) μαθὼν marg. *A. 1. W. l. 16. Ὡστε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. Ὡσγε* male *I. ead. Ὑπὸ*) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Est & in cert. *Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδητος*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent ἀνυπόδετος quod posterius etiam adscript. in marg. *A. 1. ead. Πάλιν*) Restitut. ex *L. Πάνυ* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. Ὅπου*) ὅποι *Fl. l. 8. Καὶ ὅς*) Sic *P* cum *I. Ald. P. H. &c. Ὅ δὲ Fl. l. 11. Ἀκινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνώτατον. *l. 15. Ἐπ'*) Deest in *P.* Adest in *Fl.* aliisque. *l. 17. Ἐπέδωκε*) Constans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκει με*) κἀκείμε *I. l. 6. Ἐξαστὰς*) ἔπαν — *Ex. Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. Ἀνώγειον*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset ἀνώγειον. Item mōx male ἀπόνειαν, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata a me correctā omit- tam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) ἐπεμψαν marg. *A. 1. l. 8. Ἐπέδωκαν*) παρέδωκαν *P. & marg. A. 1. l. 12. Ὁ ἐμός*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν*) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl. l. 3. Ταῦτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς*) τὰς *Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) τὸ μὲν πρῶτον *Fl. Ταμὲν πρῶτα* uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. 1. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. Ἀναίσχυντον*) ἀνέσχυντον male *I. l. 10. Δαπανώμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Δαπανώμενα I. ead. Ταῦτῳ*) αὐτῷ *Ex. Fl.* Nil mut. *P. ead. Μέτρῳ*) μετρῷ male *I. l. 12. Προσελθόντες*) Restitut. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cert. *l. 13. Ὅπῃ τινι τὰ ὅμ. τῆς Δύρας*) Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρῳ*) μὲν ἐν γάρῳ *Pell. ead. Κατακειμένους*) Sic edd. omnes. *l. 16. Ἠρίστων*) ἡρίστουν *Ex. Fl.* Vul- gatam firmat *P. Pag. 189. l. 2. Ἐπινον*) ἔπιον *Fl. l. 3. Ὀρῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. Ἐν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl. l. 7. Σκευή* — πολυτελῆς) σκευὴ πολυτε- λῆ *Fl. l. 8. Ἐπιβάλλομαι*) ἐπιβαλλόμενα *Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. Ἐκφωνοῦντες*) ἐμφωνοῦντες *Fl. l. 13. Παρ- ἔξειν*) παρέξαι marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. Ἀναπαύσεσθαι*) Sic *I. H. Ald. S. Fr. Ἀναπαύσασθαι Fl. B. 1. P. l. 9. Ἡμᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. Ἐκεκόμιστο*) ἡκεκ. *Fl. l. 14. Που*) Non ha- bet *Fl. Pag. 193. l. 3. Ἐνέπλησεν*) Sic edd. excepta *I. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. *l. 5. Ἐπιλαβομένη*) λαβο- μένη *Fl. l. 7. Πολλῷ*) Deest in *Fl.* Adest in cert. & *P. l. 8. Τῷ χρωτὶ*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Προσκαλουμένη) Ita edd. *Fl. Fr. I. P. H. &c.* Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἰδέν) οἶδεν male *Ex. Fl.* Vulgatae suffragatur *P. Pag.* 194. *l.* 4. Τὸ φεύγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl. l.* 14. Ἐν ἐμοὶ) Et sic *Fl. cum I. Ald. &c. ead.* Ἐπιδειξόμενος) Restitut. ex *I. & V.* 2. Ἐπιδειξόμενος cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρήτο *P.* Vulgata est in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. *Μου L. P. Pag.* 195. *l.* 7. Πάντων) ἐν insertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag.* 196. *l.* 6. Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀναπνδύσεται) ἀ—εται *Fl. l.* 14. Ἐν ἐξ ἐνὸς ἐπιτρέχων) Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag.* 197. *l.* 1. Ἐνδον) Sic edd. cunctae, & mox iterum. *Pag.* 198. *l.* 4. Ἀγαθος) Deest in *Fl. l.* 8. Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. I. Fr. P. ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P. l.* 11. Ὁ ἐμός) Aliter supra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δ' ἐμ' ἀσμένη τε) ἡ δ' ἐμ' ἀσμ. τέμ' marg. *A. i. Pag.* 199. *l.* 7. Καί) Deest in *Fl. ead.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I. sola. l.* 9. Ὡσπερεὶ) Sic *I. H. P. &c. & P.* Ὡσπερ ἐὶ *Fl. l.* 10. Ὡς) Non habet *Fl. l.* 12. Ἀπ' ἐμοῦ) Sic recte *I. H. P. &c.* Ὑπ' ἐμοῦ male *S. l.* 14. Ἡμάρτηται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *I. Pag.* 200. *l.* 3. Καί) Deest in *Fl. l.* 11. Ἐνθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 12. Ἐνταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l.* 13. Ἐθνηκα) ἀνέθνηκα *P. & marg. A. i W.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. i.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 4. Ἡ χρυσὸν ἢ) καὶ χρυσὸν καὶ *O. l.* 5. Πολλοῖς) ἄλλοις *O. l.* 10. Ἐφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S. &c.* Φῆς *I. & Cod. P. l.* 11. Δὴ) Omittit δὴ *I. & P.* Compareret autem in *Fl. H. P. S. &c. l.* 13. Εὐχῇ) αἰτήσις *P. Pag.* 202. *l.* 3. Εἰ) Deest in *O. ead.* Εἰμαρμένως) Sic *I. Fr. H. B. Εἰμαρ.* cett. hic & cap. 3 &c. *l.* 4. Ἀφυκτα) Sic marg. *A. i W.* Ἀφευκτα edd. quas consului omnes. *l.* 11. Ἐν ἑτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl. l.* 13. Δόμον) δὴ δόμον *O. male. ead.* Αἰδός) Bene sic *O. Fl. V. 2. P. S. Αἰδός* male *I. Ald. Fr. H. Pag.* 203. *l.* 1. Τὸ) τὸν *O. l.* 2. Ἀδουσιν) ἄδωσιν *O. l.* 5. Διεξέρχονται) διεξιῶσι *O. P. l.* 9. Αἰ) Abest artic. ab *O. ead.* Λάχεσις) καὶ Λάχ. *O. l.* 13. Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ *O. ead.* Τίνας εἰσὶν) τίνας πούτ' εἰσὶν *O. ead.* Ἡ τί δύναται) καὶ τί δύνανται *O. l.* 14. Τί ὑπὲρ) τί καὶ ὑπὲρ *O. l.* 17. col. 2. Ἀπορηνθῆναι) ἀπορηνθῆναι erat in *Cod. V.* Sed retinui vulgatam, etsi fusciparere, *V. ἀποκρινθῆναι* dare voluisse, *Reitz. Pag.* 204. *l.* 3. Ὡ) Abest ab *O.*

l. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex l. v. 2. O. & P. Ποτε περὶ habent edd. cett. l. 9. Ἐν οἷς) ἀ Ox. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησόμενος edd. cett. l. 12. Ἐφης) ἐφηςδα Fl. ead. τὴν μὲν) μὲν τὴν O. P. l. 13. Ἀπαντας) ἅμα πάντας O. l. 14. Ἐκκρεμαννυμένους) ἐκκρεμαμένους O. l. 15. Σὺ) σὲ male O. l. 16. Ἐρύσαις) ἐρύσαι O. & marg. A. 1. Pag. 205. l. 1. Οὖν) δὴ O. l. 2. Νυνὶ) νῦν O. l. 4. Δ' οὖν) γοῦν O. P. mox ἂν omit- tit O. l. 6. Αἰωροῦσα) Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα edd. priores. l. 12. Μου) ἐμοῦ Ex. Fl. Μου P. cum edd. l. 14. Ἐτι) Abest ab O. l. 16. Προσάγομεν) Restitut. ex O. B. 2. & Fr. Προσάγομεν habebant edd. reliquae. Pag. 206. l. 4. Θεοσδό- του) Et sic cum l. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald. l. 15. Ἡμῖν προῖδον) Sic restitutum ex Cod. O. Nam edd. εἰπεῖν προῖδον ἡμῖν, sine sensu. ead. εἰς τοῦτο) εἰς τούναντίον emendatum in Cod. Ox. l. 17. Δηλονότι) δηλόντι male edita. Pag. 207. l. 6. Ὑμῖν) ἡμῖν male O. ead. Δυνατὸν) οὐ δυνατὸν Fl. Oὐ omitt. cett. & P. l. 12. Δὲ) δὲ & καὶ deesse in O. notat Solanus. l. 15. Καὶ τοῦτο) καὶ iterum abest in O. l. 17. col. 1. Ὅπως) ὅπως misere ante editum. ead. col. 2. Παρ- έχοντες) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. l. 18. col. 1. Ἀποκρίνη) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mu- tavir, non addens unde, Solan. Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. A. 1. At prius est in edd. omni- bus. l. 3. Ὅ, τι) Emendante Iensio. Ὅτι vulg. l. 8. Θάνατός γε) καὶ ὁ θάνατος O. l. 13. Ἡμεῖς) Non comparet in O. l. 16. Ἐνεστι) ἔστι Fl. Vulgatam ceterarum firmat P. Pag. 209. l. 2. Ὁ δὲ Ἡφαιστος) ὁ Ἡ. δὲ O. l. 3. Ποτὲ) Deest in O. l. 5. Φασιν ὑμᾶς) ὑμᾶς φασιν O. l. 6. Παρὰ) ^{ἐκ} Π male O. hic & mox bis, ait Solan. Sed forf. est compend. τοῦ παρὰ. Vid. Alberti Glossar. N. T. l. 8. Ἀπόλλω) Sic edd. omn. praeter l. & v. 2. quae Ἀπόλλωνει. l. 9. col. 1. Καθεῖς) παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solan. *ibid.* l. 10. Δεσμεῖ- ται) δεσμεῦται Ex. G. Δεσμεῖται C. l. 12. col. 2. Βαλὼν) ἐμβαλὼν legendum existimo, & ἐξεδίωξε. Reitz. l. 14. col. 1. Γοῦν) Non apparebat in edd. Insertum nunc ex G. & V. l. 16. col. 2. Μὴ φέρων βασιλ. τοῦ Διὸς) Quinque illa verba in edd. omissa inseruit Solan. Sine dubio ex Cod. etsi id non monue- rit. l. 31. col. 1. Ἐμβαλεῖ) ἐκβάλλει V. Quod in impresso re- cte muratum. Solan. Pag. 210. l. 1. Εἶναι) Deest in O. l. 5. Χρόνου) Abest ab O. l. 12. Κολαζομένους) κολαζομένους ἀπαν- τας O. l. 15. Ἀρ') παρ' O. Pag. 211. l. 1. Ὅτου ἔνεκα) ὅθούνε-

κα Ο. l. 2. Οἶει) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρά) Nota περί hic male Ο. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Ex. Fl. & marg. A. i. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni assentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. i. W. Πρὸς με τοιαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς Ο. ead. Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. l. 14. Μεταμέλει σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεσαι) ἀνατ — male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδεὶς δὲ) οὐδεὶς τοῖνυν δὲ marg. A. i. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοῖνυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἴπερ ἄρα Ο. l. 14. Μοιρῶν καὶ) Ambo deerant in I. Aderant in cett. & Ox. l. 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. i. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abeffe ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τὶ) τὶ καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τούναντίον τρέψει) τρέψ. τούν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμώμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) παντὶ Ο. l. 14. Ἐκτὸς) Ita iussit Solanus emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex O. & P. inferui. ead. ὧς ὕπ' ὅτι ὕπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθεῖρξας) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρὰς ἐντολῆς Ο & P. l. 7. Λαίου) τοῦ Λαίου Ο. l. 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male I. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) απαιτοῖτε Fl. l. 15. Λοξὰ) ἀμφίδοξα Ο. P. & marg. A. i. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxuit Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειρᾶτο ἐκείνος αὐτοῦ) ἐπεῖρα ἐκείνος αὐτὸν P. Nil mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. I. Ald. Fr. H. S. Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἀλλῶ Ο. l. 11. Μέρος) Ita Fl. B. i. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον I. & P. l. 18. col. 2. Ἦλθε) ἦλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Tr. In impreff. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. ibid. l. 21. Ἦψαι) Sic C. recte. In V. erat ἔψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγκυλημένος) διηγκωλημ. Ο. ead. Σου — διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. l. 3. Κεραυνῶ) καὶ κεραυνῶ Ο. l. 12. Ἰστίον) Sic dedi ex Pell. Ἰστίον edd. ead. Ἀδικούσης) Sic edd. & P. Ἀδικούν Fl. ead. Δὲ) Restitui ex Ald. I. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex I. &c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quo peius τὸ

H. l. 17. col. 1. Διηγυλημένος) διηγυλημένος ante editum prave. *ead. col. 2.* Ἐν μασχάλη) εὐμασχάλη V. Et sic editum ante. Iam ἐν μασχ. restituit. ex C. *Pag. 217. l. 1.* ΚΥΝ.) Hoc nomen personae exciderat ex I. H. & Fl. Restituere edd. cett. & marg. *A. 1.* *ead.* Μηδὲ) μὴ δὲ I. ut semper. Οὐ δὲ O. *ead.* Σέ τε) σε tantum O. *l. 2.* Φωκίων) Deest in O. *l. 8.* Μέλιτος.) Ex emend. Solani. Μέλιτος edd. priores. *l. 14. col. 1.* Σφηξι) Σφηξι antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. *l. 15. col. 2.* Ἐπιμελούμενοι) Sic exstat in Coll. G. Quare sic dedi, cum edd. ἐπικαλούμενοι haberent. *Solan. l. 16. col. 1.* Καλλιάν) Καλλιάν edd. quod facile etiam mutavimus. *l. 18. col. 2.* Θανάτῳ) Θαναστῶς edd. Θαναῖ. V. ex quo non difficulter Θανάτῳ efficias, quod est in C. *Solan. ibid. l. 21.* Αὐτῶν) αὐτῶν legebatur ante. Mutavit Solan. *ibid. l. 25.* Πρὸς αὐτοῦ.) Ego coniciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur Exc. G. Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτοὺς V. prave. *Solan. Pag. 218. l. 1.* Ὑμῖν) Deest in Fl. *l. 2.* Ἀγομένους) ἀγχομένους male I. sola. *l. 11.* Διαβιώσας) διαβιούς Exc. Fl. Βιώσας P. *l. 12.* Ἀλλὰ μὴ) μᾶλλον ἢ I. sola. *l. 16. col. 2.* Ἐδάφει) ἐδάφῃ edit. male. *Pag. 219. l. 7.* Δι' αὐτὸν) Nil mut. edd. nec P. Κάκεινον Fl. Κάκεινον & κάκεινο. Schol. *l. 17.* Δικαιοῖ) δίκαιον Fl. *l. 18.* Κάκεινον) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. *Solan. Pag. 220. l. 12.* Αὐτῶν) αὐτὸ Ex. Fl. Vulgatum tuetur P. *Pag. 221. l. 7.* Ἀμοιρον) Sic P. P. Εὐμοιρον cett. cum Fl. *l. 9.* Αὐταί) Anne αὐταί; *Pag. 222. l. 2.* Μοι) Deest in Fl.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. Σύννοες) σύννοες P. sola male. *ead.* Καταμόνας) καὶ κατὰ μόνας edd. Sed rectius καὶ abest in O. *l. 4.* Με) Et hoc omisit O. *l. 8.* Εἶδομεν) εἶδωμεν male I. V. 2. Fr. At prius recte Fl. B. 1. P. S. *l. 10.* Τέ) δέ G. *ead.* Σε) σου I. & marg. *A. 1.* W. *l. 13. col. 2.* Τραγικῶς) Sic dedit Solan. pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare, aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae fatis tolerabilia erant. *Reitz. ead.* Διαλέγονται) Ex C. sic emendatum. Διαλέγεται enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz. l. 15. col. 1.* Τραγωδῶν) Ita dedit Solan. cum vulgo legeretur τραγικόν. *Pag. 224. l. 2.* Ἦς οὐκ &c.) ἦν οὐκ ἰαμβεῖοισι ὑπερταῖδεκα inferit O. ante

illum versum. ead. ἄροιτ') ἀραιτ' Eurip. & Gr. l. 3. λόγων) λόγου O. l. 5. Προμηθεῦ) Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμητεῦ male l. l. 6. Οἰκείων) Sic l. H. & c. Οἰκείον P. Gr. O. & marg. A. 1. l. 9. Κωμωδεῖν ὥσπερ οὗτοι δυνάμεσθαι) Κωμωδίας ὅς τ. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ βέλτερον ὥσπερ οὗτοι O. l. 11. Ὑποδραματουργεῖν) ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A. 1 W. l. 13. Σοι) Deficit in Fl. l. 15. col. 1. Μεγαλοσμεράγου) με—σμεράγδου edd. Correxuit Solanus. *ibid.* l. 2. Τοῦ Διὸς) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. l. 19. col. 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. G. l. 20. col. 1. Διαφέρεται) διαφέρει Exc. G. Pag. 225. l. 11. Παιδιαῖς) Sic & Fl. cum cett. ead. Ἡμέτερα πράγματα) πράγμ. ἡμῖν O. l. 18. col. 2. Τὸν ξυρὸν) Sic V. abfurde. Solan. Pag. 226. l. 1. Αἰθῆς) Inferui ex O. Deerat in edd. l. 5. Τί οὖν τί γουν O. ead. Γένοιτο γίνοιτο O. l. 8. Ὡς ἦρα) ἦρα male Fl. l. 11. Καὶ ἦν.) καὶ omitt Fl. l. 16. col. 1. Ἐκεῖ) ἐκεῖσδε edd. syllabam postremam sustulit Solan. l. 21. col. 2. Ὑποκνιζομένη) Sic restituit idem ex V. cum ὑποκνιζομένη legeretur in editis. Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) ξυνουσίας O. & μοχ ξυνθέμενοι. ead. Εἰσαυθῖς) ἐσαυθῖς O. l. 4. Τὴν) Non habet articulum O. ead. Καὶ ἦ O. l. 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. l. 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. ead. Ὡσπερ) ὥς O. l. 9. Ὑπέρσχη) ὑπερέχη O. l. 10. Δεινότατα) δεινὰ ταῦτα O. l. 14. Συνευρίσκετε) ξυνευρ. O. Pag. 228. l. 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπανενεγκεῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. l. 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. ead. Καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. l. 6. Ἰδίᾳ) Omisum in O. l. 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. l. 8. Ἀπίοι) ἀπεισιν O. & Fl. & marg. A. 1. l. 11. Τυραννικός) κοιραννικός O. l. 15. EPM.) Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod edd. male ante ὁρθῶς collocabant. Pag. 229. l. 6. Ἀποσεμνύναι φημί δεῖν) ἀποσέμνυνε φημί O. omisso δεῖν. l. 14. Ἀσφαλείας) Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt l. H. & c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. ed. & Cod. O. l. 15. Εὐτελῆ) ἀτελῆ editum ante. Adscripserat Solan. Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ. ead. Γραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. five cum αἰ supra. Solan. At hoc in Mss. imperativ. γράφαι notat. Reitz. Pag. 230. l. 8. Τόγε) Ex Homero supplevi, quod omisum in edd. Καὶ ed. P. sola pro eo substituit. l. 10. Τε) γε O. l. 11. Ὅσσοι) ὅ σοι edd. male & O.

l. 12. "Οσσοι) Sic iam recte *P. & B. 2. Cett. ὄσσοι. l. 13. col. 2. Καὶ ἔρριψεν*) Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἦ. *Solan. ibid. l. 14. Μηδέων*) Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. *Reitz. Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι*) Restitui ex *Fl. & Homer. Νώνυμοι* enim vulgo edd. & *O. Νώνυμοι* Schol. *ead. Κνίσσης*) κνίσσοισι *O. l. 3. Σύνθεουσι*) Sic dedi ex *O. P. & Schol. licet O. Συνθέουσι*. Edd. συνίασι. *l. 7. Τούς*) Non agnoscit articulum *O. l. 10. Καθεδούνται*) Deest in *O. l. 11. Ἀναπλ—ες*) ἀν—ων *O. l. 12. Προσήκει*) Restitui ex *O. Προσήκεν* edd. *l. 13. Πρόχειρον*) χείρον *O. l. 14. Ἡ*) Omittit *O. Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκ.*) Bene sic *Fl. H. V. 2. P. S. Τὰ χαλκ.* male *I. ead. Τῶν Μύρωνος*) τοῦ Μυρ. *O. l. 2. Προτιμή- τεραν*) προτιμωτέρα *marg. A. 1. & O. qui mox εἶναι* omittit. *l. 6. Ὅτι*) Non comparet in *Fl. l. 13. Ἐπιστίλβον*) ἀποστίλ- βον *O. manu recentiore. l. 14. Ἐπηνυγάζεσθαι*) ἐπιλυγάζεσθαι male *O. Ἐπηνυγάζεσθαι* Coll. *l. 15. Μυῶν*) Sic *O. Μυῶν* edd. *Μηῶν* male *I. Pag. 233. l. 2. Ὁ Μῆν*) Sic restitutum ex *O. & Fl. Nam καὶ μῆν* edd. cett. male. *Μῆν ὁ ὅλ. P. ead. Ὀλοι*) ὄσοι *Fl. Ὀλοι* cett. & *P. l. 3. Πολύτιμοι*) Ex *Fl. sic dedi*, cum πολυτίμητοι esset in edd. cett. *l. 4. ΠΟΣ.*) Vid. not. *ead. Καὶ ποῦ*) Haec deesse in *O. & P. notat Solan. Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in Fl. abesse video. l. 8. Πτωχὸν*) πέννητα *O. l. 11. Προτιμήσεται*) προτετίμηται *O. l. 15. col. 2. Τοῦτω ἱερατι- κῶς*) τοῦτο δι' ἐκείνο *C. l. 16. col. 1. Ὁ Μιθρῆν*) Μιθρῆς, & sine artic. edita. Correxerit Solan. adscripsitque: Exc. *G. ὁ Μιθρῆν, Περσικός. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρῆς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρῆν ultimo loco habet. ibid. l. 20. Ἐκόμων*) ἐκόμουν ante editum male. *l. 21. col. 2. Εἰ κιναιδ.*) Sic *C. pro quo εἶναι λέγοντο* erat in edis. In *V. autem εἶναι δένοιντο. Solan. ibid. l. 23. Μύσει*) Sic etiam *C. Pag. 234. l. 10. Καὶ τὸν*) καὶ abest a *Fl. ead. Ἀπόλλω*) Nihil mut. edd. & *O. l. 11. Ἐν ταῖς ζευγ. πον καθ.*) Quinque haec verba omissa in *Fl. l. 13. Κόλλοπας*) Sic edd. excepta *Fl. quae κόλοπας*. Sed *O. σκόλοπας. ead. Πε- ρισεσυνλημένον*) ἀποσεσ. *O. l. 15. col. 1. Ἀντὶ*) τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in *V. ἀντὶ τοῦ* inde fecit Solan. merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excusari queat. *Reitz. l. 19. col. 2. Κόλλοπας*) κόλλαπας edita male. Et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque emendavit *Solan. Pag. 235. l. 3. Τολμήσειεν*) τολμήσαι *Fl. Vulgatae suffragatur P. l. 4. Δ' οὖν*) γοῦν *O. l. 7. Ἄν' ὥστε*) ἀν' inferui ex *O.*

Deerat in edd. l. 8. Τὸ ἀκριβές) τ' ἀκρ. O. l. 13. Τοὺς) Sine articulo O. ead. καὶ τὴν ἱππάδα) Non habet Fl. nec O. l. 16. col. 2. Διήρητο) Male διήρητη ed. Cler. Pag. 236. l. 1. Ἐλέγχοντα) ἐλέγχοντα Fl. l. 2. Μικρότητα) σμικρότητα O. l. 11. Ἀτε δὴ παῖδες ὄντες Διός) Διὸς παῖδε omiffis ceteris O. l. 12. Προκαθεδεῖται) προκαθίζοι Fl. item marg. A. 1. Vulgatae favet P. l. 20. col. 1. Πέντε) Corrupte haud dubie. Solanus. Pag. 237. l. 1. Καθίζόντων) καθεζέτωσαν Fl. l. 2. Εἰσαυθῖς) ἐσαυθῖς O. P. ead. Δέ) Abeft a Fl. adest in aliis & P. l. 3. Χρῆ) Deest in O. l. 6. Διανομᾶς) Bis O. ead. Πού τὸ νέκταρ) Et haec bis habet O. Item bis πού αἱ ἐκατόμβαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro πού dederit. l. 9. Κατασιώπησον) κατασίγησον O. P. l. 11. Συνιάσιν) φωνήν ξυν. O. l. 12. Πολύγλωσσος) πολύγλωττος O. Pag. 238. l. 1. EPM. Εὖγε) εὖγε EPM. Fl. l. 8. Ὅπόταν) ὅτε O. P. Nil mut. Fl. ead. Ἠπείλεις) ἀπειλοῖς O. P. Ἠπείλεις Fl. Ἠπείλεις edd. cett. l. 15. Πεπεδημένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat Solan. At non invenio. l. 16. Ἀπάντων) τῶν ὅλων Fl. ead. Λόγων) Deesse in Fl. & O. notat Solan. Sed credo articulum tantum deesse in O. Pag. 239. l. 4. Καί τι) καίτοι Fl. Vulgatam non mutat P. ead. Ἀκουσέσθαι) πρὸςέσθαι O. l. 6. Ω Ἑρμῇ — πρὸς) Ocho haec verba omiffa in O. ab alia manu in marg. reposita vix leguntur. l. 9. Μεν) Sic O. & Fl. recte. Μου edd. vulgo. ead. Τε θεοῖ) τε male abest a Fl. & O. l. 10. Πεπαρόδνηται) Ex emendatione Solani. Πεπαρόννηται edd. priores, cum O. & C. l. 13. Ἐθέλοις) ἐθέλης O. & marg. A. 1. Ἐθέλεις Fl. l. 14. Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητορεύουσι O. l. 15. Σύγτομον) ἐπίτομον O. & marg. A. 1. Pag. 240. l. 1. Εὐκαιρον) εὐπορον O. P. & marg. A. 1. ead. Ἀρξομαι) EPM. ἀρξαι δ' οὐν ποτέ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ Fl. Rectius utramque person. omittit P. & Fr. Cet. EPM. ἀρξομαι, non repetito ΖΕΥΣ, pessime. Ἀξομαι pro ἀρξομαι L. Ἀρξαι etiam marg. A. 1. l. 3. Ὑμᾶς) Restitutum ex O. Fr. S. Ἡμᾶς male cett. l. 7. Ἀφίεις) ἀφῆς marg. A. 1. l. 8. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. ead. Πάνυ) παντ' O. ead. Ἐχῆιν δοκούμεν) ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι P. Sine μοι I. H. Fl. S. l. 9. Δέ) γὰρ marg. A. 1. ead. Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με O. l. 13. Ἀπολουμένη) ἀπολομένη Fl. ead. Περί) Sic I. Fl. H. S. &c. Παρὰ P. l. 21. col. 2. Κάφος) κάπος Ex. G. & C. & V. l. 22. col. 1. Καφηρέυς) Καφαρέυς editum ante. Mutavit Solan. Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo L. VIII, pag. m. 566 f. Reitz. ibid. col. 2. Ὀμηρος Αἴαντ') Il. H, 312. Sed ibi hodie legitur κεχαρίστα. Solan. l. 24. col. 1. Τε-

μαχάδης) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναγώδης restituit Solan. ead. col. 2. Πνευστιώντα) πνευστιανώτατα V. Pag. 241. l. 3. Ἄλλην) ἄλλη O. l. 4. Πάνυ) Omittit O. l. 8. Καὶ κορυζ.) καὶ om. Fl. l. 9. Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. A. 1 W. l. 10. Ὁσφραίνεσθαι) ὁσφρῆσθαι G. P. Ὁσφρῆσθαι O. Ὁσφρᾶσθαι Graev. l. 11. Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. ead. Ὑποσχομένος) Recte sic Fl. Fr. P. H. S. &c. Ὑποσχομένων I. Ὑποσχομένος V. 2. Ὑπισχονόμενος Ox. l. 17. col. 2. Τόπον) ποτόν editum ante. Facile correxit Solan. Pag. 242. l. 1. Ἐπεὶ) ἐπὶ male I. Recte, quod editum est, cett. & O. ead. Γίνομαι) γίνομαι O. l. 3. Ἐν) Abest ab O. l. 5. Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. A. 1 W. Θάκων edd. priores. ead. Καθημένους) καθημένων Fl. male. Καθημένον marg. A. 1. l. 7. Καὶ λέγουσι) καὶ deest in Fl. l. 24. col. 1. Ἐπικούρειοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. Pag. 243. l. 1. Ἐξεκέοπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξεκέοπτο edd. [At in S. & B. 4. legitur ἐξεκόπτετο.] l. 2. Ἐπιγελῶν) ἐπιμεδιῶν O. l. 3. Ἄρα) Deest in O. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsi. Solan. Οὐδὲν ἄλλο O. ead. Μηδὲ) Sic P. Μη—δὲ cett. & O. l. 7. Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. Τε) Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure notabat Solan. Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. A. 1. l. 3. Παρ' αὐτοῦς) Lacuna in O. l. 4. Παρὰ) Omittit praepos. O. l. 6. Εἴ τι) Deest in Fl. Adest in cett. & P. ead. Ταῦτ') τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. l. 7. Εἰ λογίσσεσθε) ἐκλογιεῖσθαι O. Omisso, (ut ex signo a Solano appposito suspicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. l. 9. Πεισθεῖεν) Ita P. V. 2. B. 2. & S. recte. Πισθεῖεν I. Fl. Fr. H. male. l. 10. Ὁλως) ὅλος male I. ead. Σφῶν) Omittit Th. Mag. in ἀπρονόητος. l. 11. Ἀτίμα) ἀτίμητα P. & marg. A. 1. l. 14. Στερούμενοι) στερόμενοι O. Pag. 245. l. 9. Ἠγγελέμενων) λεγομένων P. l. 11. Ὑμεῖς) Sic recte B. 1. Fl. I. S. Ἡμεῖς male H. P. l. 12. Λέγειν δοθεῖν) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. l. 15. Ἐπὶ τῷ συμφέροντι) Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male I. Fl. Ald. H. S. Συμφέρον τι P. Συμφέρον τι B. 1. Fr. ead. Παρρησιαζόμενος) παρρησιασάμενος O. —σόμενος B. 2. Vulgatam servat B. 1. cum reliquis. l. 17. col. 1. Καθώς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζόμενοις ed. Cler male. Et mox ἀνίσταδω, sine σ & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνιστάσδω verius, licet forsan ex coniectura, fecit Solanus. ead. col. 2. Αὐτοῦς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte: nam

significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκέλευσε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz. Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφυήσεσθαι) ἀναφυήσεσθαι Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Δαγμάτων) λόγων O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὐ O. ead. Ὀπόταν) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτιμωμένους) Sic Fl. Fr. P. & c. Προτιμομ. l. 14. Μέν) Inserui ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20. Ἡμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, quae delevit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic dedi ex O. Οὐδὲν edd. priores. l. 3. Ἀκούωσι) ἀκούσωσι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλυν male V. l. 5. Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσωσιν O. l. 10. Καὶ δουλεύομεν καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Infertum ex O. Deerat in edd. l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praeposition. O. & P. l. 7. Παρεγγράπτων) παραγρ. O. l. 9. Οἱ τινες αὐτῶν) εἴ τινες αὐτῶν O. l. 10. Γοῦν μὴ ὁ Θησεύς) οὖν P. οὖν ὁ Θ. μὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὀδῶ βαδίζοντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροισοπόρων O. l. 20. col. 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & μόχ παρέγραπτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249. l. 1. Σκείρωνα) Σκίρωνα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτην male O. l. 2. Μὴ ὁ) μὴτ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἔφροντιζες O. l. 7. Θρακικῶν) Θρακείων P. Vulgata est in Fl. & c. l. 13. col. 1. Ὡν) οὗτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρσης οὗτος) C. Διτυέρσης ὁ Κερκύων. V. vero Διτυέρσης & c. Sic notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityerfes fuerit. Lityersas Midiae fil. Hesychio. Reitz. l. 15. col. 2. Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Κατήσδιε) Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid. oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo eiusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deest in V. ibid. l. 21. Μετεωριζόμενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατιταίνόμενοι esset in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25. Ἡνάγκασε) ἡνάγκαζε V. ibid. l. 31. Σοφ. πλέον* Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. *Add. Reitz. Pag. 250. l. 1. Θύει) θύσει O. ead. Κνισσᾷ) κνισσώσει O. ead. Περὶ) Sic Ald. H. B. 1. Fr. P. Παρὰ I. Fl. Ἐπὶ S. l. 2. Τύχοι) τυχη O. ead. Παρασυρόμενα) π—ενον G. O. l. 4. Εὐρίσκωσιν) εὐρίσκουσιν Fl. l. 5. Ὀν) ὄν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. ead. Πομπάς) G. P. O. & marg. A. 1. Σπονδάς edd. l. 8. Ἀποφραττομένους) Sic dedi ex G. O. P. & marg. A. 1. Ἀποσφαττομένους edd. priores. l. 9. Ὑμέτερον) Hoc dedi ex I. G. L. Ἡμέτερον edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα O. l. 12. Τιμωμένων) Sic dedi ex O. & S. Τιμουμ. male I. Fl. H. P. Ald. ead. Ἐτ) ἔτι δὲ O. l. 13. Καρπουμένων) μόνον ἐπομένων G. Ox. & Coll. Μόνων ἐστιωμένων marg. A. 1. l. 14. Ἐάσωμεν) ἐάσομεν Fl. l. 15. Ἐστι μὲν γὰρ ὥς) ἔστι γὰρ καδὼς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ Δ. Fl. l. 17. col. 1. Κνισσᾷ) Sic dare non haesitavi, pro κνισσᾷ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2. Γένηται) γενήσεται O. l. 5. Ἐγὼ) ἐγὼ δὲ O. l. 9. Μέλει) μέλει male O. l. 11. Ἡ ἄλλη τινὶ) Restitui ex G. nam edd. τινὶ, ἢ ἄλλη. Ox. vero melius etiam ἢ τινὶ ἄλλη. l. 16. Ὡς) Inferunt ex O. Non aderat in edd. Pag. 252. l. 2. Ἐπεὶ εἴ γε) ἐπεὶ τοι γε O. l. 4. Ἐξ Ὀλυμπίας) ἐκ Πίσσης O. & Schol. l. 5. Ἐξ μνάς) μνάν Fl. omisso ἔξ. ead. Ἐλκοντα) ἔλκοντας O. & marg. A. 1. l. 6. Γεραιστῶ) Γεραιστῶ I. Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. ead. Ὡρεοῦ) Ὡρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὡρ. σου tantum discrete. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) ἀ—ζοντες Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. Κρατεῖν οὕτω) οὕτω κρ. O. l. 15. col. 2. Hs) οὗ erat in V. l. 17. col. 1. Ἐξ) Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἔξ ὀβολοῦς, ut in fine Scholii est. Solan. *ibid. l. 19. Ὁ) οἱ male ed. Cler. ibid. l. 21. Ἐπιφέρει) ἐπίφερε lectum antea. Mutavit Solanus. l. 22. col. 2. εἰς) εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Nihilominus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videatur quare. Reitz. *ibid. l. 24. Ἀπολειφθέντος) ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noster. Solemnis ioracismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessell. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. Reitz. Pag. 253. l. 1. Σύντομον) ἐπίτομον O. l. 4. Προαναιρεῖν) Hoc praetuli ex I. & P. Προαναιρήσειν edd. Προαναιρήσιν Fl. l. 5. Ἀποθάνει) ἀποθάνοι O. l. 7. Ἐπινοεῖτε ἄλλο) Invertit O. l. 9. Ἐτι) O. mittit O. l. 11. εἰς) Non adesse notat Solan. non addens ubi.****

nam est in *Fl.* &c. *l.* 12. ΜΩΜ.) *Z.* male *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Τὸς δύνους) τὰς δύνους edita. Correxuit Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογούμεθα) σμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. Ἡδὴ) Deest in *O.* *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. *O.* *l.* 6. Μὴ) μὴδὲν *O.* non male. *M.* μὴ *Fl.* male personam Momi huc ingrens. *ead.* *Ei*) ὅτι *O.* *l.* 18. *col.* 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον ed. *Cler.* quam emendavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Ἐπεὶ δὲ) Quum habet *C.* *ibid.* *l.* 21. Πατρώας) ¹¹¹ *V.* *l.* 27. *col.* 2. Δώδεκα) *C.* XI habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *Solan.* *l.* 28. *col.* 1. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιαιτῆς) Pro his omnibus quum tantum est in *C.* *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν *O.* *l.* 5. Κελεύση) κελεύη *O.* *l.* 8. Ἔοικε χρυστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἔστι μὲν χρυστὸς καὶ εὐσεβὴς *O.* Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. *A.* *l.* 9. Ἠκρίνωκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν *O.* *l.* 10. Φιλοσοφία) σοφία *O.* *P.* *l.* 12. Πιθανὸς) Bene sic *L.* & *B.* *l.* 1. ac *B.* 2. Πιθανῶς cett. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιρρήμ.) καὶ abest ab *O.* *l.* 2. Βούληται) βούλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνίζων *O.* *l.* 10. Ποιῶνται πολλὴν) πολλὴν ποιῶνται *O.* *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ *O.* *l.* 15. *col.* 1. Βαρβαρίζων) Sic *C.* quod secutus sum. Βερβεριζων *V.* male. Βερβεριζων edd. *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγόμενους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omiffae, faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In *C.* recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead.* *col.* 2. Στρεβλὰ) στραβλὰ male editum ante, item ταλείται pro καλείται. *l.* 20. *col.* 2. Γρίφον) Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφῃ — ζητήματα *Hesych.* *Reitz.* Ante γρίφον in *C.* haec inferuntur: vel quod oblique incedat. *Lege in Pluto Aristoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.* *l.* 3. Τοῦτο) τοῦτο male *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Συνήγορον) Omittit *O.* *l.* 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνῳ) αὐτῷ *O.* *l.* 16. Τοῦτο) τὸ *O.* *ead.* Ἐπινοήσομεν) ἐπινοήσωμεν *O.* *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτε) Deest in *Fl.* *l.* 5. Γὰρ που) γὰρ δὴ που *O.* *l.* 9. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις *O.* & marg. *A.* *l.* 14. Ὡστ' εἰ μὴ ἔχοις) ὥς εἰ μὴ ἔχεις *O.* Ὡς εἰμὶ male marg. *A.* *l.* 1. *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξασθε) Sic dedi ex *O.* *l.* & *V.* 2. Ἀναδέξασθε edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.* *l.* 5. Σαφῇ δὲ μόνον) Hoc praetuli ex *I.* & *P.* Nam inverse, μόνον σαφῇ δὲ *P.* *S.* *Fl.* *H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν — *O.* *l.* 6. Ἡ ἐρ—

μηνέως) καὶ ἔρμ. edd. excepta *I.* quae ἢ καὶ. *l.* 7. Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex *I.* *V.* 2. & *P.* & *O.* Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* (Ἐφέται) ξυνέφεται marg. *A.* 1 *IV.* Item *O.* & *P.* *l.* 10. Οἱ) καὶ οἱ male *O.* & mox καὶ κίνημα. *l.* 12. Φρικώδη) Recte sic *P.* *V.* 2. *S.* & *O.* Φρυκώδη male *Ald.* *I.* & c. *l.* 15. col. 2. (Ἡφεῖ) Sic dedit Solan. cum in *C.* sit Ἐφεῖ. *ibid.* *l.* 18. Ἡλθε) ἦλυθε *V.* prave: quod in impress. recte mutatum erat. Solan. *ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad Iov. Conf. ubi κραταιρίνοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz.* *l.* 23. col. 1. Ἐπεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solan. *ibid.* *l.* 24. Ἄρνιου) ἀρνείου edd. Et sic fuisse in *V.* & *C.* testatur Solan. qui tamen deletο ε fecerat ἀρνιού, ego ἀρνίου. *Reitz.* *Pag.* 260. *l.* 5. Ἐτεραλκεί) ετον ἀκλεικλόξω κλοσμῶ *O.* *l.* 6. Ἄκρα κέρυμβα) ἀκροκορύμβα *O.* *l.* 7. Αἰγυπτιός) Αἰγύπτιος male *O.* *l.* 8. Κλάγξουσι) κλάγξωσι *O.* *l.* 9. Κορύφει) Adscriptum κεραιτίζει *O.* *l.* 15. Ἑρμηνεύοις) ἐ—οι marg. *A.* 1. *Pag.* 261. *l.* 5. Εἰ) Male omissum in *O.* *l.* 8. Ἐάσωμεν) ἐάσομεν *Fl.* *ead.* Ὑπέρ) Sic recte edd. & *O.* Περὶ *I.* *l.* 9. Ἐτεροῖον) ἕτερον *P.* Nil mut. *Fl.* *l.* 12. Ἰδὼ) ὦ *O.* *l.* 13. col. 1. Ἐκλιπεῖν) ἐκκλίπειν *C.* prave. *ibid.* *l.* 15. Τριτογενεῖ) In *V.* hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν quod sic in edd. mutatum erat, ut hic comparer. *l.* 22. col. 2. Ἐκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. Ἐκπληττόμενοι *V.* *Pag.* 262. *l.* 1. Εὐναπολέσαι) ἀπολέσαι *Fl.* *ead.* Ἐνὶ) Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ edd. cert. male. *l.* 6. Ἰσως) Inferui ex *O.* Deerat in edd. *ead.* Τὶ πράξαι τοιοῦτο) πράξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι. *l.* 17. col. 1. Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in *C.* In *V.* videtur lacuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz.* *ibid.* *l.* 23. Περὶ) κατὰ *C.* *ead.* Διδὼ) διὰ antea edebatur; sed cum in *C.* effer, propterea hoc dicit, patebat legendum διδὼ, idque in Cod. *V.* recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz.* *ead.* col. 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδασκάλω. Obsecundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz.* *Pag.* 263. *l.* 6. Ὑμέτερα) ἡμέτερα *Fl.* *ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex *P.* Μακρὰν edd. *l.* 12. Γοῦν) γ' ἂν οὖν *P.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. col. 2. Ὁ ἀγοραῖος ἐτιμ.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *l.* 18. col. 1. Ἐξ οἴκου) Omissum in editis ἐξ supplevit Solan. *Pag.* 264. *l.* 1. Ὁ) De-

est in *Fl.* l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. A. 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male P. Ἀπαγγέλλεις marg. A. 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπανιστάμενον) πεσσοῦμενον marg. A. 1. l. 9. Ὑπο) Ex emendat. Ienfil. Ὑποπιττούμενος edd. priores. Ὑποπιττούμενος peius etiam P. l. 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐντυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. A. 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγώτας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι. Pag. 265. l. 2. Τραγωδῶν) Sic edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. A. 1. W. l. 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ P. & marg. A. 1. l. 7. Ἡ) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. A. 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοις) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις iungenda sensum produnt optimum. Reitz. l. 20. col. 1. Εἰ πάλαι) εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec apposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγώτας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγώτας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. Reitz. Pag. 266. l. 9. Εὐφωνότερον) Forfan εὐτονώτερον. Solan. ead. Ἐπὶ χει) Restitut. ex P. & marg. A. 1. Ἐπὶ χει edd. l. 13. Πρότερον) Sic l. *Fl.* &c. Πρότερος P. Πρότεροι marg. A. 1. Pag. 267. l. 18. col. 1. Κἄν ταῖς) κ' αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. κἄν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἄν ferverim, quia & alia ibi corrupta. Reitz. Pag. 268. l. 11. Ἡν) Omittit *Fl.* Habent cett. & P. l. 15. Μετίωσι) Lege μετῖαισι, Sed sic erat in Cod. Mf. Solan. Pag. 269. l. 1. Αὐτοὺς) αὐταῖς marg. A. 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλτοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. A. 1. l. 7. Ὁ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. l. 11. Τρέφεσθαι) τρέπεσθαι L. l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα marg. A. 1. W. Pag. 270. l. 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. A. 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δέ) Abest a *Fl.* Pag. 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλειν) Sic *Fl.* Fr. B. 2. P. S. Μέλει l. &

V. 2. Μέλλει male O. & marg. A. 1. ead. Οἶμαι) Deest in O. l. 4. Τούτο) τὸ O. l. 5. Κατηχούσι) κατέχουσι male Fl. l. 6. Ὑπὲρ) Deest in O. Pag. 272. l. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπάσαντο marg. A. 1 W. l. 5. Ἐμονομάχουν) ἐμονομαχοῦντο O. ead. Ἀρρένες) οἱ ἀρρένες τε καὶ αἱ θ. O. l. 7. Πεπονηκότα) προπεπονηκότα O. l. 9. Ἐριούνιος) Recte O. & edd. Εὐριούνιος l. 10. Μεμφιμοιρούσα) μεμφιμοίρος οὐσα O. l. 11. Ὑπὸ) ἐπὶ O. l. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. l. 5. Ἀναβιβασάμενος) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. l. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ) κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. l. 9. Τραγωδοί) Sic Fl. Ald. H. P. Fr. S. Τραγωδοποιοὶ l. & marg. A. 1. l. 11. Εἶναι) Deest in Fl. l. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit Fl. Habent cett. & O. l. 13. Χιτῶνας) Omisit O. l. 19. col. 2. Ποδῆρεις) ποδῆρης edita. Correxir Solan. l. 21. col. 1. Τραγωδῶν) In ed. & C. τραγωδῶν. Ego mutavi. Solan. Pag. 274. l. 1. Μὴδὲν) Hoc traiectum in O. post λέγει. l. 2. Ἀκούσῃ) Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε edd. cett. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. l. 4. Ἀπείρον) ἀπειρον edd. Ἀμουσον marg. A. 1. ridicule. l. 5. Καὶ γῆν &c.) Deest hic vers. in Ox. ead. Ὑγραῖς) θερμαῖς G. P. l. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in O. l. 9. Κλύων) Omisit Fl. l. 14. Τὰ) Abest a Fl. l. 15. Τε) Non habet O. ead. Πῶς) Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. l. 1. Θράκες) Deest in O. l. 3. Μῆνη) Sic edd. omnes. Μηνι ex O. vult Solan. l. 5. Καίτοι) καὶ τοῦτο Fl. Καίτοι τοῦτο l. Καίτοι sine τοῦτο Ald. H. P. Fr. S. ead. Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte κοινὸν Fl. l. P. &c. idque etiam adscrip. marg. A. 1. l. 7. Κρόμυον) Nihil mutare Fl. not. Solan. ead. Ἰβίς) Hoc & cett. ad πίθηκος omissa in O. not. Solanus. l. 14. Οὐκ) Deest in O. Pag. 276. l. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. ead. Διαφύγομεν) διαφύγομεν l. Prius cett. recte. l. 8. Ἐπεὶ ἐρήσομαι) ἐρήσομαι γὰρ σε Fl. l. 10. Ἀμφήκης) ἀμφήρης O. Schol. & C. l. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abest in O. ead. Πρὸς) καὶ πρὸς edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti fumus. l. 12. Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. ead. Ἡ τί) τί γὰρ O. l. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτός V. ibid. l. 19. Τοῦτ' ἀληθῶς) τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxir Solan. l. 23. col. 1. Πρὸς) εἰς ed. Cler. Mutavit Solan. l. 24. col. 2. Εἰσιούσι) ἰούσι correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat, vulgarum servavi. Reitz. l. 26. col. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου male edita. Pag. 277. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. l. 3. Τὸ) Omittit O. l. 4. Ἀνῆρ) Non comparet in O. l. 5. Ἐγὼ) Abest a Fl. l. 7. Ἐπισφάττεῖς) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 14. Καὶ) Omisit O. Lucian. Vol. VI. A a

ead. Μεστοί εισι) εισὶ μεστοὶ O. l. 19. col. 2. Σκυθία) Συνη-
 θεία ed. Cler. Sed quia Solan. adscriptit, in V. esse Σκυθία,
 facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi,
 quod vel sine Codice coniicere licebat. Reitz. Pag. 278. l. 3.
 Ἐπὶ πλυνθον) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. Ἐπὶ πλυνθον
 edd. cett. l. 4. Ὡς) Sic edd. Ὡς L. Τίς O. l. 8. Ἐν) παρ' Fl.
 Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. l. 13. Ἄν ἄμεινον)
 ἄμ. ἄν O. l. 14. Παρὰ) Restitui ex Fl. I. Περὶ habebant cett.
 Ἐπὶ S. l. 15. Διηγούνται) διηγούντο Fl. & marg. A. 1. l. 19.
 col. 2. Αὐτῶ) αὐτῇ V. quod in impressis recte mutatum. So-
 lanus. Pag. 279. l. 2. Τεθνεὼς πάλαι) πάλαι τεθνεὼς O.
 l. 3. Πρὸ πολλοῦ) Omisit O. l. 4. Δ') Abest in O. l. 7. Κα-
 ταφρονεῖν) κατεφρόνουν O. l. 15. Πολλάκις) πολλά male O.
 l. 16. Ἐφερεν ὑμᾶς) ἔφερεν μὲν ὑμᾶς O. ead. O) In Fl. est ἡ.
 Pag. 280. l. 2. Εἰς) Deest in Fl. adest in P. P. &c. l. 7.
 ΖΕΥΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. ead. O Τι-
 μοκλῆς) ὃ Τιμόκλεις P. Συνετῶς, ὃ Τιμόκλεις, ταῦτα O. l. 9.
 ΔΑΜ.) Inferuit Solan. ead. Τιμόκλεις) Deest in O. l. 10. Ἀεὶ)
 Et hoc deest in O. l. 12. Οὐδὲ ἄλογον) οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. l. 13.
 Οὐδὲν τι εἶχεν) οὐδ' εἶχε τί O. ead. O μὴ χρήσιμον &c.) Sic
 G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. I.
 Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. ὁ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς,
 omisissis reliquis. l. 15. Ταύτη) Deest in O. l. 16. Οὐδὲν) ἐν
 esse in O. ante οὐδὲν notat Solan. Forfan οὐδὲ ἐν voluit. l. 17.
 col. 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστούς usque, in C. sic
 legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστούς φασιν, ὥς καὶ Πολυδεύκης. ead.
 col. 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρυα. Solanus.
 Pag. 281. l. 2. Ἄν) Infert. ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. Μο-
 λιβδοῦς) μολιβδου O. l. 5. Νεὼς) νηὺς O. l. 8. Δεινὸν) Hoc
 praetuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. Ἀσκνον cett. l. 13. col. 1.
 Ω) εἰς ὃ editum ante. Mutavit Solan. ibid. l. 16. Ἀπήρτηνται)
 Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπέρηγνται ante edere-
 tur. Solan. ibid. l. 17. Ἔστιν ἀρχὴ) Post haec in C. inferitur:
 εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἐφασαν ἄκρον. Solan. ibid. l. 21. Εὐ-
 οιωνίσμου) Sic impressa. At εὐοιωνίστου Ex. G. & V. Deest in
 C. Solan. Scriberem saltem εὐοιωνισμού. Reitz. l. 22. col. 2.
 Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro οἱ μὲν.
 Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. Ὑπερνεούσα) Ita se ex
 G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερνεούσης, testa-
 tur Solanus. Pag. 282. l. 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O.
 l. 9. Ἐντρυφῶντες) ὑπερτρυφῶντες O. ead. Ὑφ' αὐτοῖς) Hoc
 recepi ex O. Ὑπ' αὐτοῦς P. Ὑπὲρ αὐτοῦς edd. priores. l. 11.

Αἰ) Sine artic. *Fl.* l. 16. col. 2. Φάκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.* *ibid.* l. 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγόκοπον ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἀλέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan.* l. 19. col. 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *Solan.* *ibid.* l. 21. Κρατῖνος φησὶν) Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις G. *ead.* col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *Solan.* l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλούσιος) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὥραις, πλούσιος C. l. 23. col. 2. Ἀνακυνθαράξου) Ἀνακυνθαράξου G. Ἀνακυνθαράξου C. *ibid.* l. 25. Πετραμένος) Sic Codd. Mff. *Solan.* Pag. 283. l. 7. Ἐποίησεν) ἐποίησατ' O. l. 8. Ἀπεδέδεικτ') ἀποδ. O. l. 10. Ἐπάειτ') ἐπαύετ' male O. *ead.* τὴν) ἐς τὴν O. l. 11. Τὸ τῆς — κινδ.) Omiffa in O. l. 13. Τετυχηκός) τετυχηκότες O. l. 14. Ρούν) Recte sic Schol. *Fl.* Ald. P. &c. *Noun* l. V. 2. Oκ. l. 16. col. 2. Ἀνύουσιν) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit *Solan.* Pag. 284. l. 5. Ἐπει) ἐπειδὴ O. l. 6. Εἶναι) Om. O. & pro δὴ habet ἦδη. *ead.* Δὴ) ἦδη O. l. 9. Ἰδοίς) Sic *Fl.* Ald. Fr. H. B. i. P. S. Ἰδε l. P. & marg. A. i W. l. 10. Σοι) σε male *Fl.* l. 11. Καὶ) Omitt. O. & hic, & post εἶρα. l. 16. Ὅποι σοι γέλ. ἐδοξε τὸ εἶρημ.) ὅποι σοι γέλοισιν εἰ τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γαλάσιμον etiam marg. A. i. Pag. 285. l. 2. Σου) σοι O. l. 4. Οἶει) Recte edd. & P. Εἶν male *Fl.* l. 10. Τε) γε O. l. 12. Ἐμέ) μέ O. *ead.* Τυμβορύχε) Ita rescripti ex Oκ. Schol. & S. Τυμβορύχε cert. omnes. l. 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ cert. Ὅς καὶ B. 2. *ead.* Ἀπέκτεινας) ἀπέπνιξας O. l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρεις C. Pag. 286. l. 1. Ἐως) ὡς O. P. & marg. A. i. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. l. 2. Τοῦτω) τουτῶ O. l. 3. Αποθραύσω) Sic edd. omnes. Α—τρ. V. 2. Αποσφάζω G. O. P. l. 4. Ἀπεισιν) ἀποτρέχει O. l. 11. Εἰσιν) Non est in *Fl.* l. 13. Πάντες) ἅπαντες O. Pag. 287. l. 1. Τοιούτον) τοῦτον male *Fl.* *ead.* Οἶον) Omiffum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 1. ONEIPOS) ΜΙΚΥΛΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρωμα, ὀρθρεῦω. l. 2. ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Par. inscripfit: Interlocutores Micyllus & Gallus. Bas. i. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρύωνος καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνειρώ) ὀνειράτι marg. A. i W. l. 6. Γεγω-

νός) γεγωνόν marg. A. 1. Pag. 289. l. 3. Τὰρ) δὲ Fl. l. 5. Με-
 ταπιδών) Ex L. & P. Ἀναπιδών edd. l. 7. Ἐχους) ἔχεις mi-
 nus recte Fl. Vulgatae assentitur Th. Mag. ead. Ὀρθρευόμενος)
 ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum servat Th. Magist. Fl. &c. l. 8.
 Ἀνατεῖλαι) ἀνίσχειν G. l. 9. Κρηπίδα) κρηπίδα Fl. ead. Προ-
 οδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφίτα) ἢ ἔσθης τὰ ἀλφ. Fl. omisso
 etiam προδοῦ. l. 16. col. 1. Παιδαγωγῶν) παιδαγωγῶν lege-
 batur, quod mutare non sum verius. Ex vulgato ὁ Φρίξου
 etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον· masculinum enim
 ὁ hic sensum nullum fundebat. Reitz. l. 17. col. 2. Πεπορικῶς)
 Ita dedi ex G. Edita enim habebant πεπορικῶς. C. πεπορευκῶς.
 Solan. ibid. l. 19. Προτέλειον) πρωτόλειον editum erat. Corre-
 xit Solan. ibid. l. 27. Ἐση) ἔσει male edita & hic & supra ha-
 buisse, vix operae est monuisse. Reitz. Pag. 290. l. 9. Ὑμῶν)
 ὕμῶν Fl. Vulgatum est in P. l. 14. Καὶ τοῦ) Ex P. illud καὶ ad-
 ditum, quod edd. non habebant. Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός)
 Ita restituit Solan. cum legeretur editum φυγός. Pag. 292.
 l. 8. Εἴ τι) εἴ τι P. l. 9. Αὐτὰ) αὐτὸ marg. A. 1. l. 10. Λό-
 γον) Deest in Fl. l. 16. col. 2. Ξυγκώμαζοι) ξυγκώμαζοι edita,
 media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus: cum vero
 ξυγκώμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινοι, quod editum erat,
 reliquerit, ac vulgatum κοινωνοὶ tamen in κοινωνοίη commu-
 tarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, cu-
 ravi. Reitz. Pag. 293. l. 1. Ὅποτε) εἴ ποτε Fl. l. 5. Ἀεὶ) Ab-
 est in Fl. l. 6. Φαίνοι) ἀνίσχοι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd.
 l. 13. Μεμηχανήντο) Sic edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel ἐπεποίητο
 L. vid. nott. In marg. A. 1. ἐπεποίητο etiam adscript. l. 14.
 Ἀρη) Sic edd. & P. Ἀρη Fl. l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράνους) ἀντὶ τοῦ
 κόρυθος marg. A. 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ) Abest a Fl. l. 8.
 Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον) ἀκούεις τινὰ Π.
 MN— Σαμ. P. Vulgatam edd. servant in prioribus; sed omit-
 tunt Mn. Σαμ. praeter ed. P. quae habet. l. 12. Ἐκτράπεζον
 ἀποφαίνων) ἐκτράπεζον, ἀπονον ἀποφαίνων edd. excepta Fl.
 quae ἀπονον ignorat, quam secutus sum. l. 14. Κάκεινο)
 ἐκείνον Fl. Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.) ταῦ-
 τα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα Fl. Vulgatam tenet P. cum
 P. & cett. l. 19. col. 2. Μίκυλλος) Post ὁ Μίκυλλος in edd. ad-
 debatur οὖν ἀναμείνας. In V. οὖκ ἀναμείνας, quod cum aliun-
 de huc irreperit, delendum erat. Solan. Pag. 296. l. 1. Ἦκον)
 Forlan ἦκα, adscript. Solan. l. 3. Ἄλλω) Sic recte marg. A. 1.
 & P. Ἄλλο edd. cert. omn. l. 5. Ἐδιδόκεις) ἐβεβρώκεις marg.
 A. 1 W. l. 14. Πότερον) πότερα marg. A. 1. l. 15. col. 1. Ἡ

Πυθαγόρῃ ὄντι) ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxir Solan. Pag. 297. l. 7. Καὶ τινα &c.) Sex illa verba a καὶ ad καὶ omiffa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abeft φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις I. l. 2. Ἐρυνίου) Nil mut. Fl. Ὀρείρου Gronov. l. 6. Σοί) Non habet Fl. ead. Τριπόθης) Sic Fl. I. Ald. H. P. Περιπόθης S. l. 11. Τὸ νῦν) τὸ abeft a Fl. l. 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. A. 1. Pag. 299. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Restitut. ex Fl. & L. qui κεκοιμῆσθαι folemni ioracifmo. Κεκομῆσθαι edd. cett. & P. l. 17. col. 2. Εὔξασθαι) In V. erat ἡύξατο. Imprefsa addiderant ὅτι quare ego εὔξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὖν Marc. Nil mut. Fl. Τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεὶ) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male I. l. 8. Ὡς) Abeft a Fl. l. 13. Προάγοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. 1. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσκυνήσας) Abeft a Fl. l. 15. Τὸ) Abeft a Fl. Conf. fupr. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λοτροῦ marg. A. 1 W. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μηκιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον I. & marg. A. 1. Pag. 303. l. 3. Ἀπορρίψας) ἀπορρύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. 1. l. 10. Ἐνεχρέμπτeto) ἐγγρέμπτeto male Fl. Quod edidimus eft in cett. & P. l. 14. Δὲ) Sic Fl. P. H. S. &c. Γε I. l. 15. col. 2. Ὡς περ) ὥπως eft in C. ibid. l. 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita fupra contraditionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείραςθαι. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡπερ) εἰπερ Fl. Vulg. eft in P. l. 14. Λέγων) Abeft a Fl. ead. Εἰσὶναι χείρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερείδόμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) κελεύω Fl. male. l. 2. Ἐστιαθῆναι) ἐστιασθαι marg. A. 1. l. 7. Νῆ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum eft in edd. omn. l. 13. Δείπνον) Deeft in Fl. l. 16. Τίς ἦν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συνείρει) σύνειρε Pell. l. 11. Δὴ) δὲ ἦδη G. P. l. 14. Ὁ) Abeft artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. fed additus in marg. Aderatque in I. & P. Et praeflat adesse. l. 17. Ἀέναν) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκείνου) Deeft artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἀν ἐξημμένους; vid. nott. l. 9. Ἄρτι) Deeft in Fl. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Sic recte S. Ἐκκομιζομένου cett. quod Gefn. fervat. Ἐσκομιζ. etiam marg. A. 1. l. 15. Παρεσκεύας) παρασκ. male Fl. fola. l. 16. col. 1. Πότον) At

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Eī*) Recte iam *Fl. sola*. Omissum *ēī* in cett. *l. 8. Ἐξήεις*) *ἡεις Fl. Οὕτω* *ēξ. P. l. 9. Σιδηροφορεῖν*) Deest in *L. In Fl. haec tria μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. *l. 10. Καὶ τότε*) καὶ abest a *Fl. l. 11. Διαδεδεμένους*) ἀναδ. *L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. ead. Διακινδυνεύειν*) διαγωνίζεσθαι *L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 12. Χαρίτεσιν*) Ex Hom. *Χαρίτεσιν* edd. priores. *l. 14. Ἐσφόνκοντο*) Restit. ex *I. Fl. Ald. Fr. V. 2. & Hom. Ἐσφόνκοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπεπλεγμένοι*) συναναπεπλασμένοι *Fl. male. Pag. 309. l. 1. Ὁ δὲ*) Nil mut. *Fl. l. 2. Ὡς ποτε*) ὅς ποτε edd. hac priores. *Ὁ πότε P. & marg. A. 1. l. 5. Ἡδὴ που*) δῆπου *marg. A. 1. melius. l. 7. Ἐτι λέγοιμι*) ἐπιλέγοιμι *Fl. l. 13. Ἡψυν*) ἡψυσα *G. L. Nil mut. edd. l. 14. Τόμους*) Nil mut. edd. *Τεμάχῃ* Graev. & sic *marg. A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάνικα*) Sic dedimus ex *V. & G. Nam impressa prave λακονική. At Λυκανικὸν C. Pag. 310. l. 1. Σιμόν*) Sic recte *H. Fl. P. S. Σίμωνα I. & P. cum marg. A. 1. ead. Κεραμεῶν*) Sic *I. H. P. B. 1. Fl. &c. Κεραμοῦν S. & Amst. l. 11. Μέν*) Omisit *Fl. l. 14. Σίμων — περιλείχων*) καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ρ. περιβεβλημένος *π. G. Nil mut. edd. Καὶ νῦν ἐκεῖνος* etiam *marg. A. 1. ead. Πιναρὰ*) Sic *V. 2. S. A. recte. Πινναρὰ Fl. l. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. Ὑακίνθου*) ὑακίνθου *C. Pag. 311. l. 3. Προσίοντα*) Nil mut. edd. *Προϊόντα Gronov. l. 9. Ἀνελεῖν*) ἀνηρτήσιν *G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. ead. Αὐτὰς*) Sic *P. aliaeque quaedam. Αὐτὰς I. l. 11. Ἀμώρφους*) Ex *Cod. P. Ἀμορφοτέρους* edd. priores. *l. 14. Κτέρας*) Sic *Luciani edd. Βροτοῖς Eurip. l. c. Pag. 312. l. 9. Προειδὼς*) προειπὼν *Pell. l. 11. Προάγεις*) προάγῃ *marg. A. 1. & P. l. 12. Λοιδορεῖσθαι*) Constans lectio. *Pag. 313. l. 4. Οὐτε ὅσιον*) Sic *H. P. B. 1. &c. Οὐδ' I. P. Οὐτέ* Ex *Fl. l. 7. Ἠλλάγην*) ἡλλάγμην *marg. A. 1. l. 12. Σὺ μύρμηξ &c.*) Sic *Coll. & Fl. cum cert. edd. habere notat Solan. l. 14. Ὀλίγον*) ὀλίγων *B. 1. l. 15. Ἦκειν*) ἦκων *Fl. Pag. 314. l. 1. Ἀπάγχομαι*) ἀπάγχομαι *Fl. l. 5. Ἐν*) Sic edd. *οἶτο. Ἐπ' I. & V. 2. & marg. A. 1. l. 7. Ἀοικος*) ἀοίκητος *P. ead. Ἐξεργάσθαι*) ἐξεργάσεται *Fl. male. l. 12. Ἐν*) Nihil iam variet. invenio. *l. 17. col. 1. Οἶκον*) Ante editum erat corrupte *οἷς καὶ ζητῶν*, quod etiam legebatur in *V. Οἶκον* emendant *C. quod recepimus. Solanus. ibid. l. 18. Ὅτε*) ὅτι edita. Correx. *Solan. ibid. l. 21. Ὡ τὰν*) Hoc accentu bis sic exaratum inveni. *Τᾶν* vero edd. *Luciani & Aristoph. Sed Τὰν* rursus in *Lucian. Icarom. non longe a pr. Reitz. ead. col. 2. E. τὰν*) Lege *E. Ὡ τὰν. Solan. Pag. 315.*

l. 1. Δὲ) Abest a Fl. l. 2. Μηδὲν) Restitut. ex marg. A. 1. L. P. Μηδὲ edd. priores. Μη δὲ I. l. 4. Εἶδον) οἶδον male l. Fr. Fl. Recte prius P. B. H. S. Pag. 316. l. 7. Τάληθῃ) τάλιθες P. l. 8. Ἀμελέτης) Et sic esse in Fl. Fr. ac I. not. Solan. l. 13. Ἥγον) Restitut. ex Mf. Graev. & P. & marg. A. 1. ἥδον edd. anteriores. Ἰδὼν Palm. nescio unde. [Ἰδὼν B. 4.] l. 15. Ἐπιδείξαι) Et sic Fl. cum cett. l. 16. col. 1. Πολέμιος ὦν) Huc retulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἐταίρον esset relatum. Pag. 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα Fl. l. 6. Ὑπέρ) Sic edd. excepta Fl. quae περί, cum marg. A. 1. l. 7. Ἐχρην) χρῆ Fl. l. 9. Οὐδὲ) καὶ Fl. Pag. 318. l. 1. Καὶ σὺ ἐν) καὶν solum Fl. Κἄν ἐν Schol. Vulgatum tuetur P. l. 5. Ἀποδυσάμενος) Sic recte P. S. Ἀποδησάμενος cett. male. l. 8. Ἐν) σὺν Fl. l. 17. col. 1. Καταγελάς μου) Ita correxit Solanus; cum vulgo legeretur, κατεγελάσω σου, & mox κατεγέλασα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. Reitz. Pag. 319. l. 3. Τί οὖν &c.) τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. Fl. Vulgatum servat P. l. 4. Ὡπυιεν) Restitut. ex Fl. nam ὥπυεν cett. l. 5. Ὀρᾶς) Ex. P. & L. sic dedi. Οἶδας edd. omnes. l. 6. Συνεγεγκούσαν) συνεγκούσαν H. Ceterae quod edidi. l. 20. col. 1. Κενταύρῳ) Cum in V. esset κεν ταύρῳ, edita inde fecerant μὲν ταύρῳ, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in C. esse: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. Reitz. Pag. 320. l. 1. Οὖν) γοῦν P. l. 6. Διοσκόρῳ) Sic edd. omn. Διοσκούρῳ Coll. l. 10. Δ') Non habet Fl. ead. Καταριθμῆσασθαι) καταριθμῆσθαι G. Nil mut. edd. l. 15. Σοῦ) Deest in Fl. l. 16. col. 2. Ὑποσταίν) Ita pro vulgato ὑποσταίνην dedit Solan. ibid. l. 17. Πρὸς) εἰς legebatur ante, quod mutavit idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione iam disceptare vacet. Reitz. Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Abest a Fl. l. 5. Ὅ, τι) εἴ τι P. Ὅτι Fl. Pag. 322. l. 5. Ἐπελαύνουσιν) προσελαύνουσιν marg. A. 1. ead. Τὸν) τὸ male I. l. 14. Σὺ δὲ) οὐδὲ male Fl. l. 15. col. 1. Σὺ δὲ) Rectius Codices σὺ δέ. Editā ex V. οὐδέ. Solan. ibid. l. 16. Τὴν) τοῖς edita. Correxit Solan. l. 17. col. 2. Ἀλλην τὴν &c.) Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholli ad vocem ἄλλην. Solan. Pag. 323. l. 2. Τὰ) Abest a Fl. l. 6. 'Ὡς ἔχοις) Neque hoc habet Fl. l. 9. Κατεχάλαζης) κατεχάλαζωσας male Fl. l. 11. Οὔτε δὲ συκοφάντην) οὐδὲ συκ. Fl. l. 12. Διορύξας) Sic P. 'Ορύξας cett. l. 15. Τοσαύτας) Sic P. cum P. & L. Τὰς edd. cett. & G. ead. Μεριζόμενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in G. L. P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. Solanus. Pag. 324. l. 3. Κρομύων) κρομύων Fl. l. 7. Παραθήγοντες) καταθήγοντες Fl. & marg. A. i. l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει P. & marg. A. i W. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. l. 12. Ἀσιτίχ) τὴν ἄσιν male P. l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην V. Pag. 325. l. 1. Μακρὰ) Sic P. Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναύαγια marg. A. i. l. 15. col. 2. Τὸ πᾶν) Ex sequentibus patet, legendum esse πᾶν. Solan. l. 16. col. 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit Solan. Pag. 326. l. 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος Fl. Vulgato favet Th. Magist. l. 3. Καταλυθεῖς) καταδυθεῖς P. Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει G. Καταδύσης tantum marg. A. i. Γραμματιστὴς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. l. 5. Ἀναγκάζων) διδάσκων G. & marg. A. i. l. 7. Τινὲς) πότε P. l. 10. Μὴ δὲ) μὴδὲ P. l. 13. Πάνυ) πάντῃ P. & marg. A. i W. l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit Solan. nam vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προπομπέοντας G. ead. Ἐπομένους) ἐπομένους I. male. l. 13. Ἐκείνοις μὲν τῆς) ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς P. Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. l. 15. Οἷους ἢ) οἷους ὁ Fl. Οὓς ἢ I. Vulgatum exhibent P. H. B. S. &c. Pag. 328. l. 1. Χρυσοῦ) ἐκ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aberat in edd. prioribus. l. 6. Πίτταν) πῆτταν male P. ead. Καὶ πηλὸν) καὶ πῆλον P. P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. l. 7. Μυῶν) μυιῶν edd. priores. l. 14. Οὔτως) οὔτος marg. A. i. ead. Κολοσσιαίῳ) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae Κολοσσαίῳ. Pag. 329. l. 2. Δήγματα) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae δείγματα. In Cod. P. δήματα. Marg. A. i. δείματα. l. 13. Ἀπάντων) πάντων Fl. l. 17. col. 1. Περσῶν) Et hoc emendavit Solanus, cum legeretur Πέρσαις. ibid. l. 19. Πολὺ) πολὺν legebatur in edd. quod ego mutavi. Reitz. Pag. 330. l. 5. Λεγόμενοι) διαλεγόμενοι marg. A. i. l. 8. Ὁ μὲν) ἐγὼ Fl. l. 9. Ἀπέθανεν) ἀπέθανον Fl. l. 10. Ἄλλον) ἄλλος Fl. & L. Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ) Nil mut. edd. Αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὅλ. τι G. l. 10. Προσκηροῦ

σας) κενεμβατήσας G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. ex-
 cepta Fl. quae παρείχε. Παρέχοι G. l. 15. Ὡς) Omisit Fl.
 l. 16. Ἐμβάδων) Sic Fl. l. P. &c. καθόρων P. Pag. 332 l. 2.
 Ἐδίδαξας) ἐδίδαξα marg. A. l. 4. Ὅποτε) ὅτε P. l. 6. Τοῦ-
 τον) Ita dedi ex L. P. τοιούτον edd. vulgo. l. 9. Ἐμμετρημέ-
 νος) ζυμμεμ— G. Μεμετρημένος Fl. l. 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐν-
 νοεῖτε marg. A. l. 14. Ὅγε) ὁ Fl. Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν
 Fl. l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ
 B. 4. omisso εἰ.] Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mf. Gr. καὶ
 μῶν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) αναγκάσεις P. Pag. 334.
 l. 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπάσαι marg. A. l. 8. Ἀποπίνων) Sic
 edd. omn. Ἀποπινῶν Graev. Ὑποπεινῶν vel ὑπὸ πείνης Pell.
 Ὑποτεινῶν volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς
 οὐρᾶς μέρος) θάτερου — μέρους Fl. l. 4. Ἐπὶ) περὶ male Fl. Re-
 cte cett. l. 6. Παρὰ) Restit. ex Fl. & V. 2. Περὶ cett. Ἐπὶ S.
 l. 10. Κλείθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed
 & est in H. Fl. &c. recte. l. 11. Ἀναπεπέτασται) ἀνατέτρα-
 πται marg. A. l. & Fl. male. l. 15. Τε) Sic Fl. Fr. Ald. B. 1.
 H. P. S. Τε l. cum V. 2. l. 16. Ὅπόθεν) ὅθεν marg. A. l. W.
 Pag. 336. l. 2. Ἄ) ὁ Fl. l. 6. Ὅλως) ἄλλος non male Fl. ead. Εἶ-
 δε, οἶμαι) Sic G. P. & marg. A. l. οἶμαι abest in edd. l. 7.
 Ὅλως) ὁς Fl. Vulgatum firmat P. l. 8. Ἰππῶνα) ἵπωνα Fl. Et
 i minuscule. Cett. i unciali, ac si nomen viri esset, & sine ac-
 centu in med. Ἰππον L. ead. Ἄλλως τ') Delevi cum Solan. il-
 lud τε, etsi erat in omnibus edd. l. 11. Ὡφώνηκεν ἐχθ.) ὠφώ-
 νηκέναι χθὲς ἐλέγετο marg. A. l. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης)
 ὑπομάλης P. ead. Ἀπειμι ἔχων) ἔχω l. H. Fl. B. &c. omisso
 ἀπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. l. 8. Περίεμι)
 περιελεύσομαι marg. A. l. l. 12. Καὶ ἐπιβουλεύομαι) Non le-
 gitur in Fl. Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. l. & marg. A. l.
 Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδῶμεν) ἰωμεν P. l. 9.
 Τοῦτον) αὐτὸν P. Nil mut. Fl. ead. Ἐπὶ) Et hoc esse in edd.
 omn. not. Solan. l. 11. Λιπόντα) Sic Fl. &c. omnes. Καταλι-
 πόντα l. sola. l. 12. Κυνόμυιαν) Sic P. & P. μυῖαν cett. edd.
 l. 17. col. 1. Ζωῦφιον) ζώδιον editum ante; sed ζωῦφιον est in C.
 & V. priore loco. Altero vero ζωῦφιον in V. Pag. 339. l. 4. Ὀ-
 νειροπολεῖς) ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. A. l. W. l. 5.
 Τοῦν) Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. 1. S. Δ' οὖν l. & P. l. 9.
 Μοιχευομένην) Omisit Fl. l. 10. Ὡ Μίκυλλε) Et hoc abest a
 Fl. l. 13. Πείσωμαι) πείσομαι Fl. In P. defunt haec quatuor, ἢ
 τοιούτὸν τι πείσομαι. l. 14. Ἔστι) ἔστο l. sola.

ANNOTATIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. EIKONES) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lesta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum uxorem nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophontae amatorem laudabat, apud Philostr. 524 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab Hemsterh. quoque factum animadverto, eas superscribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπασχον) Aliter in suis Codd. legisse videtur Thomas Magister, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. SOLAN. Idem esse, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus ad Hermot. c. 29, aliisque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Το τοῦ μύθου) Ita Mss. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. τοῦ μύθου, absque τό.

ead. l. 6. Πεπηγώς) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus, cum concrescunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὄλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν) Iac. Elsner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur *ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τοῦτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν* &c. monet, iis, aequae atque his Luciani, significari rem gravem & insuperabilem, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλον) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύοντά γε πολλὰ κίς) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben scilicet, Tantali filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhusius in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum reddit, uti etiam Belgae. Mallem ego, laetum, vel iucundum fructum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpretes, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque Bos. At Obsopoeus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum. Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a Polystr. δῆγμα δεινῶς βίαιον, adeoque lenius, placidius, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς εἰρηνικός pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponitur τῷ, οὐ χαρᾶς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον: quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ καὶ κείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obstupeas, ut non vulnereris; sed tamen, uti pacem animi serves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Schalom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GESN.*

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pifid. Cosmogr. Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνήτις λίθος, ἢ μᾶλλον εἰ-

πεῖν Ἑρακλείαν τὴν λίθον, Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλαττικωτέραν ἔχει.
BOURD.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravam fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἢ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον. καὶ κεί Διὶ εὐχαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν· ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι eis pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκοιὰ εἰς εὐθεῖαν. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Οἶε) Attice pro οἶη, quod in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὁφίομαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vid. Maittair. de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πρῶσαι, audies. Et v. 60, ἐκπυνθάνει, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 13. Σμυρναϊκὰ) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. l. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μονωδία ἐπὶ Σμύρνη, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) In B. 2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπεὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. Λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter versatos admoneam. Vid. L. Bos Ellips. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2, & 'Εν Δ. VI. SOLAN. Etsi permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ Σεραπαινίδων ὡς συνεκπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναῖξιν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fuerit.* Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis apparet. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in *Miscell. Berolin. T. I, p. 30.* Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniicit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 14. αὐτός) Lege οὕτως, vel αὐτό. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίων) Lege Κνίδω. SOLAN.

ead. l. 8. τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam maremoream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidae Veneris simulacro effingendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in Ἐρωτ. c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πραξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. *Art. Am. III, 223.* Uraniam Noster vocat Ὑπ. Eik. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μῦθον) Historiam habes Ἐρωτ. c. 15 & 16. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθήνῃσι) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. Fl. autem hic & infra cap. 6 bis *Dofandran* pro *Sofandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sofandran* exhibet. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen sortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, Λίμναι nuncupato, unde & Dionys. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δεήσει) In omnibus legebatur δεήσει. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effector est. SOLAN. Δεήσει) Solan. δεήσει corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure δεήσειν conicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque se haberet, veluti οἷ pro οἴη, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, σύ γε — οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non semel. Epict. Sent. 28, p. 104, οὔτε πλείονα τῶν δέοντων προσοίση, οὔτε ὀλιγοποιῶν δεήσει, ubi manifestum est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum δεήσει non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a δέομαι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a δεῖ, nihil opus erit al. art. Eoque sensu absoluto & ego accipio, credo, esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim δέομαι pro indigeo frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, ἢν δέη & c. 47, καὶ πολέμου δεήσειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16, ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3, Ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίαν τάχα δεήσει. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. οὐδὲν δεή-

σει, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέήσειε. Sic δὲ παρασίτων τοῖς γάμοις, Alciph. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δὲ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἀπασῶν ἥδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήνης. Ad quem locum vide interpretes: L. Bos. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse lubricum, s. oculorum mobilitatem. Adde Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἰλαρὰ τῶν ὀμμάτων αἰβολεῖται κερῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresse: nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis ceteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Δεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σεμνὸν καὶ λελ. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δωσάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἀνδρὰ τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba L. Bos p. 183 ita commentatur: I. e. in virum adultum, ad mensuram staturae. Lucian. Imag. (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικὸν ἀν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδω ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω, i. e. staturae vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi interpres ἡλικίας μέτρον reddidit, aetatis modum. Obsolete, aetatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatae distinctionem retinere, an praeceuntem Gesnerum sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικος dixisset: nam et si ἡλικος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosio versione ac vulgata distinctione nondum recederem, REITZ.

ead. l. 17. Δοκεῖ) Post hanc vocem in Anglicano Cod. *πρὸ-
λύ. BOURD.*

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam edd. haec prave interpungebantur, legebaturque *προσδεῖ. SOLAN.* Consului edd. cognovique *P. & S.* sic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl. & B. 2.* vero comma post *τοιαῦτα* male collocare. *Iunt.* vero *Ald. Hag. Fr.* καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro Iuntinae exemplari *προσδεῖν* conspicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu scriptum esset illud *v. REITZ.*

ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit eiusdem rursus Iov. Trag. *c. 7. REITZ.*

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassandra illius pictura 343, 11. *SOLAN.* Unice huc facit Pausan. in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν Κασσωτίδα ἔστιν οἰκημα γραφᾶς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐν ταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τάτε σπουδαίωτερα διελέγοντο, καὶ ὅποσα μυθώδη, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnotti in illa Lesche (*conciliabulum* reddidit Amasaeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. *GESN.*

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie uturpari hoc verbum, *v. Somn. § 8* multis ab Hemsterh. demonstratum. *REITZ.*

ibid. κατὰ τὴν Πακάστην) Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. *Παγκάστη* est apud Aelian. *V. H. 12, 34,* concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae *Campaspe* scribitur ap. Plin. 35, 10, s. 36, 12, opinio est Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subiungat, etiam hoc Luciani loco *Παγκάστην* esse. Quodcunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *GESN.*

ead. l. 7. Πρωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in *Ἡροδ. c. 4 & 5. SOLAN.*

ead. l. 8. Τὸν ἀριστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον) Hemsterh. margini adleverat, vid. Davisl. ad Cic. *Tusc. Disp. V, p. 387 ed. 2.* Huius igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subiungo. *At eius (Homeri) picturam, non poësin videmus,* scribit ibi Cicero. Ad quae Davisius: *Vult Noster, Homerum ita res descri-*

bere, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀρίστον τῶν γραφέων vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradit Cicero, se Homerī picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gisb. Cuperus Apotheos. p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non fatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτικά δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ φοίνικι μίην — Τοιοῖτοι, Μενέλαε, μιάνδην αἵματι μηροί, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θηβαῖος ποιητῆς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicio ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Eik. c. 26. Apud Pindarum certe παῖδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum ob stare videtur huic emendationi, quod poëtam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsitan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7, in descriptione Alcmenæ: Τῆς καὶ ἀπὸ κρήδεον, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανέων τῶν ἀνθ' οἷον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῇ χρυσοῦ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Ἀπασαι) Omnes edd. ante S. hic prave ὁπᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὅπῳσαι χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπέτεσθαι de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πέτοινο τοπᾶσαι. L. Bos. Alciph. III, 1, ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αὐτ, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὀμμασι χαρίτων περιχορεύει δέκας ex Aristaen. affert ibid. Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διῖπτετες) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημμένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. SOLAN. Συνειλημμένον legendum Lucian. Vol. VI.

esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ omitendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ) Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νῆ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gesneri, verba νῆ Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Mf. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΔΥΚ. Νῆ Δία — τινὰς. ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνούσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, per singulas civitates Asiae, Pamphylliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iuniorum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σῶφρων, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνούσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. PANTHEA ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII.) Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret; Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *δωάνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus superfit locus. Consule Dion. Caff. 57. Et Nicasii Diff. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. SOLAN. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου τὴν Πανθίαν λέγει, ὥστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀντωνῖνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς αὐτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. Ξενοφάντος) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. Εὐ ἡκούσας) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniat, εὐ γένους ἡκῶν, εὐ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV, 26 &c. mallet εὐ ἐχούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adscripsit. Vide not. ad Ἐνυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. Μορφῆς μὲν εὐ ἡκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, εὐ ἡκούσαν σαρκῶν. II, Ῥώμης καὶ ἀλκῆς εὐ ἡκόντας. V, Ἀνδρείας εὐ ἡκούσι. XIV, 26, εὐ ἡκει βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV, 15, εὐ γὰρ γένους ἡκῶν, εὐ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἐνεκα. Emen- da igitur Hesych. apud quem, εὐηκῶν, πλουτῶν, εὐ πράττων. Lege εὐ ἡκῶν. L. Bos. Recte hanc phrasin ἡκούσας pro ἐχούσας adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mff. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetissent. Εὐ ἡκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἐλεγχόμενον τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc ῥῆσιν inspexerit, ille non optime eam convincam deprehenderit. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνόν, κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. Ὅποῖοις ταῦτα ὄρος) Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σαφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπείᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις,

ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πεινίας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὅποσα ταύτων ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. GESN.

ead. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Basf. p. 130 C. Fl. ὅποσα ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 4. Μῦθον ἀντὶ μῦθου ἀμειψαὶ αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. par pari referre, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est μοιτῶν, a quo Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuuum — ut recte Salmas. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Siculorum μοῖτῳ, mutuuum, sive rem mutuo datam, appellarint, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciph. I, 24 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μῦθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λῳΐον, ἐάν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinat Hesiod. Ἔργ. v. 350: — εὐ δ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῳΐον, αἴκε δύνηαι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialem esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib.

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum *μύθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasmi in Adagio, *Eadem mensura*, ubi postiora haec Luciani adducit, omisso *μύθον*. Sed cum *μοῖτον* coniectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almelooveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. *Ἀμειψαὶ αὐτῶ τῶ μέτρῳ*) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria *αἰκε δύναι*, quod apud Hesiodum versum complet, *Ἔργ.* 348. SOLAN.

ead. l. 12. *Γραφῶν μόνον*) Omissa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim Homericam uratur imagine. GESN.

ead. l. 15. *Καὶ τὸ γλυκίων* *μέλιτος* ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μάλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὀμηρος ἀνείρηκε. Sic Ms. Vulgo καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶτος παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοήν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans*. Est enim παραδύεσθαι blande & latenter subire, se insinuare. Pro quo mox διαδύεσθαι c. 14, καὶ ἡ κηρὼ ἐπιφράζει τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit. Παραβύόμενος, quod in editis exstat, hic est ἀπροσδιόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. *Γλυκίων μέλιτος*) Homer. Il. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. *Παραβύόμενος*) Non ausim equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραβύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ἐν παραβύστῳ supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. παραδύμενος fere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum πρῶτος coniungitur; cum παραβύω violentiorem intrusionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημίαν ἡγή, ἀν μὴ παραβύσης αὐτὸ πον. Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non damna-
παράδ. si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attu-
 lerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc *παράδουμ.* restitui
 placet. REITZ. *Παράδύμενος* praeter P. G. & marg. A. 1 W.
 etiam Mff. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non du-
 bitavimus.

ead. l. 10. Ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28;
 Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm.
 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi
 causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepis-
 set, monuissetque, ἄττα esse quaedam, ἄττα vero pro ἄτινα,
 quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in
 Chrestomath. p. m. 10 f. etsi distinctionem significationis non
 addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scri-
 bit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen
 dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporis-
 que doribus excellentissimis instructissimam. Inter alia quo-
 que in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: Ὅπότεν
 δὲ τὸ καλὸν ἐκείνο ἦδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί
 ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς
 κύκνοις. αἰοῦσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer il-
 lud τί ποτε turbat. Suspicio ē ποτε. Tunc certe, si unquam alias,
silere oportet Halcyones & c. IENS. Τότε δὴ τότε) In omnibus fe-
 re legebatur, τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα. Cui scripturae ut me-
 dicinam faceret Iensius, εἴ ποτε legere iubebat, sed de ταῦτα
 nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ
 τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς αἰ. & c. Certe in L. & B. 2. recte le-
 gitur τότε δὴ τότε. SOLAN. Τότε δὴ τί ποτε) Non concoquo
 illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec
 illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum
 videtur. Cogitabam αὐτῇ, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil au-
 fim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut
 alias saepe, pro διὰ ταῦτα. GESN. Τότε δὴ τότε) Facile re-
 cepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio
 ἐμφάσεως causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin.
 § 6. Sic in Ἀποφρ. cap. 14, ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. Aristophan.
 Plut. 348, "Ἐνὶ γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114,
 οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem versum plura Spanhemius. Re-
 cte vidit Iensius, τί ποτε stare non posse, & εἴ ποτε non ab-
 surde coniecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Ges-

nerus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.

ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non satis certum, quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgatam exhibui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. τὴν Πανδίωνος) Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T. § 21. SOLAN. In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed ἀρίστει bene habet. Sic δάκρυα ἀρίστει. Long. Paft. IV, 123 ed. Moll. Noster infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνήν ἀφίει. Achill. Tat. I, p. 3, ἀφίσειν βοήν. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum antea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art. poët. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI, cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὁμοχροεῖν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παρεστήξῃ) In addendis T. II ed. Graev. legas, παρεστήξῃ γὰρ, (adstabis enim.) Sic interpretes vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξεστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, tu seras rari. PALM.

ead. l. 15. Εὖ οἶδ' ὅτι.) Comma, quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, οἶδ' ἂν ὑμεῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαίτε. Alciph. I, 38, p. 176, οἶδ' ἐν ἐκείνης ἀμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergl. aliud ex Demosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Aristoph. Plut. 182 - 3: Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξῃ τὰ ὅσα) Conf. infra Πητ. c. 22. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ) Ὑπὸ correxerat Solan. & Scholio ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά: quod monuisse futile videtur, nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, eius orthographiam non muto, nisi Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theseo conditam, sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi, qui haec tractarit. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura & insulsa est versio horum verborum, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est more graphico? Verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνία erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat, (utrum scilicet altero pulchrius sit) ex multis perficere, scilicet decrevi.* Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωκα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἥττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est pingere. Plin. in ep. *imagines exscribendas pingendasque*. Martialis: *scriptum testudine signa*, hoc est, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. Ἀνθαμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Ms. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμόμενον. GRAEV. Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obsopoeo adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui cum promississet ἐπιδείξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθείσαν, pro defensione huius suae voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans, vel cuius multi-

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella fumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seiunctae ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit *ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἑκαστος*. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λόγιον) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae sint *δευσοποία φάρμακα*, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quinct. XII, 10, 75. GESN.

ead. l. 10. Οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, ὅτι id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrum scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. Ὅ, τι) Bene lens. vel per se, vel ex *Par.* ed. vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις post οὐκ ἔστι sequitur, ut Alciph. III, 24, p. 330, οὐκ ἔστιν ἢν τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noster supra Demon. § 10, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν. Ne plura in re manifesta afferam. REITZ.

ead. l. 11. Παιδίας πέρι) Corrige *παιδείας*. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut *Fl.* non monuisset: nam errorem operarum tantum fuisse illud *παιδίας*, patet ex Bened. versione,

quae disciplinam tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst.* ed. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin eiusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην) Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi poëtae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de *Euterpes* & *Terpsichores* inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII Aufonii, ad quod vide *El. Vinetum. CLER.* Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Αἰσχίνης) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II, p. 48, & *Noster Παρ.* c. 32. Libellum *Cic. de Invent.* I, 31, de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes* *ibid.* C. & *Athen.* V, p. 220 B. *Harpocration* etiam v. Ἀσπασία, a *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65 B. Hunc autem aiunt, *Dialogos* a *Socrate* scriptos pro suis edidisse. Vide *Not.* ad *Diog. Laërt.* II, 60, & alios a *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide *Plut.* in *Pericle.* SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσῳ) Vide *Φαλ. β.* cap. 2, Ἀλεξ. c. 2, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere ὅσοι. SOLAN. Vulgata stare potest, si interpretare, in quantum. Sic aperte fin. huius *Dial.* καὶ αὐτὴ ἐκείνῃ — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποιήται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui *Codd.* ὅσοι haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. *Plut.* in *Pericle* p. 300, qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut.* p. 315, p. 119; vid. *Fabric.* B. Gr. 785. SOLAN.

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est *Pericles.* *Diodorus Siculus* lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὠνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8, *Olympiumque* ab eo pictum: sic pulcherrime hunc locum ex *Mss.* emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *clypeumque Athenis.* Sic & *Val. Max.* V, 10, non sine causa igitur tanti roboris animus ad *Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, eiecto vocabulo *Iovis.* Non longe post Ἀττικωτέρως legitur in *Mf.* οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγύς, Ἀθηναίων.

ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant (sed longe scilicet) Atheniensium respublica, & ista praesens Romanorum potentia. Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρημα. Οὐ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, ne prope quidem ad illam accedit, longis parasangis ab illa distat. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναικὰ γεοῦσαν. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαῦλου. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, ait, ἐπὶ τηλικού κάλλιον, ἢ φαῦλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαῦλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαῦλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producatur testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἢ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, Δαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλου συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus & structura verborum postulerent προθέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpres: Porro Milesiam illam Aspasiam, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγράπτο, αὐτὴ δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἐστὶ) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim exsistebat illa imago. At id vult: Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis. Legendum itaque ἐστὼ. Posset & ἐσται legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰκνῖα ἐσται. Nisi & illic ἐστὼ sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὐτῇ, ὃ Λυκίῃ, ἀνακείσθω ἢ εἰκόν. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, *πᾶσι τούτοις ἢ εἰκὼν κεκοσμήσθω*. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video *ἐστὶν* cufum, quod nimirum facile ex *ἐστω* corruptum est. Praetermisi ineptissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omnimodo devia. IENS. Non puto opus esse, ut *ἐστὶ* mutemus in *ἐστω*. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

Pag. 22. l. 5. Θεανὸν) De hac Theano Pythagorica Menaeus quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster *filiam* facere videtur, *Ἐρωτ.* c. 30. Apud Plut. 247 I. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, *καλὸς ὁ πῆχυς, ἀλλ' οὐ δημόσιος*. Adde Porphyry. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. *Εὐν.* c. 7, & Plat. *Συμπ.* 337 C. Ab hac Socrates amatoria se didicisse illic profitetur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capitis versibus, fragmentis Sapphus inferuit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, Δυκῖνε, ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, *αὕτη*. Talis quoque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius *ἀνακεῖμαι* vertendum puto, quam per *reponi* cum interprete. Possit & per *dedicari* verti, quo verbo de statuaculis ac simulacris alicubi constitutendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit*. Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic *ἀνακεῖσθαι* de tabula picta, ita & de statuaculis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I Diogenes philosophus scribens, *Ἀνακεῖσθαι δὲ φημὲν ἐπὶ ἀνδριάντος*. IENS. *Ἀνακεῖσθω* verti potest, *ponatur*: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: *Ponitur ad patrios barbara praeda*

Deos, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit*. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur*. ORTW.

ibid. Αὐτῇ) Sic Iensius. SOLAN.

ead. l. 12. Ανακείσθω ἢ εἰκὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τοῦ νεώ. *Suspendatur* tamen cum Iensio vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Et si *reponere* recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani apposite. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Πίλοις) Sic Mf. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. πίλοις.

Pag. 23. l. 1. Θεανόι) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. II. E, 70, Z, 298, Λ, 224. SOLAN. Puto, respicit ad II. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Alcinoi filio: "Ὅς βα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὸς Ἰσα φίλοις τέκεσσι, χαριζομένη πόσει δ'. Arctae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nauficaa tota prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer. Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περίφρον) Homer. in Odyss. saepissime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. "Ὅσω) Conf. supra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποΐαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποΐα, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & Alciphr. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epiict. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποΐᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποΐων αὐτοῦ καθόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ἀτῆν) II. I, 500. SOLAN.

ibid. Ἀτὴν) *Atē* Dea fingitur ab Homero II. IX, quam interpretantur noxam : de qua Erasmi. in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* Bud. L. V de affe. COGN.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιώτερα) In L. Ἰσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιώτερον. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιώτερον omnino legendum, translata ὦν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἐρασμιώτερα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλίων — & ἐρασμιώτερα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, literam ὦν, quae ad posterius adiectivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, fustulisse: iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

ead. l. 3. βασιλεῖ τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, I, 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei Lucilla, non Panthea: neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator consuefcit. Adde c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait: Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἶποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus Homeri, qui respicitur, est ex II. I, v. 389: Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου, οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiam vero Agamemnonis Atreidae

non uxorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesiaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrat, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτήμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτήμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parasit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσιτελὲς κτήμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτήμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepram damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesaurus. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesaurus illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subicere, quae nobis ex Samofatenfi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ἀκνίσσωτος. Bis Accusf. c. 2 post med.

Ἀκροχειριασμός. Lexiph. c. 5. Habet H. Steph.

Ἀκροχειρισμός.

Ἀκωμωδήτως. 1. Ver. Hist. cap. 2.

Ἀμαξοπληθής. Ibidem cap. 41 fin.

Ἀμφιβόσκομαι. Tragopod.

a fin. v. 31.

Ἀναρράτωδῶ. Ion. Trag.

c. 14 p. med.

Ἀνεξέργαστος. Fugit. § 21.

Ἀνίχνευτος. Amor. c. 35 m.

Ἀντιμαίνω. Dialog. Mer.

XII m.

Ἀντισυμποσιάζω. Lexiph.

c. 1.

Ἀντιφιλοσοφῶ. Bis Accusf.

c. 21 vers. fin.

Ἀπανδρώ. Amor. c. 26.

Ἀπομυκτίζω. Dial. Meretr.

VII m. An tamen ἀπομυκθί-

ζω legendum? Hesychius agnoscit μυκθίζω, & exponit μυκτηρίζω χλευάζω idque loco Luciani apprime convenit.

Ἀπονεκρόμαι. 2. Ver. Hist. c. 1.

Ἀπροοιμίαςτος. Quom. Hist. c. 23 f. & 52.

Ἀσυγγύμναστος. De Parasf. § 6.

Ἀχλόντος. Ibidem c. 11.

(Sic scriptum inveni in Lectr. Lucianeis p. 309, errore calami: nam ap. Lucian. recte legas ἀόχλητος, tam in Benedict. ed. pag. 352 E. quam in P. & c.)

Δ.

Δελφινίζω. Lexiph. cap. 5. (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causa conficta.)

Διαβρεχής. Tragopod. non longe a fin.

Διελλαμβάνω. Philop. c. 1.

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.
 Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.
 Δωδεκαφόρος. 2. *Ver. Hist.*
 § 13, de vitibus, singulis men-
 sibus καρποφορούσαις.

E.

Ἐγκαφικίδαλος. *Lexiph.* c.
 10 m. Sed in Mf. Wittiano
 diserte legitur Ἐγκαμφική-
 δαλος. Verum & hoc caret
 Steph.

Εἰράμαγμα. *Philopat.* § 20.

Ἐκσεῖω. *Timon.* cap. 43, id-
 que corruptum censet Tan-
 Faber. (Sed probat Hemst.
 ex Plutarch, Arr. Epict. &
 Chrysof.)

Ἐμμαλλος. *Cynic.* c. 5 m.

Ἐμμεμετρημένος. *Gall.* §
 27, de hoc vocabulo vide
 quid sentiat Graevius p. 880
 edit. Amst.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus*,
 c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane*,
 § 13.

Ἐμφδέγγομαι. *Eunuch*,
 cap. 7 pr.

Ἐναποπνίγεσθαι. *Mort. Pe-*
tegr. c. 24 p. m.

Ἐνασχημονέω. *Icarom.* c.
 21 m.

Ἐνεργοβατέω. *Philopat.* c.
 3 p. m.

Ἐνοινοφλύειν. *Lexiphane*, §
 14 pr.

Ἐντειχίδιος. *De Parasf.* c.
 42 p. m.

Ἐξαθλος. *Lexiph.* c. 11. pr.

Ἐπικαταδέω. *Asino*, c. 16
 m. & 34 p. m.

Ἐπιβραθυμέω. *Bis Accusato*,
 c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis*, c.
 12 pr.

Ἐστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
 Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
 sumus restituere veram suam
 vocem Hesychio. Quis enim
 dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Ἐστιαρχος, οἰκουρὸς,
 οἰκὼναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰω-
 σιν, legendum sit, Ἐστιαρ-
 χος. Idque cognominis Iovi
 haud inconcinnum. Vel, si
 malis, Ἐστιοῦχος, qualis vo-
 catur Ceres Euripidi in *Sup-*
plicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22
 p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Ἐχεγλωττία. *Lexiph.* idem
 quod ἔχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμιέλλην. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἰματιοφυλάκew. *Hippia*, c.
 8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem.*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
 σύνθεσία habet Hesychius,
 perque id exponit τὸ, Κα-
 κορραφία.

Κακοτεχνής. *Ib.* c. 10 a. m.
 Καλλιτέκνος. *Deor. Dial.*
 XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho*, c.
 1 post med.

Κλεψίχωλος. (nam sic le-
 gendum, non, ut vulgo, κλε-

Ψίχολος quod recte vidit Guyetus) *Tragopod.* (In O-cyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c. 7 pr.

Λ.

Λαλυσδιγάνη. *Lexiphan.* c. 14 m.

Λεκαλέος. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτοϋφής. *Amor.* c. 41 pr.

M.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI pr. & VII haud ita longe a fine. *Μαννάκιον* ex Theocriti Scholiaste profert H. Stephanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iove Tr.* non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.* XIII fin.

Μονοχιτιάω. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*, § 34.

Ξυμμαστιγώω. *Advers. Indoct.* c. 9 f.

O.

Οξύστρακος. *Lexiph.* § 13.

Ορχησομανείν. *De Salt.* c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόσοφος. *Lexiphan.* cap. 4.

Lucian. Vol. VI.

Π.

Παιδεραστικά. *De Domo*, c. 4 f.

Πανλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymn.* c. 9.

Πάρανοίγω. *Bis Accus.* c. 31 p. med.

Παραρκέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδώρατος. *Tragopoda-gra*, v. 267.

Περίανδρος. *Lexiph.* c. 1 p. m. pro aurium sordibus.

Πολύσυχος. *Philopatr.* c. 25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v. 118.

Πολυμάχης. *Cynic.* c. 8 ad fin.

Πολυστένακτος. *Tragopod.* v. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymn.* c. 37 p. m. Sed in Excerptis Graevii aliter legitur.

Πρόαπειμι. *Iov. Trag.* cap. 52 pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum Pracc.* c. 9 ad fin.

Προαποκληρώω. *Bis Accus.* c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Parasito*, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudom.* c. 16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προεκχέω. *Pseudolog.* cap. 4 f.

Προεμπλήθω. *De non tem. cred. Calumn.* c. 8 a. m.

Προεξέρχεται. *Ibid.*

Προεπιξενόω. *Bis Accusato*, c. 7 f.

Cc

Προβρυλλέω. *Patr. Encom.*

c. 1 pr.

Προκενύω. *Pseudomanti*, c.

13 a. m.

Προπειθόμεαι. *Ibid.* c. 17 f.

Προπαρίζω. *De Salt.* c. 61 f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*,

c. 9 m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*,

c. 31 a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseud.*

c. 11 p. m.

Προσδιηγέομαι. *Morte Pe-*

regrini, c. 43 pr.

Προσμυθολογέω. *Saturnal.*

c. 7 p. m.

Προσώρεύω. *De Gymn.* cap.

25 f. vel 26 pr.

Προταμιεύω. *De Salutatione*,

cap. 61 f.

Πυκνόκαρτος. *Amoribus*, c.

12 a. m.

P.

ῤησιμετρέειν. *Lexiph.* § 9 f.

ῤικνύω. *Ibid.* cap. 8 f. Sic

quidem Bourdelorius legit

pro ῤικνύω eaque emendatio,

quantum ego prospicio, est

certissima. Verba ergo Lucia-

ni (five Lexiphanis) sunt, ἐρ-

ῤικνούτο σὺν γέλωτι τὴν ὁσ-

φύν. Prorsus ita ῤικνούσθαι

exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν

ὁσφύν φορτικῶς περιάγειν

quemadmodum id notat So-

pingius ad Hesychium, ubi

ῤικνούσθαι exponitur διέλ-

κεσθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-

φέρεσθαι κατ' εἶδος.

ῤιναυστέω. *Ibidem*, *Lex.* §

19 m.

Σ.

Συγχειροπονέω. *Lexipha-*
ne, c. 2 p. m.

Συμπαρεξύνω. *De non tem.*
cred. Cal. § 27 p. m.

Συμπερίειμι. *Lapith.* c. 16 f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De*
Dom. c. 4 f.

Συνααγρέμπτομαι. *Gal-*
lo, c. 10 p. m.

Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.

Συνδιαλύω. *Demosthen. En-*

com. c. 45 f. vel 46 pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15

pr. iterum *ibid.* p. m.

Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*

libus, c. 28 m.

Συνεξαίρομαι. *De Dom.* c.

4 pr.

Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*

po, c. 11 f.

Συνεπιστέλλω. *Chronosol.*

c. 13 m.

Συνεπιψεύδομαι. *Dialog.*

Mer. XIII f.

Συνναύται. *Pseudom.* c. 56

f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συν-

ναυθλοῦμαι, διαπεραιοῦμαι,

ap. Hesych. quo & ipso caret

H. Stephan. Mendolē tamen

vel sic apud Hesychium. Le-

ge συναυσθλοῦμαι, διαπ. est

ab ναυσθλώ, idque ab ναῦ-

σθλον, naulum. Hesych. ipse,

Ναῦσθλον, ναῦλον. Ναυσθλοῦν,

ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμε-

νος, ναυτολογήσας. Sic nimi-

rum emendatius legas, quam

in vulgatis hodie exemplarib.

Συννοσέω. *Amor.* c. 46 m.

Συντυμβωρυχέω. *Lexiph.* c.

2 p. m.

Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.

Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.

Συρρίζω. *Ver. Hist.* c. 8 f.

Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαρρήκτως. *Abdic.* c. 4 f.

Τρισκαιδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

Υ.

Υδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.

Υδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.

Υπερανатеίνω. *Pro Imag.* c. 13 a. m.

Υπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.

Υπερεμφορούμαι. *Dialog. Mer.* VI post m.

Υπερευδαιμονέω. *Gallo*, c. 20 m.

Υπερυφραίνομαι. *Icarom-nippo*, c. 2 pr.

Υπερχηλούμαι. *Amor. cap.* 1 m.

Υπερφρίττω. *Iove Confutato*, c. 4 f.

Υποδειπνεῖν τι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Υπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

Υποκρῶζειν. *Dial. Mort. VI Terpsf. & Plut. versf. fin.*

Υποπρίω. *Dial. Mort. VI* post m.

Υποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

Υποσυγχύω. *Soloecista*, c. 10 f.

Υποφείδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

Υποφρίττω. *Dialog. Mer. XIII versf. fin. & Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

Φοινικοβατέω. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

Χ.

Χλοπτόκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλέξις, Ἀποκομάω, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λακκος, Ἀκροκυματόω, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciano libello adduxit idem Steph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένως, Τεθαρρήκτως, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένως, Μεμετρισμέ-

ως, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae Ienius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσείη &c.) Homer. Il. I, 389. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. "Οσω) Infra 'Υπ. Εικ. c. 23, 'Αλεκτ. c. 24 f. & Φιλοφ. 19 f. SOLAN. Conf. supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius f. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. 'Εγώ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. 'Εγώ σοι, ὦ Λυκίῃς, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοὶ interdum pro σου poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοὶ in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὐτε τιγὰ δειλὴν μοι παριδὼν, οὔτε ἀθυμὴν & c. 38, οὔτε δειλὴν, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδὼν τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλοιμεν παραπετηγέναι σοι. Sic idem in Toxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς ὀρέσθη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες. GESN. Concederem Iensio, σου pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνεῖδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etsi enim Obsop. vertit, tuam erga me benevolentiam perspexi, quid obstat, quo minus & Lati-

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrium non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripsissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ:

ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι) Infra Chronosol. § 11, ἐγὼ δὲ ἠκιστα ἐπεφράττειν πρὸς αὐτά. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diff. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit Solanus, haec in marg. addens: Πρὸς τοὺς Θεανοῦς ἀντισυγκρίνας τύπους) Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θεαινῶν, legebatur Θεανοῦς. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaerent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem scilicet Scholasticus in Iove utroque.

Pag. 29. l. 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἔργον) Malim ἔργω. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐκέκρυπτο) Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο legebatur. SOLAN. Κέκρυπτο) Non obsecundavi Solano, ἐκέκρυπτο scribere iubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel παρασκευασμένος, in παρεσκευ — in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσκευασμένος ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omissi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus sint habenda, eorumque ex profae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1 Ver. Hist. c. 13, ubi τετάχατο quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, τεθησαύριστο. VIII, 7, κεκόσμηντο. XIII, 3, πεπλήρωτο. Ibid. I, πεφοίνικτο, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. ἐπελελοίπει no. 8 etiam νερόμιστο ex Plut. Inst. Laconic. affert. Nostrium Tox. c. 13 f. ubi συγκεκρότητο pro συνεκεκρ. Adde & Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, εὐδοκίμουν, non ηὐδ. Adde Herodian. II, 8, 16, συνευφραίνετο in 3, quas consului, edd. Sed ibi-

dem § 12 tamen *νῦφραίνετο* legas, idque aequè in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrunt. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προθεῖναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant *προσθεῖναι*; SOLAN.

ead. l. 8. Υακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἑλίκες υακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 & c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὖ) An καὶ γὰρ εὖ; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Elicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto assentior. REITZ.

ead. l. 14. Κασσιέπειαν) Vide Ὀρχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. Ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνομένου τὸν Ἄθω &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCIL. Adscripserat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. Ἐχοντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis statua, etiam quasi rex ipse effret, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὧς pro parenthesi habere. At lenius fuit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χερσῶν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταιν χερσῶν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταιν χερσῶν, quod sic habetur in plerisque Codicum, propter ἢ χείρ. Sed potior lectio videtur unicus Codicis K. τοῖν χερσῶν. Volunt utique Grammatici femininum χείρ fieri in duali numero masculinum. At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταιν χερσῶν inveni. Vid. supra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac centies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τὼ χείρε, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscat. § 20 notamus in τὼ τέχνα) credidere forsitan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverſe tribuerunt id substantivo χείρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῷ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνῃ, πόλιν &c. quia similiter τὼ τέχνα, τὼ πόλιν, τὼ ἡμέρα invenitur; ut vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τοῖν πόλεσιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus 's werelts loop, 's moeders lichaam, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholiaſt. Sophocl. supra ad Piscat. c. 20 adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταιν χερσῶν utique praefero, etiamſi vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit τοῖν χερσῶν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσῶν non esse poëticum, pro χειρῶν, sed in pedestri fermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.*

ead. l. 8. Μείζω τοῦτο) Lege τούτου. GUYET. Sed post inventum τοῦτον iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτον) Sic W. In omnibus impress. τοῦτο, minus commode. SOLAN.

ibid. Αὐτοῦ ἀνεστ.) Αὐτόν. GUYET. Sic opus erat, si τοῦτον legeretur: iam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέψῃσιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet.* Verre: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ. (Ex addendis Graev.) MENAG. An, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ. (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, ut calceus olim si pede maior erit, subvertet.) GUYET. Qui calceus laxus valeat ad ἐπιστομίζειν, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad evertendum, ad supplantandum illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere calceum os obturantem. Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκέλισῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui dederit, *ne inambulanti subvertat.* GESN. Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσῃ emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege prohibitum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iustae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statu Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. I. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τοῖς: utique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IENS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσεως) Ἐγκρίνω iudicio meo comprobatum admitto, adopto. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλλανοδίκαι) Conf. infra Περεγρ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *I.* his male Ἐλλανοδίκαι uno λ exaratum; at infra l. c. recte habet eadem cum aliis: sed pudet minutiarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖον τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic putabam; sed mutavi sententiam. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴ δὲ iunctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. Εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus est, forsitan deletο τοιοῦτον, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἐνὸρων) Forsan πλημμέλημα ἐνέωρων. GUYET. Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepra lectione nullum sensum extundere me posse fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, Obfopoeus, iam videtur animadvertisse, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνέωρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; sed num Guyeto illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa ἐνέωρῶν τινι, vide supra notata ad § 1 huius Dial. ubi Gefner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλόμενον) *Inflexum.* GUYET. Sed Bened. iam dederat *reflexum*; nec Guyeti notam addidissem, nisi viderem Obfopoeum vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyerus voluit. Nam ἐπικλάσθαι pro debilitari, infringi animo frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἱ κτον σφόδρα λαβόντας. Et IV, 37, εἴ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lips. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, incli-

nari ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἰκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum Tox. c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque scriberet, clarus iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρά, quod W. habet, hic fore usitatus; ut Long. Paft. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχίλια, (scil. δραχμαί) a me ferens has ter mille drachmas; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiss. alibi apud hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiici cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρά iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiatur ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive de nobis, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινός, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Ἐκχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡμεράϊον ποιητὴν) Τὸν Σπυσίχορον. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeraeum autem fuisse Stefichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stefichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν ἱμ. ποιητὴν) Stefichorum, qui carmine laeserat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκους) Forfan ἐν ἀντιδίκους. GUYET. Ἐν ἀντιδίκους) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύναι) Conf. infra Περσεγρ. § 26. SOLAN. ead. l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22 f. ἐν παιδιᾷ ἐποιούντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii-que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσῳ) Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Lapf. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἀμμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐμμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἔμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, an praestet ἀμμετρα pro ἔμμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεόν, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἔκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἔμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιητὰς) Horat. — Pictoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas. SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat praeter modum ferri, ut inepte interpretes; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πᾶν Graevius) βέβηκα. L. Bos. Nisi nimis notum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedestribus Dices historis proelia Caesaris, Maecenas, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλευθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare*, de quo quidquid detrahas, *neceſſe est aut infirmitati aut invidiae assignetur.* Quam vere, hic non disputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημί [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δέ φημί ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossinata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκεῖνο δέ σε φημί τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσει προσχρῆσθαι, vertuntur, *illud vero dico*, eiusmodi nobis esse *laudativarum orationum occasiones*, quomodo imaginibus & comparationibus *laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεσχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo pere necessarium. Dixerat Lucianus, plerisque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus defumtis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico*, te unam tot encomiorum nobis esse *ansas*, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare. Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκεῖνο δέ σε φημί, cum ordo postulet, ἐκεῖνο δέ φημί σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκούσας οἱ ἐπιχῳροὶ περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡκούσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

audivisti, quam incolae de ea narrant. Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini later. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri Her-
motimo c. 7 post m. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὀπί-
σον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκή-
ρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός. Nempe διευκρινθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quasi
verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς. Etenim ille, abiecto quidquid
humani a matre haberet, putamque & incorruptam atque per ignem
discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil ne-
cesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI,
pro διευκρινθὲν legere διευκρινθεῖς. IENS. Illud se vel pro σοι
positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, vide-
tur induxisse aliquem, ut παρεσχηκέναι illud, de quo est in
nota Marcili, infereret: cum praesertim non cogitaret, ἀφορ-
μὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias
στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quos-
dam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti
possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti
Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; com-
parandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
aut villioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi
auctor, non in hyporhesi. GESN.

ibid. Σὲ φημί) Vide Ρητ. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Βα.
529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σαφὲς Καλὰς ἀφορ-
μὰς, οὐ μεγ' ἔργον εὐ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχη-
κέναι τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus
remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: ἐπειδὴν καὶ δὲ λέγειν,
καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν
λόγων. Et in Cal. non tem. cred. 1 m. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς
τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρ-
έσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero
addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum
vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic
verbum requiri, ut illic παρέσχηται & ὑπολαβεῖν additum le-
gitur; & sic mihi videtur: nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive
se mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet con-
structio, Lucianae non satis conveniens. Εἶναι quidem com-
mode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum
videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gesnerus cum Iensio, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Ms. Reg. 2955: ἐκεῖνο δέ σε φημί εἰδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς &c. & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἄλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poterit, extulerit. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τοῦ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos *provehens*. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN. Pag. 45. l. 2. Εἰδέναι) Quidam libri mendose εἰδέναι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητῆς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητῆς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὅρᾳς) Ὅρᾳς ὅποιοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοὺς εἴκασε; (Ὀμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, *vides, qualibus Diis ipsum assimilavit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, *viden'*, quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? *quin & illis ipsis declaravit.* Marcellus pulchre vidit, desiderari κρείττω non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiorem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων plane uti modo praecessit, ἐνδὲ ἀνδρὸς ἐλεγεῖν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haeciam scripseram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, *quin potius ipsis imagini-*

bus expressit. Sed sensus requirit, quin & potiore ipsi expressit. GUYET. At iam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Patet interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex Iensii Lecti. Lucian. perspicuus, comparativum deesse, qui cum maiorem in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen potiore, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἐκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡδδοκίμων) Omnes libri εὐδοκίμων. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. εὐδοκίμων) Quantumvis Solanus iubeat ἠδδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὐδοκίμων etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον, εὐρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ἠφραίνοντο, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, nunquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum est ἠδδ. Est. Nec tamen Noster alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ.

Pag. 47. l. 1. Θερίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάναι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμπροδος) Atqui Herodotus lib. I, ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων. Videtur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὢν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi posse καλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse quoque surdos: immo surditatem esse causam mutae linguae? Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vocum literarumque percipiat? Fuerunt tamen nostro seculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequè poterant etiam longius a se remotos, & mufitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum Ἀλεκτ. cap. 25. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. τοῦ Μελάποδος) Cui Draco- nes lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum dederint. Vid. Plin. X, 40, l. 70, & quos ibi citat Harduin. Bochartus praefertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diff. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. Τὸν Ἰφνέα ὁξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet, transpositas literas pro Φινέα, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipso quoque hoc Lynceo ὁξύτερον viderunt Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum esse Φινέα: nec enim aliter legitur in ed. Flor. IENS. (Φινέα omnino legendum videtur. Guyet.) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. REITZ. *ibid.* Φινέα) W. Fl. & V. 2. Reliquae edd. prave Ἰφνέα. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἀν) Sic lege fortasse: ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἀν ψευσαιτὸ τι &c. Cetera glossa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Προσόντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6, & Συγγρ. cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶων) Ὡς ἴσμεν ζῶων. GUYET. ἵππων ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κουφον ὧν ἴσμεν ζῶων &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia. Haec sunt versuum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. IENS. Bis ὧς pro ὧν scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶν non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit Ienſius. REITZ.

ead. l. 13. Ἄκρον &c.) Homer. Il. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Illu vel intactae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀελλοπόδων) Fruſtra apud Homerum quaefivi. SOLAN. Uſitatus quidem Homero ἀερίποδες. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποις ἑλλοπόδεσσιν ὄχεϊτο. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζηνός που) Homer. Odyſſ. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅπου Κύναιθος) Lege ὡς που. GUYET. Mallem δ γούν K. Sed in impr. & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Lapſ. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani teſtimonia ab Solano commonſtratis tantum ed. Iunt. paginis indicata, quaefivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro cum, quandoquidem poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, ſiquidem, uſurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? ubi illis carminibus ſtupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur, δ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅπου καὶ Κυν. legere, aut Guyeto aſſentiri ὡς που legenti. Ceterum de nomine huius paraſiti vid. Bergl. ad Alciph. III, Epift. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: Fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οἰκίῳ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Obſerv. L. Bos (quem conſulendum Hemſterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata verſione ac Grotii expoſitione, Apoſtoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, ſic exponit: « intra ſuam conditionem & fortunam ſe continere, ſe ex ſuis facultatibus & dotibus aeſtimare, non plus ſibi arrogare, quam

Lucian. Vol. VI.

D d

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceret, παραμετρεῖν ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπὸν ἀλλαγῇ; Non ipse te temetieris hinc abiens alio? Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκίαν dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon. . . . Horat. Metiri se suo modulo ac pede, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, Tuo te pede metire. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπερνατείνεται, ἀκροποδιστὶ ἐπεγείρων ἑαυτὸν, i. e. brevioris staturae sit, extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ &c. » REITZ.

Pag. 49. l. 7. Τάχα δ' οὖν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δ', & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato δ' οὖν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαινουμένην ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ θεαῖς γε, ὡς βελτίστη, εἴκασα) Mendose. Scribe vel σε pro γε, vel εἴκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστα γε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα. Et hic σε requiritur, sive εἴκασά σε, sive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto Iens. coniecisse σε legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit; tamen, cum scribae in eadem particula γε, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.) Conf. supra de Imag. c. 23, ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelli-

gō, de qua supra Ἐρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Prò intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ε. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σε) W. In impressis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἀρα) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἡτιάσατο) Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philostrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μαστιξαι) Zoilus hoc, non Zenodotus, designavit, quamquam Scholiae hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad Philostr. Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notabant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Ἰστ. β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνωνος) Conf. supra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμματα &c.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὐτὸ πάλιν &c.) Ego nomen Hecoris, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, Δ, 295, Γ, 16, A, 131, Odyss. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξαληλίσθω) Vulgatam bene se habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπλήλιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum Navig. c. 4, & sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τῶν βοῶν) Alludit ad frequentissimum Epithetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) Pindarus haud dubie, quem supra poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ῥοδοδάκτυλον) Hom. Il. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσηγορίας) Insignis ea de re Clementis Alex. locus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτη κακείνους διὰ τὴν δόξαν ἀπηθα-
νατῆσθαι διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλ-
κυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὐθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα
ὑπρασσάμενη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΤΣΟΣ ἐκα-
λεῖτο καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικός ΔΙΟΝΤΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐβού-
λετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμανος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασ-
φόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν
ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπείδων κέρατι. καὶ οὐτι γέ βασιλεῖς μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται δαίαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον.
Deinde recenset Menecratem *Iovis*, Alexarchum *Solis*, Nica-
goram *Mercurii*, nomina & partes affumentes, & quos gen-
tes ut Deos coluerunt vivos, Philippum *Macedona*, Deme-
trium *Deum*. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἐμψυ-
χος θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡρακλείωνες) Pendebam animi ali-
quando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quo-
que, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequa-
tur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nomi-
num, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracu-
sanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianos* non Elea-
tem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quos-
vis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & in-
quisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origi-
nes ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖοι) Reliqua nomina satis nota: hoc an repe-
riatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, *Hermaeum* nullum
legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia
nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tan-
tum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαῖαι
legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui
multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperia-
tur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib.
II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diferte dicitur *imago*;
& de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10, (mihī II, p.
150.) Τῶν autem inferui, quod habent Coll. & M. *Sanctum*
esse in Minoë ed. Bas. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Dio-
geni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari,
vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri pos-
sunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum θεοειδές τε καὶ θεοείκελον, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Steuchum dico, Vossium, Huetium, Pfannerum. GESN. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Genes. 1. LA CROZE. Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Τους ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν ἔλεγε εἰκόνας εἶναι τὸν ἕρῳτα, σχολάζοντων ἀσχολιαν. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγχοῦνόμενον) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν) Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia, quibus demonstret, ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένως καὶ θαρρᾶλέως ἀπέρχομαι. Adde Nostrium infra Navig. c. 4, ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ. De περισοβεῖν autem, de quo Thom. ibid. agit, videhimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, deferam ad illam, verterat Obsop. Deferre propero, Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, propero ad illam. Alciph. I, Ep. 34, p. 142, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi Bergl. σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatore incessu, cum iactatione quadam corporis. Exempla annotavit H. Steph. in Thes. Interdum simpliciter propero. Lucian. pro Imag. fin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciph. III, 51, p. 392: Ἄλλ' ἐτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) Lege ἐκ ποδῶν. GUYET. Et sic Stephanus in Thes. scribi iubet, quando e vestigio, statim, significat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκ ποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. esse, ex seqq. apparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης. Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκ ποδῶν. Καὶ αὖθις. Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκ ποδῶν ἔστησαν. Καὶ παροιμία. ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκ ποδῶν φίλοι. Ἐκ ποδῶν γενέσθαι, φυγεῖν, ἢ ἐξαλείφασθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more iunctim scribas, ἐκ ποδῶν cum Guyeto ac Stephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illico, e vestigio, verum e medio, e conspectu, sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitrator. Nam & Noster alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi ἐκ ποδῶν statim est;

& Toxar. cap. 9 f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ δνείρατα οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκποδὼν ἀπιθε scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post med. Ac tamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Et in Eurip. Hecub. 52 ἐκποδὼν χαρήσομαι iunctim exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eiusdem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ ποδὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus huiusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scytha multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ. pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἄνδρας) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apostropho ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum eo. Forlane confundatur cum adiectivo ἄλλα. Confer παρὰ αὐτοῦ deinde c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πράξειν) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis, quae in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum. GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Bened. itaque versione illud *quae* vitium tantum typographicum est: ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oscitantiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samofatenfis noster, peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam textentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Orestis sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte & ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes insidet emaculanda. Ait § 1, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμενοι ἀποθανόντας. Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpreter verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) facturos, si optimorum memores simus, & honore prosequamur mortuos. Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; edicto professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium aetatum principes erigerentur a civibus. — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissimam amicitia memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris c. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τομώτεροι (pergit) φαίνοντο αἱ σαὶ (φιλῖαι) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαι, καὶ ῥιωτέρα δηλονότι ἐργάσσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ ῥᾶττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς. Reddit interpreter, ut si tuae meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis letalia vulnera infligant, quarum ictibus metet ocius dabo. Infrita, & a mente auctoris aliena versio. Verte, Et si tuae (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam. Non videtur intellexisse hoc in loco interpreter, quid sit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & cerraminibus sermo est. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. iii. Γενομένης δὲ ἐπιτολῇ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἥδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρέρρηγνυτο ἡ φάλαγξ. ubi aliquanto melius interpretes, nostri terga dabant; quamquam id non prorsus est terga dare. Plutarchus in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώρου ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 29 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς, ἵπποι scilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruiat ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίσκει πλεῖστα τῇ ὁδῷ ἐμπέσει, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den Schoot uitlaten. Quod hic vocat Noster συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae mei den Wind uitloopen. IENS. Nondum possum accedere Iensianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἀμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγοῦμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. REITZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Iensius mutandum sensit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciph. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciph. autem l. c. Τί δὲ οὖν παθοῦσα, ᾧ γὰρ ταῦτα, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἀστὺ δὲ θαμίσεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεῖς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ὑψόγει αὐτὰ. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτόν, περιδραμόντες ἅλιν τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο δις. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατήρξατο. Infra Afio. c. 37, ἀπαρρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique iungit Alciphron III. Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σπραγγεῖω βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα. Intricatus paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀκασίλαος ὁ ἰατρός ἡμιδμήτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φορὰν ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, an ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vir. Auſt. c. 26. Alciph. III, Ep. 3 f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: non, *et si prorsus fame contabescendum esset*. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαςά) Ego haec verba glossam esse τοῦ τούτεῦθεν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *auferre*; hic tamen recte *appellere* dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum investis, Hemsterh. ibi docuit. Cui tantum addo Alciph. I, Ep. 38, pag. 174, οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα. Quod recte quoque ibi conversum, a Syria huc appulerat. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarat in varianti. Solanus. Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguīs. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. l. 7. Ἄξενος) Ovid. Trist. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. Ἰφ. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπήσαι) Non contentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφεύζονται) Ita L. Codex, uti antea conieceram legendum, pro *διαφυλάζονται*. SOLAN. *διαφυλάζονται*) Mallem & ego cum Solano *διαφεύζονται*. Versio Gesneri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, *διαφυλάττεσθαι* esse *salvum manere*, *incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis ad illam feror. REITZ. Codici L. *διαφεύζονται* legenti suffragatur Mf. Reg. 2954. quare ita cum Solano rescripsimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud *αὐτῶν*, nisi cum *Φοίνικας* coniungas. SOLAN. Mf. Reg. 2954 *αὐτοῦς*, probante cl. B. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων Σεραπ.) Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος) *Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους*. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia, *κατάρχεται μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει*. Vid. Scholia & not. Barnesii; aut adi. *Ερυν.* c. 3, & quae illic annotata sunt. SOLAN. Verti *immolat*. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam*. Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos, priusquam caederentur, profugisse in Siciliam*. Iam hoc esse *κατάρχεσθαι*, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445, & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, *χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucyd. VII, 75, τῶν δὲ ξυσκίων ἢ δὴ ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Waffius haec notat: *Habet Suid. in ἐκκρεμανν. & exponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων dicit Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9, κατακρεμάννυται*. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6, *μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἢ δὴ — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων*. Et sic in A&. Apost. XXVII, 40, *ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων*. Nec abs re erit addere, quae I. Elsn. ad eum locum notavit, dicens: *Βεζα πηδάλια gubernacula dixisse Lucam notabat, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit Grotius. *Aelian. Var. Hist. L. IX, c. 40*, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginienses ait; — vid. ad illum locum Perizonium. Et *Apuleius L. 2 Metam.* p. 50, Navis turbinibus procellarum quassata UTROQUE REGIMINE amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum Delphini notat: malo scilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide *Bochartum Hieroz. P. 2, c. 1, p. 452*. Et *Grævium ad Hesiod. pag. 9*. Hinc in plurali fere πηδάλιον meminerunt auctores. *Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυβερνήτη τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam indicato.)* Vide & *Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178, Ἀγκυλῶς δ' οἰακὰς ἐπισταμένους ἐτίταινε*, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt. *Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Munker. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III Metam. 644*. Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum apposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis: nam & *Heliod. Aethiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδάλιων ἑατέρων ἀποβαλόντες &c.* quem cum aliis ab *Elfnero* adductis indicat *Scheffer*. de milit. naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a proa & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholias*t. *Luciani ad Amor. c. 6, v. δικρότων*. Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν*. Haec si contuleris cum *Luciani* verbis, supra ex *Navig. prolatis*, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat *Achilles T.* Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium aliique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehenfis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. Φιλέτερος) Corrige, Φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu Φιλέταιρος & Φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis Φιλεταῖρος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἕτερος derivemus, quod idem erit ac Φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forſan Κοράκους Sarmatice. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Sigefr. Baſſerus, quem laudat Geſnerus ſupr. ad Alexandr. ſeu Pſeudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκύθαις ἄτε ἄξένους) De Scytharum in hoſpites crudelitate, quos maſtatos comedebant, conf. Noſtr. ſupr. Deor. Dial. XVI, & Iac. Elſner. ad Epiſt. ad Coloſſ. III, 21, ubi a barbaris diſtinguuntur, quod maxime ſint barbari, ſeu barbarorum barbari, licet poſtea aliqua quoque iuſtitiae laude celebrati legantur. Patet ſaltem, ἄξένους omnino legendum, ut probe etiam Geſner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trift. IV, 56. REITZ. Ἄτε γὰρ ξένους — καὶ ἄγριους) In ξένος nihil eſt, quod ſuſpicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in ſua patria vivens, poſſit ξένος vocari. Quaefivit σοφὸν φάρμακον Eraſmus, & vertit barbaros; ſed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum eſſe ἄξένους, idque eo magis, cum ſupra iam innuerit, quod aliunde notiſſimum eſt, Pontum, qui poſtea, εὐξείνος vel εὐξείνος boni ominis cauſa dictus eſt, ἄξενον olim ab ingenio & moribus accolarum eſſe vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a Solano, & puto ipſum ἄξένους eſſe in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ita neceſſario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifeſto pravum eſt. Vidi-

fit iam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa *εὖξενος* appellari coepit. *Inhospitales* itaque tum habitus est, ob Scythas eius accolae, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. "ΟΤΙ ΚΑΤΕΣΘΙΟΥΣΙ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑΣ) Confer infra Πενθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθιδόνα) Iussit Hemsterhus. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, καὶ τίνος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων συμμάχων δὲ Ἀχθιδόνα. Ibique Hudf. ac Dukerus: Ἀχθιδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Utitur tamen ea ipse Dionysius in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam alios profae scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in Indice. Add. Lucian. Toxar. h. l. Descripsi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. l. 8. Ἦν του φίλος) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011, cum edd. S. & B. 4. Ἦν που φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. ἐκποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπεῖσις) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpretes vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. Ἑταιρίαν) Ἑταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casu, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἑταιρία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres νίκην subaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυθικῆς) An ἦττης; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἦττης ἐπιτίμειν ἐστίν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. supra Μισθ. c. 4 med. Ὁρχ. c. 4. *Infra Διαβ.* § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθηγμένους παρεσκευασμένω τοὺς λόγους) *Ilud παρεσκευασμένω* Ienf. iis praeteritis passivis annumerat, quae pro activis ponuntur, vid. eius not. ad Tyrannicid. cap. 12, vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixerim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit, *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνός Noster supra Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut de Salt. c. 72, *δήγουσα τὴν ψυχὴν*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλῶναι) *Être condamné par default*. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδύσω) Vid. notam Iensii ad § 1, ubi hoc verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hist. c. 29. Hermot. c. 24 & c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.) Ita uti emendare iusserat vir celeberrimus, ed. *Fl.* SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κᾶμοι) Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὐ λέγεις. καὶ ὠρίσθωσαν ὁπότε ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρω. ΤΟΞ. Κᾶμοι δακεῖ πρότερος δὲ λέγε &c. dein post οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὁμοῦ μεθα, εἴ τι καὶ ὄρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν; ἄρ' ἰκανός ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ Φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἄρ' ἰκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθοκλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint, quamvis iusiurandum intercesserit, vix dixeris, cuius tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17, 18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem infuturi ab Apostolo in Act. V, 36, 37, unde cum Iosepho conciliari queat, vide monentem L. Bos in Act. Apost. pag. 77, quem Hemsterhusii admonitu consului, inserere haud adeo necessarium existimavi. REITZ.

ead. l. 5. Δυσίωνος) Ita hic edd. *Infra* vero fin. c. 15 Δύσιωνος exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Gesner. hic *Lyfionis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in *Amicit.* nec in *Offic.* Ait autem de *Amic.* c. 4, *ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore.* Plutarch. *περὶ πολυφιλ.* p. in. 93 quinque paria enumerat, *Theseum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia *Lyfionis* aut *Lyfionis* nihil. REITZ. Hic *Λυσίωνος*, infra vero cap. 15 *Λύσανος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contulisse *Salmuriensem*, in qua, uti & in *B.* 4. utroque loco legitur *Λυσίωνος*.

ead. l. 7. Νέοπλουτον) Conf. supra *Tim.* § 7, ubi repente dives vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in *Tox.* eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομιμνήσκων αἰεὶ τῶν πρ.) Ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. *Leſtio*, quam secuti sumus, est in *Mss. Regg.* 2954. 2955. & 3011.

Pag. 71. l. 2. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε) Et hoc subdititium videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) *Claudia* nimirum quadrantaria *Ciceronis* in *Plut.* & ap. *Cic. pro M. Coelio.* COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *l.* *Obsecundavi*, quia duo *Codd.* sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum γραμματεῖα est in iisdem *Codd.* quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere *Lucianum.* *Alciph.* loco mox adducendo γραμματίδια dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμέραντοι) *Martialis:* *A te vexatas malo tenere rosas.* MENAG. in addend. ed. Graev. Idem notarat Guyet. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα) Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in *Cyclope*, ubi de violento eius in *Galaetam* amore sic ait: ἦρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κικίνοις, ἄλλ' ὅλοαῖς μανίαις. Scilicet poma morfibz amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Paft. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φοῖτα — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascians ad amorem concilians inesse his pomis admorsis. Iac. Elfner. ad Apocalypf. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Veneri symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & petere sese malis solitos amantes, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lasciva puella.* REITZ.

ead. l. 9. Μαστροποι) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀχρῖς) Negat Phrynich. p. 6, ἄχρῖς & μέχρῖς Attice recte dici, pro ἄχρῖ, μέχρῖ. Falso; si item in Luciano semper ἄχρῖ, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniatur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunnesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π ἄχρῖς significet omnino; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρῖς. Et sic supra Tim. § 24, ἄχρῖς ἂν λάβω. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. ἄχρῖς ἂν εὐρωμεν. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, ἄχρῖς οὐ τὸν νικητὸν — διεδέξατο. Herodian. II, 6, 22, μέχρῖς αἵματος. Epist. Man. c. 14, pag. 22, μέχρῖς ἂν γέννηται. Lucian. Dial. Mort. XII post med. μέχρῖς ἰνδῶν. Amor. cap. 25, μέχρῖς ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τοῦ omnino non tantum differt ab usque, donec, quin facile concilietur ex Il. P, 599, — γράψεν δέ οἱ ὅστέον ἄχρῖς Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθὼν. Ubi Scholiast. γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἀχρῖς vero, ἕως τέλους. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πάντῃ ἐπ' ὀλίγῳ ἐβλήσειέ τις) Erasmus: etiamsi quis admodum leviter concupivisset. Benedictus: etiamsi vel minimum concupivisset. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, etiamsi vel exiguo quis vellet, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON. Pag. 72. l. 7. Συγκεκρότητο) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (i. e. Sympof. c. 18, 19, ubi bis occurrit in ἀνάπαιστο

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, συνεκρότητο legendum atque edendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κέκρυπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκωμῶδουν) Id est, deridentes fingeant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐκτραχηλίσασα) Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad ungues refero hoc verbum, quibus configunt rapaces bettiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιεπάρη, hamo traiectus est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμμάτια) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματεῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄβραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti fumus, & binas quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἢ δὴ τῷ ἔρωτι) Ridicule interpreturque, iamque amore illaqueatum; quasi nunc βρόχος in mente fuerit Luciano. Verte madefactum ac mersum amore. Et quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato, οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

ibid. Τακερὸν) Conf. supra Amor. cap. 3, ibique ex Alciphr.

Lucian. Vol. VI.

E e

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III, p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικαύρειος τὴν ψάλτριν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκῶσι τοῖς ὀμμασι. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα) Leve mendum in his later. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore fui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum* veniebat, *dicens, se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset.* Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungerentur. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκυλίνδετο) Sic supra C. A. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίαι) *Insulae.* Nimirum tales *insulas* sive coniuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Recensum populi — vicatim per dominos insularum egit;* ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Λύσιωνος) Sic *Salm. & Bas.* 4, quas fecuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, Λύσωνος. Vid. nort. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gesneri versione, pro *Lysone*, *Lysionem* descripsimus.

ead. l. 17. Ἐξεκεκένωτο) P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένωτο. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidissem. Vid. supra ad συγκεκρότητο c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἦδ' ἡ αἶδος ἦν) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. *Δεσμοφ.* 853. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro Ἰλλὸς γεγέννημαι προσδοκῶν legendum esse αἶδος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis ficus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GESN.

ibid. Αἶδος ἦν) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciphro. III, Ep. 4, p. 282, ὅς νυν ἐγὼ σοι αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ ἀρχμῆρος. Sed & αὐτὸν mutum prae metu ap. Suid. & Ioseph. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθῆρε) Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est. Ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie minus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας: vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμμάτια, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπαλαμνησόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιπαλαμνησόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιπαλαμνησόμενοι, significabit, manum admoturi operi suo, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad dolosam machinationem referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμνησόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμνησόμενοι.) Et sane spicilegii significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπικαλαμνησόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. Menag. Sic rursus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mss. REITZ.

ibid. Ὁρῶντες ἐδώδιμον) Erasmus, huius Dialogi interpres, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clarissimus monuit, machinantes, ut videntur in Dinia adhuc esse quod edi posset. Sic Terent. Eunuch. hunc

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debibendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνδον ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpunctata & versa suo nitore restituimus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt atrium occludi, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista κτύπος ἠκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλιος ἠράσσετο, domusque ianua exterior effringitur: sicut pessime de Gymnasiis cap. 2, ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς, reddidit Benedictus in atrio, cum Obsopoeus accuratior in aulae area. Sequenti pagina vides minime verti Graeca in illis ἔαθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παῖσαν, ut autem diluxit, milites aderant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, στρατηγούς officio lictorum functos, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti fatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία est interpretis Salmuriensis in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς scribentis Chalcidensis nauclerus, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum αὐλιον, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. I. Fl. Fr. P. consentire in αὐλειον. Obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrom scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. τὴν αὐλιον εὖρον ἀποκεκλεισμένην. Ibid. Dial. XV ipso med. ἡ αὐλιος ἠράσσετο. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellipsi. p. m. 67. Confer eund. in πύλῃ p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἀρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: Ἰπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & ἀρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed

Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaeus in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμωστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἀρμωστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasse temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Gyarus sub Imperatoribus exsilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem ad ordinandum statum liberarum civitatum misso; vid. Diff. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμωστὴν legatum Praefidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμωστὴν ἐκάλουν· ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) Erasmus, ad Persarum regem.

Verte, *ad Imperatorem*. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obisopoeus argumento εἰκόνων. BOURD.

ead. l. 12. Ὑάρον νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, f. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, f. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum &c.* GESN.

ead. l. 15. Συνεστῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio I. Ellnerus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαραγέμετο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Juven. lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762 ed. Casaub. Singulari utitur idem Juven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seripho*. Cetera vid. Erasmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῦσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fusius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, κάρμιον ἔγνω ὑπὸ ἐλιέων συνοικούμενον, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γινόμενον. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινόμενον*, modo *γινόμενον* esse in Luciano; modo in antiqq. edd. *γινόμεν.* ubi in recentt. *γινόμεν.* Hic quidem *γιν.* Fl. aequē ac *I. & H. P. &c.* Alibi non semper huiusmodi minutiis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti hu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.
ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso Damon Chalcidensis, eius amicus. In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem, (aeque ut Euthydicus) amicum eius. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, nudaae sunt antennae. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, χαλᾶσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδολεσχίας p. 900: Νεὸς ἄρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. Z, 269, σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἔλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. σπεῖον. continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βύσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, &, nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεὸς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου. Sequitur, ἡ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἰσπία: haec σπεῖρον vocant Homericī interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, σπεῖον, σπείρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat Pacuvii versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poeta positum, *Quid cessatis socii eicere spiras sparteas?* Huc refero etiam Isidori verba Orig. 19, 4, *Spirae, fines, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresniano Voc. *Spera*, n. 3, Glossae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: *Ligantur plures fascēs & proūciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fratilis*

themonibus: & dicuntur sperae, quasi res, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo spirae navi iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo sarmenta, *Schlepp-reifs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod Fl. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἵππων, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἵππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. II, 20, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ δεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῶ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῶ aequè recte veritas, *bos APUD acervum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηύσι non esse in navibus, sed apud naves, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, in praesepe, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων· αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὕδων ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. Tunc boves curabant in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde — &c. vefcentes. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum conneſcitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινος & ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ κάθησθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζῃς. E. c. apud Isocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, qui ad mensam sedet, non, qui in ipsa. Ap. Achill. Tat. ipsoinit. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, Sidon urbs ad mare. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt Venetiae. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Iſocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN*, *SUPER mensa*, infra Asin. cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam esse *ob*, *propter praesepe*, apertum ex Epiſt. Sent. XXVI, p. 102, Οὐτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φαλάροις, καὶ τάπησιν· οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρέκῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένον) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasum vertisse, *imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis*, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse *fractam* sive *infractam* aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciph. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινώμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἶσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένη, & passim. REITZ.

ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci scripturam dedierunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διαιτῶντες, qua Aldina lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, sed διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω

plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest, quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster in Abdicato c. 11, "Ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελθόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit διαιτᾶν, nempe *disceptare, cognoscere causam*. Sic apud Dionysium Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δῆταν. Hinc iudex passim διαιτητὴς dicitur, & δῖαιτα non raro *arbitrium, iudicium* notat: sic apud Nostrum in Deor. D. XX, 1, Iuppiter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin relictens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθούμαι τὴν δῖαιταν. & iterum eadem pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν δῖαιταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δῖηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydidem δεδῖηται pro δῖηται. Vide sis, quae supra ad Tom. I de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. IENS. (δεδῖηται legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Rarior usus verbi διαιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum, Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, διαιτῶν, δικάζων. καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Prorsus ab Luciani mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus, ut aliquid petitori aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque iam, dum accurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum infueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito iam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispo-*

nere, *disceptare*, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento fatishat. Quam significationem τοῦ διαιτῶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαίτα de schikking. Aristoph. Eccl. 669, τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ μίαν οἰκήσιν φημι ποιήσιν συρρήξας eis ἐν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσεις, δεῖξον &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, permittitur mihi arbitrium. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δεσιτήματα. Quod Scholiast. exponit, ἐπιτῆδενσαι πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositisime. Pro *disceptare*, *componere*, Dionys. Hal. Isaeo. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαιτῶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νεῖκη διαιτῶν. Adde Harpocrat. v. διαιτηταί, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, Iensum idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. l. 2. Ἀπὸ τάλαντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspiciatur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ ἑρσους, scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελείπειτο, ὡς ἤκουσαν, ἦγον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαιτῶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quae

in testamento illis erant legata. Nam διαιτέω non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτέω Luciano est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graev. vii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Act. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνοθεμιν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Πανλώβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Thes. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λωβητὸς notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notas in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab la Croze indicatam compendiose describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c. ad quae Voss. „πεντεκαίδεκα προσεστῶτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικοῦνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομώτατα ἀνδρῶν χ' καταστήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἔχοντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προσεστῶτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδονται. πάλιν δὲ τῶν ἑ' προκάθηνται τρεῖς οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecelebant, & inter Τιμούχους tres praefidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in Toxari, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit. — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

H ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur :

H ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΙΑΓΟΥ ΚΑΙ

H ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἤξιασεν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥαδίας παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὄψιν. Quam necum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset iam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῶν ἀγεννῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγεννῶν) Debetur haec genuina scriptura Mf. Gr. P. L. & edd. l. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, doctum deducenda, multis docet Elfner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκα σου. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posterum. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocus ἀπωδύρετο. Vertit Salmuriensis *declararet*; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀπωδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Bass. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt posterum*, id Gesner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *deplaret* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον: quod vero Graeviana ed. id servavit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦσεν. In impressis vero ἦκεν. SOLAN.

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζευγνύμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγνυμι eiusque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Elfner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ.

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἐστεμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλῇ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπίτιμος) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπίτιμοι, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, qui integra fama & exsultatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακῆς) Plures fuisse Scythias uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημητρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συμεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam nostrum Ὀρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν) Alciph. III, Ep. 37 pr. ἦεν εἰς Ἐρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκῆ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meursi. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristae. I, Ep. 4, Ἰπτίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παίδος, ut Alciph. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ροδίῳ — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *imposforem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

ead. l. 5. Μένονα βοῶν) Existabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοφ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides structurae sunt ex saxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis aurem huius cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philop. COGN.

ibid. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἢ δὴ μῆνα) Assumit ab Erasmo Benedictus sextum iam mensem adverso Nilo navigabat. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumpsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἦδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. GRON. Adverso Nilo & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removet. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de professione; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur adverso Nilo servavit etiam Solanus. GESN.

ead. l. 14. Κηρύκιον) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. ope eruere non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Δικ. § 5. Ibi invenias, ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἔμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ est irruere in aliquem, invadere. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, λύκος ἔμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere in quem, quasi in rete, Noster Tim. § 25. Nec non pro incidere, obviam venire, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) ἡ μὲν — ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθοῦν discretim scribendum, sed legitur ἐπανθοῦν in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπολοῦντες) Etsi simplex πωλέω vendo primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cett. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostrum aliosque media correpta scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciph. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitas ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, ἀπημπόλησεν media longa exhibentis, sum secutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀμπημπολ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusio rem notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀπημπόλησεν, aequae ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, Κἄνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολόμενοι unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur Solan. varietatem quae fieri, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν custodiae praefectum significet, aequae ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praefides notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obs. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. Τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα) Ex mala interpunctione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *uirpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*: quare id comma iustuli, probe monente I. Elnero ad Aët. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura affert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλοιὸς ἥρκει) Haec instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ στεφάν. Catasta autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae; qua servi vincti tenebantur, qualis a Prudentio describitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox c. seqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθεσαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγαγὼν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscripserat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. II. Z, 351, — νέμεσιν τε καὶ αἰσχεα &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεως τε καὶ εὐφρανίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. Αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετρυχωμένα) Th. Mag. v. περισπασσῆν haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τρυχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit pilis nudati: modo aliunde etiam constet, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετρυχ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασσὼν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alciph. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν
Lucian. Vol. VI. Ff

ὀβολοὺς δύο, καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἵλεων καταστήσας. Quod etfi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem τιθασσὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etfi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοστής; Ἀρμοστής autem quid sit, vidisti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἀρμοστή. REITZ.

ibid. Συναρμοστή) Uti supra c. 17 τὸν ἀρμοστήν, ὃς ἤρμοσε τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praesidem certe & Rectorem provinciae ordinarium intelligebam: ita hic συναρμοστήν Legatum dici arbitror, cui mandata a Praefide iurisdicatio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Praetores, cum fascibus, sed ἐπαρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diff. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμοστήν esse magistratum ordinarium, συναρμοστήν, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset: quod ut signarem, ductus in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο: quod si cum ἀχθεὶς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Past. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζεΐβι. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδ' ἐτίμησαν. Alciph. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Δειρομένων) Narrat, cum quidam vincitorum

in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδεντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmurienti: *Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo, quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, multo minus versionem Erasmi cyphonibus in eam insertis. Δειρομαι est quaero, interrogo. Sed legendum ex Ms. δειργομένων, vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad totum primum ostendit. Cur cyphones verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἰκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι.* Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur. Immo eadem catena. Solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5, *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* Ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque conficti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. insertis) dirimentibus (sc. catenatos) solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincti compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae maiori. GRAEV. Non spernenda est altera, quam ex Ms. profert Graevius, lectio δειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisset traiecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δείρω est traicio, innecto, implico, infero. Infra c. 43, διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δειρών τοῦς δακτύλους, digitos inter dentes inferens. In Pseudomanti c. 26 E. Γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς δειράρας, gruum arteriis contextis, & per caput insertis. IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscuiusque in eam catenam erant inserta. Iam cum maior illa catena dissecta erat, solvebantur

omnes ab illa. Significat autem *διδείρειν* *traicere*, *transmittere*, *inferere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, *διδείρειν ὁλόσχοινον τῶν ῥινῶν, holoschoenum per nares traicere*. L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: *ἔτι μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείρειε*. Vide Dion. Chrysost. 205 B. C. SOLAN. Non nego, *διδείρω* signif. etiam *infero*. At non quamvis infertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. Aelian. IV, 28, *διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον*. Ubi non simpliciter est, *insevit digitum*, sed ita insevit, ut ab altera parte promineret, *pertransfret*. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgaram & hic veram esse, quia praeposit. *διὰ* additur τῷ *διδείρειν*; hic vero *εἰς*. Interim nec falsam esse, satis patet; nam etsi *διδείρω* cum Graevio substituas, tamen *εἰς* manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgaram lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, *διδείκντες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὀρᾷ*. Ubi prius a *διδείρω* an *διδείρω* derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitarit, *διδείρομενον* passivum esse a *διδείρω*, sed *διδείρομαι* crediderit tantum significare posse *interrogo*. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκπιδῶσιν) De furibus cito aufugientibus *ἀποπιδῶν* Alciph. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὐτε) *Αὐτοὺς* adscriptum in marg. A. 1. non addito signo, pertineatne ad *οὐτε*, an ad sequens *αὐτῶ*, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad *αὐτοὺς*, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Ms. *καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διέξῃλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς*, ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias. *Αὐτὸς*, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet *φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος*, sis malus orator, pro vulgato *φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος*. & paulo ante illae membranae pro *διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους*, scriptum ostendunt *ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους*, tam bonos & generosos amicos. Nec spernendum, quod frequente pag. in hoc Codice legitur, *εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ*, *verusne quis gubernator sit*. In editis est *ἀγαθός*. GRAEV.

Versionem Gesneri vulgatae lectioni αὐτὸς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obscurus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διεξήλθον) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei iam est assuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdic. c. 31 bis ter sic loquentem, Ex Lectt. Ien. si Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. II. N. 299 seqq. Οἷος δὲ βροτολογίδος Ἄρης πολεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατέρος καὶ ἀταρβῆς ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε τάλανφρονά περ πολεμιστήν. Qui metus filius Martis TERREAT quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἄλλω μὲν ἂν τῷ θάρρους καὶ προθυμίας ἐνέβαλλεν. Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuere. REITZ.

Pag. 97. l. 7. Βεβαίους) Vulgatam potiore arbitror, etsi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eger. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem τοῦ φαινόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα) Sic supra in Alex. cap. 51, καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, οὕτως εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adiectiv. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας) Itane vero? An terga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἀποκρούομεν scripserat Lucianus, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. l. 2. Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme est iurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcanum habetur, quasi mu-

tuo cruore sacratum. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis. REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὀρκία δὲ ποιεῦνται Σκύθαι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. Fl. vero μετ' αὐτό. SOLAN. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrium, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatus τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est, ut demonstrem. Vid. tamen Hom. Il. A, 193, ταῦθ' ὀρμαινε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἰ &c. Et in aliis profae scriptoribus, ut Alciph. III, Epist. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφέται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, licet autem summum tres in foedus tale coire, pro communi eis τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἀνὸς πολυφίλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per gladium iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per lanceas iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Justin. XIII.) neque per sceptrum iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. Il. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A. olim ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BROD. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, Arcum & Gladium ceteraque arma pro Diis habent. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iusiurandum Scytharum, νῆ τὸν Ἀκινάκην, καὶ νῆ τὸν Ἄνεμον. Tamen si Acinaces vocabulum sit Persicum ensis significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. Lu-

cian. in Tragoedo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II, p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Past. III pr. ἐπιπεσοῦμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφοροι est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπες. antiquarum edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. GSN.

Pag. 103. l. 1. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλίσκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post κατελαμβάνοντο, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythias & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egregie autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δέκ' ἢ ἑνδεκά γυναῖκας, δάδεκά τε πλείους τινές. Ἄν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμνηκὼς τύχη, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἀθλιός, Ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεί. Hic vero, ut quantum debeat clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένοι τοὺς ἄκοντας) Iamdudum notatus & agni-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utrique cap. 55, ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διαρμήενος, non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum *αὐτρά*, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ζίρις Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὃ Ζίρις; quia βοᾶν, cum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare*, *exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βοᾶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βόσπρον μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Esai. XII, 4, Τρυφεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, Τίς ὁ βοᾶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pseud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit *verbum neutrum*: ait autem Plaut. *clamitant me*, ut revortar. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκοντα) Forfan ἤχοῦντα, nam supra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν) Oculos offerre eruendos summum amoris signum esse, hoc Luciani aliorumque testimoniis ostendit I. Elsner. ad Epist. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἀν' ἐδῶκά τοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀνωμότους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam sine iureiurando, ut multa tuto possint affingi, quo historia evadat mirabi-

lior. Fuit, cum in Graecis verbis pro ἀνώμοτους fufpicarer ἀνώ-
μότω εἶναι legendum: εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ πέντε
καταριθμήσασθαι, ἀνώμότω, εἰ βούλει, si quis alios decem ad quin-
que annumerare concederet tibi etiam iniurato, si placet. Iuraverant
scilicet ambo, Mnesippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ven-
tum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amici-
tiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώ-
μος est iniuratus, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notif-
simo illo Euripideo, Ἡ γλῶσσα ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώματος.
Et ipse Noster supra c. 18, καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώματος
ὦν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil
foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollici-
tandum. Etenim ἀνώματος non modo is est, qui Latinis iniu-
ratus; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive
pacto, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa
& obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ὅρκῳ κατει-
λημμένος. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ
εἰρήνη ἀνώματος, (id quod unicum ad probandam hanc huius
vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confir-
mata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum hi-
storia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri,
admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet
ἀνώματος iterum apud Nostrium T. II, p. 113, ubi causa datur,
quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Lato-
nae iusserit exsistere. Ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ
κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοῖ τῶν ὀδίνων ὑποδο-
χὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam
monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώματος νῆσος est,
quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iu-
no, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui
in voce Ἀπόματος ita: Ἀπόματος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώματος
δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὁμώσας. Mox addit
eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Ὑπὸ λέοντος) Leones Scythia non habet. (In ad-
dend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἰδὲ Βάσσην) Verisimilia haec non sunt: leones enim
Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Ἐπιτίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco
ἐπιτίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet,
quod nihil variationis noratum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Διείρων) Vide quae post Iensium de hoc verbo
disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

ead. l. 15. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασι. ἐν Βοσπ.) Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλεῦσαντος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, *responderat illi rex*, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, iam operam illi rex dederat, ut Ἰκαρομ. c. 26 de Iove, qui audit modo, non respondet, ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχει) Legendum videtur ὥς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; quam dives es? &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgato. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adverbis est satis obviū, ut ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχει ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχει, pro εἶη, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὥς recepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. sive Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. REITZ.

ead. l. 11. Δείσειν, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum περιμένων coniungetur, quam cum δείσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός) I. supplex implorat auxilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergore bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Zenodotus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde & Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, confarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγών) Suidas l. c. περιγαγών. P. vero παράγων. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frustra multa diffecta & tosta, in extenso tergo confidere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carnum portionem quicumque fumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt Ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro φίλοις, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi Ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, Ὀπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic Ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distinguī ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide I. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vet. καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ Ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁ πόσους ἂν δύνηται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροίσθησαν αὐτῷ ἵππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, Ὀπλίται &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἵππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ Ὀπλιτικόν, ἵππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, postremo tota armorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam terfissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἵππεῖς reddit quingenta millia equitum, paginae seq. fine verba haec, ἵππαρχον γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, nam te quingentis millibus equitum praeficiam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto crede. IENS. Ὀπλίτ. ἢ πεζούς) Cum Ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. SOLAN.

Pag. 112. l. 14. Τοῦ τράχωνος) Id est, asperam regionem. Α τράχων est Τραχωνίτις, subintellecτο γῆ. GUYET. Vid. 1στ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praeceunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ἡ μὴν) Παρ. ῥ cum puncto subscripto: sine illo Fl. I. H. S. Omnes tamen discretim. Alibi ἡ μὴν iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἡ μὴν disiungi, & ὄντως significare, satis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμηροὶ τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκεύη Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecissimo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z, 211, Ταύτης τοὶ γενέης τε καὶ αἵματος ἔξ ἐμεῦ εἰσι. Item T, 105, οἷθ' αἵματος ἔξ ἐμεῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elfner. ad Act. Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13. Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi ὁ δόν. Ἐς Φάρσαλον ἔτέλεσε, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde Nost. Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὅσπερ αὖ ἡ ἀριστερὰ) Ἀν ὅσπερ αὖ εἰ ἡ ἀριστερὰ &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβίοτος οὐ μετ') Delendum viderur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum Bas. an οὐ μετὰ πολὺ cum Fl. quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic Fl. Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ: nisi quod B. 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod genuinum cenfeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελεῖς) Suis sumtibus viventes. GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διεκρίθη) Hanc phrasin probat contra Gattakerum Elfnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia-

ni, item alia ex eisd. Dial. Meretr. XIII post med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympof. c. 44, ubi δειλε τὸ κρανίον — ἐς δύο videbimus, item ex Demosth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, σχίζεται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus, (de qua ellipf. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciph. III, Epist. 54 pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη κατεβρώγος ἰμάτιον φορῶ; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακτωθεῖς) Corrupta haud dubie vox; cuius posterior pars τρωθεῖς fuit. Sed quanam alia vox sub πυρακτ. lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forfan tantum παρατρωθεῖς, forfan κατατρωθεῖς scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπίδα διηρμένος) At supra c. 9 circa fin. habuimus διηρμένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & sic scribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. διηρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam διηρμένος est a διαίρεω, divido; διηρμένος vero a διαίρω, tollo. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. IDEM in Addend.

Pag. 121. l. 5. Ἐσπείσθημεν) In omnibus antea legebatur ἐσπείσθημεν ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri posset recepta scriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius est, quam ut moneam. SOLAN. Ἐσπείσθημεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens δόξαν, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomae persuasum, ut idem sentirent. Et si enim σπένδομαι egregium est, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβήρον, *litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo*; (seu malis construere, *litteras misit ad Severum*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem ἐσπείσθημεν sic passive pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἐσπειστο, — ἐξελθόντες ἀπήσαν, *interea vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abie-* runt, alia res est. REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὁμοία) At re vera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex historia Timurbeki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὁμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἀνεμόν καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθήναζε ἀπῆειν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciph. III, Epist. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibiq. Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiae ad IV, cap. 53. Προσβολή, αἰτ, ἀντὶ τοῦ προσόρμισης καὶ καταγωγῇ. ἐπί-θεσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium est Asiae, de quo vide Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκευάζομεν, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἡγοράζομεν) Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo, res quasdam importatas in portu spectasset, in eumque e navi subduxisset, emimus. Immo καταγωγῇ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Aristophanes Λυσιστράτη pag. 860 Lugd. ed. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτοιν. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἡγόραζον ἐς τὴν πόλιν· ubi Scholiae perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἡγόραζε. Et cap. 164, καί μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant negotiantur. (Adde Salmaf. de Usur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diversorolum. GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπασάντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειθρον) Omnes libri habebant hic κλειθρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepfit. Vide 'Αλ. c. 29, & Ερχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Pro πράξοιμεν, nescio an fatis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per arenam periturorum corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. 'Ανδρολογηθέντες) 'Ανδρολογεῖν milites conscribere, Alciph. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex Hesych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis inuestus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλω τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην) *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. 'Ιγνύσιν) 'Ιγνύσιν Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. dices, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύην Ionice aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? etsi ἰγνύν dedisse Nostrium verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. 'Αμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythis tot inaudiisse probabile sit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 fatis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrin iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Coniciebam tunc, legendum περίεσιν, pro πάρεσιν. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διεκπαίσας) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαλεῖν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν, quod Scholiast. exponit, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciph. III, pag. 408, quo probet suspitionem suam, etiam in Lucian. Sympol. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπεισέπεισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπεισεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro fuga elabi inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Nostro potius est *extrudi*, *eiici*, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere voto*, *exsibilari*, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκέκαστο ὑπὸ τοῦ πυρός) Poteest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in καθὼ ita explenda, κατ' ἐκείνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαστο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus comineatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. At viderint tamen, qui possunt, an non iuvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Ceterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροικόν) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἀγροικόν τοῦτο εἰρηκας, καὶ δεινῶς βοιωτίον. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) Contenti simus. GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, nos invicem amplectimur. Erasmus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύγονται (διαφυλάσσονται vulg.) non contenti aufugisse. Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπητῶς, vix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἡκούμεθα vicissim interpretabatur ἡγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἡγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δὲ αἱ τε χεῖρες ἐκάστω ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὄτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδένος λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γηρύονην) Geryon, Erytheae insulae in Gad-

tano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. l. 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, Patrensem se dicit c. 55, ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salinas. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς... ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας... ἐπιτηδεύματος τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex frequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoeschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀθῆς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adpersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GESN.

ead. l. 2. Ἀπείν — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπείν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνδρωπον ἐπιχώριον. Inscitissime interpres, Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, proficiscer. Verte: Fuit, cum proficiscerer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro. De tessera illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. IENS.

ibid. Θετταλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscripserat huic notae Hemsterh. Patara Lyciae est, non Theffaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

ead. l. 3. Συμβολαίου) Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Basf. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Ienius. Probare potius debebat, *συμβολαίου* etiam dictum pro *συμβόλω*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τοῦ *συμβολαίου* notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 seq. H. Stephani in Thes. &c. Sic *συμβολαίας δίκας* interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμεισιν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν *συμβολαίων*, ut rati sint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158 τῶν *συμβολαίων ἀναίρεσις*. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῶ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. GESN. *Συμβολαίου* quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς πρόην ἐδικάσατο περὶ *συμβολαίου* ναυτικοῦ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Isocr. p. 102, v. 29 ed. Lipsf. Τὰ μὲν γὰρ *συμβόλαια* πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἀνευ μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν *συμβολαίων* ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραφεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, versf. 16 seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ *συμβόλαια* δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν *συμβολαίων* τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἄλῶν) Nescio, num propter ἄλῶν Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ ὕπατα) Siccine solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod ἔς pro ἐν positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae suppetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud ἔς ibi significare, *ad, versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ὥς χεῖμάζειν ἐν ταύτῃ, φερίζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλπιον. Alciph. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ἄς ὥμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἀντρον), *quas nymphas aliquando adiuravi in illo antro*. Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollius p. 62, ἔς δόνακας κρύπτεται, ἔς ἔλος ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. flag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noster *mox* cap. 17, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλιν. Evang. Matth. II, 23, κατόκησεν εἰς πόλιν, *habitabat in urbe*. Quinque similia vid. ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Evangelista l. c. ut ibi sit, *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὼν & ἐν τῷ παρόντι, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita ἐν vicissim pro εἰς permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursus habet, in quibus εἰς pro ἐν positum. Ita etiam εἶσω pro ἐνδον Alciph. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post bis terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅτι) Sic Mf. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress. ὅποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκανὸν ἔχει) Cur ἔχει, & non ἔχει, ut τρέφει, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editi. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissem. GRAEV.

ead. l. 14. Τρέφοι) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum desleat oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφοι mutanti, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Mf. Reg. 2955, & ἔχει cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) I. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, affero. L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciph. III, Epist. 54 pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήση με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κράνιον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκτριανοῦ) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. Περὶ Δεκτ.) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmurienfis παρὰ Δεκτ. quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Mf. Reg. 2955. Περὶ cum Reitziana etiam B. 4.

ead. l. 9. Παταρέως) Nihil dubito, quin Πατρέως legendum sit, id est, *Patrensis*. Mentio fit Δουσαρείου Πατρείου apud Ammonium de Interpr. p. 17. LA CROZE. Et sic ex Fl. dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Λυκίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμοί) Ita ex Mf. Reg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, rescribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμὲ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαίστρα ἀγχι με καὶ δεικνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, ostensaque domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, οἱ μὲν θερμάποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νῦν μοι ὁδὸς) Aberat ab editionibus artic. η, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν) Intellige δῖα. GUYET.

ead. l. 12. Κἂν τοῦτῳ) In lunt. κἂν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vet. edd. saepe omisere. Sed cum Par. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distinguitur a κἂν etsi. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. Ἰμάτια — ἀνθινὰ) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πῶς τὸ ἀνθινὸν τοῦτο — ἰμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurreret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, ego Abroea sum, amica si qua unquam fuit tuae matris, cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam forsan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Bellidae nomen Palamedis. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοὶ) Solan. iubet conferri Κατάπλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. Et 2 Ver. Hist. § 6 pr. τοῦτοις ἀπασι κηλαύμενοι κατήχθημεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciph. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχὼν μοι τὰς πύνας καὶ ἰσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἰκοσιν. Ex his passerculis partem electam misi pinguioribus tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχὼν pro λαχὼν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi servaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae fortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe procures, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικὸς, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλης. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasıs amatoribus & amatis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Elfner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspensionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει habemus, quod alii frustra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς ζῶα) De hominum & brutorum metamorphosis in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequitias simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἰονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύμενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accinxit se ad philosophiam. Alciphro. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται, ad huic auxiliandum Herpyllis se accinget. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosèque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam Gymnasium. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβλάψατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, Tum illa, lumbi agilitate moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens. At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt tum illa, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὴ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, lumbi quidem tui agilitate mov. Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπέας ὁδὸν ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Basileenses vertunt, cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδονῆς. Verrebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudico verissimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ᾧ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις' ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur, ita agit, quam si voculae ἢ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῶν legendum videtur ὑμῖν. Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur. IENS.

ibid. Ἡμῶν ὑγρῶς) Forſan ἢ μὴν, i. e. ὄντως. vid. Hefychius. Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. GUYET.

ead. l. 3. Ἰταμόν) Scholiast. ἰταμόν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐταινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργόν, ἰταμόν, ἀναιδές. In Suida ἰταμός quoque legas, etſi ab ἰέσθαι derivat. Et eadem pag. idem Suidas ait: Ἰτης. ἰταμός. σκληρός. τολμηρός καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum, convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adſpectum* notat ap. Alciph. III, p. 360, qui de philosopho Cynico dicit: Δέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασειών, τὸ βλέμμα ἰταμός, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμός generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. REITZ.

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ post τὸ μεστὰ desiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαυτον) Conf. supra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) Ἀν παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum sententia postulat. SOLAN.

ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audaſter mutavi accentum, cum edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. προσεκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα.) Illud μὴδὲ optime quidem Gesner. reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in Long. Paſt. I, pag. 4, ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὸς φιλοπρωπίαν μιμήσεται. Item apud Alciph. I, Ep. 32, ipſo principio, μὴδὲ κρείττονος εἰν σοὶ τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Bergler. similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, an ne vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) ὥς οὐδὲ πανσομένου μου, se tueri

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Paft. III, 110, 1, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster 1 Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliiue affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν· vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. Il. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, dicam verbum, nec celabo. Z, 180, — ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἰταμόν) Ita adspirare scriptum erat, forsan studio, quia ab ἱεσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμός, ἀναιδής. σκληρός. ὤμις. παρὰ τὸ ἱεσθαι ὃ ἐστὶν ὀρμαίν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. ὤμις) Non comparebat in editis. Sed inseruit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. Τοὺς δεσπότας) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium reges, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vet. & Codd. οὐ scribunt pro ο, facillime accidere potuit ut ο cum ν permutaretur. Et utique Ὑπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινὸς pro mentiri adversus aliquem, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Impersonaliter, pro κλίνη ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. Τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae suis peculis exutae*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λελυμένα videntur distae, non colligatae in sertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nuda ut nascebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ)

αὐτὰ) aliae solutae foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, aliae in ferta plexae. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότιν & sane sic iam habent interpretes. GRON.

ibid. Δελυμένα) Rosae solutae, rosae fertae Apul. GUYET.

ead. l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem exspectabam*, legit τὴν συμπότιν videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapse haec Palaestra Lucio dicit, ὦ μεράκιον, ἐκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio venefica; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, se *magistri* ac *praesidis* more eum erudituram. Quid quod & Dei nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Iens. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. flag. 86 subiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνομένου ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) Durus, exercitatus, exercitatione induratus. Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχύς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτροφής. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἴδῃς) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἴδῃς, ἔφην, φεύγοντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis Parisinam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsā ex coniectura insertum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτίαν) Ὑπτιον forsan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλων) Forfan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν glossema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήσας) Τὰ σκέλη sc. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) ἴσως, κώλω, id est, *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *iunge & agglutina*, αὐτῷ, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλᾶσθαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἅλεις fumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus enarratores quaerito; aut potius nā inquirito prorsus, si sapias. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰσχυέτω) Forfan ἰσχύη. Sic interpretes. GUYET.

ibid. Ἐξελεύσας) Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Δῆζον) Quatenam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄρμα) Ἰν κλινισπάλῃ nihili est τὸ ἄρμα in his verbis τότε ἥδη ἐπιβάς, ἄρμα κατ' ἰξύος δήσας συνέχε. Bene Mf. ἄρμα κατ' ἰξύος δήσας, vincula ad ilia alligans. GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. παραγενομένων δικαστῶν πλείω τῶν τετταράκοντα. Ubi Wesseling. No. 48: Rarior aliis hic usus vocis πλείω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii potestate instruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω, supra Abdic. c. 16. REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) Ἀν, ἀλλ' ἀκουε; Placet. GUYET. Ἄλλα καίου) Κέου, mendoſe P. In L. ἀκουε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens eruatur. Hic necessarium fuisse apparet, cum interpretes vel omiserint verba ἄλλα καίου, vel reddiderint *sed urere*. GESN. Illa coniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc fordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & versione Gesneri, nec abit ab edd. nisi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἄλλα exhibens, quod vel sine Cod. licuisset. REITZ. Mf. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκένοντα τὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. mox seq. παλαιών in παλαιέ, h. f. mais luttés en silence, sans raisonner.

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπρῶσον) Lege ἐπιπρῶσον. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐτι τρῶσον, vel πέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλόν) Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγε) Cum in Basileensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγγειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἢ Ἀττικὴ πολλοστήμωριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. ὡς ἄμμα σφίγγε) Scaliger ad Euseb. Incertus interpretis huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox ἄμμα, usurpata etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66, — ubi male interpretes oculos dedit, quasi essent ὄμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Foran κρύψον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνασπάσης) Locus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὑφελε) Τὸ πέος forsan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) Le croq en jambe, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθισον) Lege κάθισον. GUYET. Guyeti emendationi favet Ms. Reg. 2955. Sed κάθισο cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter καθίζω & καθέζομαι vid. Soloe-cist. § 11, ibique nott.

ibid. Εἴτα δοῦσα) Εἴτα λαβοῦσα, & mox pro τὸ λοιπὸν — καταμάττου, τὸ αἰδοῖον — κατάρματτε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χειρὸς) Forſan, καὶ τῆς χειρὸς. GUYET.

ibid. Πάρα·φαι) Lege παρά·φα. GUYET. P. I. & Ven. παρά·γραφαι. Quidam παρακύν·φαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. Ἐς non agnosci a Mss. a se collatis testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. Mox auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθον rescipimus ἦθλου. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον. Adde, quod ἦθλου, palaeſtrae verbum, optime convenit cum superioribus.

Pag. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) Sed heri mea fascinandī artem callet. Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basileensi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed heri mea valde invida est erga artificium suum, & studioso abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat conficius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκανος) Invida est circa artem suam. GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego malletm ἰδεῖν. SOLAN.

ibid. Τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, herus, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gesner. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, in hisce acquievimus, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, inter haec, quod posterius parum refert utro more reddatur, num post, an inter haec; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari post haec; aequae ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰπὶ τούτοις δρῶ, aut post haec sic faciam. Quod cum Scholiaſtes duplici modo exponat, significatio τοῦ post haec tamen firmatur ab Kustero ex Eurip. Phoen. 1214, Τί τὰπὶ τούτοις παῖδ' ἐμῷ δρασελετον; quid post haec filii mei

facturi sint. Item Ione 256. Addo Herodian. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet post hos. Namque ait : Ὡν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαϊτὸς τε καὶ Ἐκλεκτός· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν συγκλήτου πρωτεύοντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις in his cum verti, respici putabam ad leges & conditiones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit ad suum amatorem, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐρωστήν. Utique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo verti amasium. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ νῦν ἔχεις) Potes. GUYET.

in Schol. Ἀδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀδρός laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἀδρός & ἀδρός· vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Forfan ἐκεῖνοι quaesivit Solan. Nec respuerem, si invenirem: facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οἱ. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἶον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. κρῶσσα, οἶον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνος magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex Aristot. Hist. Anim. VIII, c. 3, notum est. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν ἐώρων ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsceni in porcos, asinos, sive iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & seq. COGN. Ἐαυτὸν) Ita L. Codex & Fl. In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non desunt eiusmodi exempla. SOLAN. Quia ἐαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente Solano, non necesse erit id mutare; & quia ἐαυτὸν a scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Cod. L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniat, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐκὼν ἐαυτὸν ἐνσεύσαιμι τῇ ἐστίᾳ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde 1

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciph. etiam II, Ep. 1, p. 198, *ἐαυτῇ* pro *ἐμαυτῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam *ἐαυτῆς*, idque pro *ἐμαυτῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsitan & ibi sufficeret. *Ἐαυτοὺς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοὺς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον) Pristinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. porius Appuleio) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes reperere. REITZ.

ead. l. 12. ῥάστη) Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis *ῥάων*, nisi quod *Fl.* mendose habet *ῥᾶον*. SOLAN. *ῥάων*) Solan. iam correxerat *ῥάστη*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald. 1.* quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *ῥάων*. Quod probo, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat. Unde imitatio fati appareret.* REITZ. *ῥάστη* tamen Mf. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in Epist. I Theff. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀληθὲς & ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura & revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνος ἀληθινός*, ac duabus paginis post, *ῥόδα ἀληθινὰ &c.* REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπισέρχομαι) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς τῆς ἀκέρου ταύτης περιεργασίας) O intemperantiam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*. GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. Ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο) Ὡς δὲ αὐδὲν ἐνδον ἄλλο S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Προλαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inferuerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Idem c. 43, ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρον. Ἐπιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. Ἀνυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excepta S. & Amst. quae n in penultima dedere; hic vero e servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per e scribas, dicitque: Ἀνυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῶν, τὸ γὰρ ἐν τῶ ε, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδέσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Wesfeling. ad Diod. Sic. l. c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ ε damnantes, ex Diod. Lyfia, Aeliano, Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi n servavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπωλύμην) Ἀπωλόμην adscriptum in marg. Basf. 1. deleto ἀπωλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπόλετο ὑπὸ τῆς ἀγρας ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ εὐθὺς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπεκολούθει) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπικολουθεῖ. Mox eadem hac pag. integrioribus iterum eadem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων) Ἄλλως, ματαίως. MARCIL. Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes, nihil ergo proficiens rudendo &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertus, autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἔσθην) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: ὥστε ἔσθην τότε, καὶ ἐμείνα ὄνος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, ὥστε ἔβην τότε, tum sic obturato ore procedebam. GRAEV. Ὡστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύομεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ ὕπατα. Adde Arrian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz. excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. vet. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesse, & ῥόδα ἐκεῖνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνην) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, f. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. Iumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice puniçantes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. GESN.

Pag. 151. l. 12. Παλινδρομησαι &c.) Iambus proverbialis, quem Erasmus exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus versiculus: *Est satius regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμίονῳ) Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμίονῳ. GUYET. Ἡμίονῳ) Quem tamen supra passim asinum dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν ὑπήκουε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπ' αἵματος κατὰ τὸν θάνατον ὀρχούμενος) Captauit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses, *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verbe simpliciter, *ille deorsum abibat mortem saltans*. GRON.

ead. l. 8. Ἐγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse *statui, decrevi*, quis dubitet? Conf. mox c. 39, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν. Sic in vita Aristomenis ed. Oxoniensi Corn. Nepotis annexa: Μεσσήνιοι — ἀφίστασθαι πάντως ἐγίνωσκον, *Messenii demigrare constituerunt*. Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Paft. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνούς, pro *stabat ei sententia*. Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα — κατορθώθη, *multa male consultata — felicem exitum habuere*. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse *praesentia*, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Εἰς ἑμαυτὸν ἀνασώθηςσαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituatur in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Λοιπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Nofter, meliore paulo iure quam ante; sed commate post καταλύσουσι posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturus sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παίζεις ἔχων. Hesiod. Ἔργ. I, 42, κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito

versu. Sic *ληρεῖς ἔχων*, & similia multa, profert Maittair. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Nostrum Icarom. c. 24 m. *παί-
ζεις ἔχων ἔφη* &c. Ubi tamen cum *Par. ἐκὼν* habeat pro *ἔχων*,
hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. Ἄρτον) Lege *ἄρτων*. GUYET. Recte corrigit Guyet.
Et vel sic ederem invitis edd. quae *ἄρτον* miro consensu ha-
bent. Nam etsi vulgatam lectionem ita construendo defende-
re possumus, *ἡσδίων ἄρτον* (scil. *τινὰ*) *τῶν ἐνδόν*, *comedi unum
ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob
articul. *τῶν*, & Genitivus Atticifimo aptior. Vid. Th. Mag. &
Moer. v. *φάγω*. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλαε) Et sic legere *Fl.* bene notat
Solan. Sed & legitur in *I. P. H.* &c. & recte, atque elegan-
ter, pro *κατὰ πάντα*, *perpetuo*, i. e. *nihil aliud quam sebat*; ut
mox, *πάντα καταπίπτοντα*. Plura iam notarunt Lexicogra-
phi. Adde Herodian. V, 8, 8, *ἅτε — ἀδελφῇ γενομένη, καὶ
τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα*, i. e. *perpe-
tuo cum illa versata*. Nostrum infra c. 51 m. *παιδίσκην πάντα
καλῶν*, paulo alia notione, ellipsi tamen eadem. Ita fere *μα-
κρὰ κλάειν* Aristoph. Plut. 612, & alii passim. Sed & *ἔκλαε* sic
apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen mox *συνέκλαιον*,
non *συνέκλαον*. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas
me movet. Malim tamen interdum *ἔκλαιε*, quam *ἔκλαε*, scri-
bere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum
sit a *κλάω* *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia se-
quentia satis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alio-
qui in illo iota subscripto, quod facile ab hypothetis omitti-
tur, non satis est praesidii, veluti ap. Long. Past. IV, p. 110
ed. Mollii, omittitur, editumque, *ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι τὸν
δεσπότην ἔκλαον*, quasi aor. 2 esset, quod legentem tamen
falleret, ni statim & ibi sequeretur *ἐκλαυσεν*. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) An *πάντη*; adscri-
psit Guyetus. Bene, si libri addicerent. Iam vero, dum non
addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus *πάντα ἔκλαε*,
ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἄλλοτριῶ) Alludit, ni fallor, ad Homeri-
cum illud: *Γνάθμοισιν ὥς ἄλλοτρίοισιν*. Thucyd. I, 70 B. *τοῖς
μὲν σώμασιν ἄλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρωῖνται*. Greg.
Naz. *Martyres omnia alacriter perpeffos esse*, ait, *ὥσπερ ἐν ἄλλο-
τρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν*. p. 41 ed. Bas. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro *δὲ*,
quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ *δὲ*) Solanus γὰρ edi iussit,

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γὰρ postulare. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Paf. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciph. II, p. 202 & seq. ubi vel quinques δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὅσοι οὖν ἄλλως ταχὺ μαραινομένους. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo efficiendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἔστωσαν, ait, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἃς εἶπομεν. Ἔστι δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἵπωμεν. REITZ.

cad. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elfn. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, rarum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Afino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Judith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάπτεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν, & vixli quam minime animo consternantur. Confer ibi Waffium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoefchel. qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκον τῶν ὧτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceret, λύκου τῶν ὧτων; ita difficilior, λύκου ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τινός, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

ὑπάρ, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis controver-
siam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lu-
cianeis stilo aptiorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus
non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II,
3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, & prehensā manu
Chlabrionis. Ne plura congeram, quae sine praepositione ali-
ter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκεῖνος
ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, & ille apprehendit eius iubam. REITZ.
Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λόκου τῶν ὀτρυν-
iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ
λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut in-
terpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi,
dum forte Apuleium confero, invenirem ista, Met. VI, pag.
127, 29 Pric. de *virgine captiva*, ut ipse vocat: Quae voce excita
procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tau-
ro sed asino dependentem Dircae aniculam; sumtaque audacia
virili, facinus audet pulcherrimum &c. Nota Dircae fabula a Ze-
rtho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum.
Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe
quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba no-
stri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur
invenit in suo exemplari non δίκην κέρκου, ut nunc legitur,
sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur,
quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest de-
disse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Lucia-
ni versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἦύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca locu-
tio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ, ut initio eiusdem huius
pag. φυγῇ σῶζε σεαυτὸν & c. 34 E. φυγῇ ἐσώζοντο. IENS. Τῇ
φυγῇ P. uti Ienius emendandum esset monuerat. In reliquis
τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34. *Eripe
nate fugam*, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit Ien-
sius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam vi-
detur velle mutare, non satis causae videbam. Alia res foret,
si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne
ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului.
REITZ.

Pag. 159. l. 11. Σαρδόνιον) Sic Z. Tr. cap. 16. Vide Scholia.
Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδά-
νιον & Σαρδένιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ra-
tio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in Σαρδάνιον. Et sic bene editum in Suidae Σαρδάνιος γέλως. De significato eius proverbii vid. Erasmus in *Rifus Sardonius*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis fenēs percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Σαρδ. γελ.) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. Δὲ φησὶν) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. Ἐτη) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui δ', i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ εἶχον) Τῷ μηρῷ in dual. maluissim, ita ut εἶχον tum esset plurale; sed propter adiunctum νουθετούμενος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omititur enim & alibi τὸ ἐν, ut Homer. Iliad. E, 137, Ὀν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἵεσσι Χραύση — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omisum est ἐν, legiturque, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

ead. l. 15. Ἐδράξατο) Verba illa εἰ τῶν οἶκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur si domum suam aufugisset: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, nequiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω fugio deducendum est, (quid namque διδράσκειν τῶν οἶκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω pertingo, consequor, assequor, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab Hesychio. Est ergo δράξασθαι τῶν οἶκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Dactylos peperisse δραξαμένη γαῖνς, apprehensa terra; ubi vide Scholiasten. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro affectare, studere. Callimachus Epigrammate I: Ταῦτ' αἰῶν ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος. Vertit Vulcanius: His simul auditis maiores quaerere census Destitit, & puerum consilium arripuit. IENS. Vide Iensium. Conf. infra Φίλοπ. cap. 22. SOLAN.

Non solum infra in Philopatr. loco ab Solano cit. legas, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λώπους· sed & apud Alciph. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prehendo*, *nanciscor*: εἰ που τι τῶν
 κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνήσκειν, ubi tamen etiam ἐτι δράξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. GUYET.

Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένοι) Sic I. ed. Reliquae ἀφιγμένον,
 nisi quod P. ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφιγμένον) Vides variari
 inter ἀφιγμένον, —ένων, & —ένοι. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus prisca edd.
 numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλήθος
 ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, v pro i substituens. Ac vix credo opus fore constructio-
 nem huiusmodi πλήθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λεὺς
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciph. III,
 Epist. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἀρείος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρίς Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιούντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη
 vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκεα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο
 μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προστάξεως. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἄριστον παρέκειτο &c.? Et mihi apud dominos appo-
 nebatur prandium &c. IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Mallet tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδε-

δείπνητο αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τοῦτ' ὠνήσομαι, pro παρὰ τούτου, iterum apud Nostr. infra Ion. Trag. c. 7 pr. ἀρίστα κεκήρυκται σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ. ead. l. 12. τοῦ πτανείου) τὸ ἰπτανεῖον videtur fuisse in l. Sed Solan. ex aliis mutavit in τοῦ πτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τοῦ πτανείου, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. ταῖς ἀγέλ.) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. τὴν ἀγέλην) Non solum illud εἰς ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens εἰς: sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Κανδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interempti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulis nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλη; GESN. Forfan & hic Ταντάλῳ legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wetst. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρὴν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum scripsisse ὥσπερ Κανδαύλη κακοῖ γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθῶς ὄλας) Hoc & quod sequitur μάζας ὄλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & inscite scripta. SOLAN.

Pag. 165. l. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.
ead. l. 4. Ἀρσένων) Ἰππῶν scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) Impurus, i. e. scelestus. Terent. Anus
haud impura, non scelestus, non mala, i. e. bona. GUYET. Lo-
cus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκά-
θαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad
Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum
praefendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel δεῖναι tamen non semel
significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Gramma-
tici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τοῦ-
τοις potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. 11 f.
& 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse in-
tra, ut in vulgatissimo Epiſteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae sunt in no-
bis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita
cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in
Antigon. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὅσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; In au-
ribusne, an in animo morderis? REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut le-
gendum ὁ γὰρ δέον. Reinesius putat deesse ἐνεκα, ante τοῦ. In
L. pro οὐ, legitur οὐ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ
γὰρ ἦν καταβ.) Pridem in mentem venerat, legendum hic
non οὐ, sed οὐ, suadente tum re ipsa, tum Apuleiana para-
phrasi lib. 7, p. 145 ed. Pric. cum deberet egregius agaso &c. Vi-
deo autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p.
148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari se-
quens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα
κ. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias
positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum po-
tius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem per-
sona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὐ trans-
iisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel me-
diocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse,
quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit.
GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδόῦναι) Video,
Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. &
Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: » Οὐ
γὰρ ἦν καταβ.) τοῦ ἐπιδόῦναι non est pura Graeca locutio:
& praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi
eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fa-
teor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβ.) — ὁ δὲ οὐ
κατήλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδόῦναι — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

Etus tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, & si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticis iudicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus.* Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, *literatorum iudicio relinquam.* Herod. Clío. cap. 80, ταύτας πᾶσας ἀλί-σας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεια. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ οὔτε κατήλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὃδε loco ὁ δέ. » Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβάς, pro κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius participii a Budaeo ac Steph. iam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακός. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνων ἐστίν, ἢ τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἀνθρώπος βαδίζων ἐστίν ἢ τέμνων, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. Ten Katen aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτίγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδά-ξας. Et Gall. c. 19, ἀποσκώψας ἔση & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. II, *es habens.* Dein τοῦ ἐπιδούναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἐνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Elfner. sed aliud agens, ad 2 Theff. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἐνεκα Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὁ δὲ sollicitatur, quod ἐπανόδω infervit. Vid. supra Hermot. c. 28 f. ὅς, δέον τὴν πηλειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτε-μεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. », Videtur asinus, aegerrime fe-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praeiuit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* » Cum autem Apuleius, (s. potius Apuleius, ut est in Inscriptt. ap. Reines.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET egregius agaso manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὲ ἤν' modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba οὐ δὲ usque ad ἐπέδωκεν pro glossemate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expedivit, nesciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum. Sed si οὐ cuius admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73—80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elsnero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) Χωρίον non est regio, ut putavit interpres; sed fundus, praedium, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude pag. 544, ὥς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτητορὲς χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

ead. l. 3. Κομίσας) Id est, agens, ducens. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostri satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. Χλοὴν εἰς ὄφθαλμοὺς ἐκόμισαν, Chloën in conspectum adduxere. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Ai. flag. v. 63, Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer verbum praecedentem, Τὰς ζῶντας αὐ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis, de vivis loqui poetam, nec talia in Luciano sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro ἑμαυτὸν, Conf. su-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice; quare talia non mutanda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοῦς) Legendum putaram αὐτὰς, sed quia pueros nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλησιάζειν) Congredi, coire. GUYET.

ead. l. 6. Γαμεῖν ἐβούλετο) Sic γαμηθεῖσαν accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρέα) Vide Reines. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, Ἰθ' οὗτος, ἀναβήσων αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non castratum. REITZ.

ead. l. 15. Νύξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἔσπερα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὀλόκληρος, quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ὀλοκλήρου, ut, qui integer sit, etiam foret ἰννοχιός. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοῦς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὕρισκει) Legendum necessario aut εὕρίσκει, aut εὐρήσει. In utraque Veneta εὐρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. SOLAN. Qui memi-

nerit, quoties ι & η male permutentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum *εὐρίσκει* scribit, imitamam Mf. quod eo ipso *εὐρίσκει* dare voluit, sed bene distantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. *ξήφει* pro *ξίφει*. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praebarent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ϵ proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur eius vestigia, ut *ἀνέθικεν* pro *ἀνέθηκεν* in Inscript. Reines. p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum Heninius recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde *μῆλα* dictae. At *εὐρίσκει* quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut κ inferant. Vulgatum *εὐρήκε* languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod *εὐρίσκει* scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. l. 6. *Τούτων — γάμων*) Modo plur. num. effertur indiscretim, modo sing. Sic *ῥαῖον ἥδη γάμων* habuimus supra Tox. c. 22, 1 Ver. Hist. c. 21 &c. & infra Dial. Mer. 2. Sed plural. Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132. Item ter quater promiscue in Evang. Matth. XXII, 2 & seqq. "Οναίο autem per contemptum dici, ut ap. Terent. And. V, 3, 18, *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. *Θεοφόρητος*) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut Apuleius appellat. Sed utrum hoc significari possit *Θεοφόρητος*, quaeritur? Favet certe, quod ex Polybio profertur *ἀψροφρητος*, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. GESN.

ibid. 'Ο δὲ αὐλητῆς ὄμιλος) H. e. *tibicinum coetus*. Eleganter dictum pro *αὐλητικὸς ὄμιλος*, quemadmodum apud Comicum Pace 692, *τὸν δημότην ὄμιλον*, pro *δημοτικόν*. Vid. ib. Schol. L. Bos. *αὐλητῆς ὄμιλος* nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. Eurip. Hec. 921: *Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον*. SOLAN. Adscripserat Solan. vid. infra Παρασ. cap. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam *καὶ πᾶς οὗτος ὄμιλος* turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubiret, de ipso apparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio *αὐλητῆς ὄμιλος*. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, ναύταρ οὐκέθ' ὄρων ἑμίλον, *nauticam non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo αὐλητῆς pro αὐλητικῶς, quod ναύταν pro ναυτικὸν similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2 Ver. Hist. cap. 46, ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. Ἔργ. 191, ὕβριν ἀνέρα &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae Iens. ex Nostro aliisque profaiceis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις) Non debeo hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc πῆχεις aliter vertunt, quam *laceratos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligentur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi Basileenses, *caput subius guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὸν καὶ οἶνον κάδον) Ridicule prorsus antehac legebatur οἶνον καὶ τυροῦ κάδον. Quod ex coniectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Κακῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, Epiet. Sent. VII. Alia similia dedit Iens. in Lectt. Luc. p. 272. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plut. advers. Color. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro ἐν. confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγνώ) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράχεται) Eadem constructio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἀρίστα κεκήρυκταί σοι. Conf. & supr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ οὐμός) Ita Fl. I. Ald. & Fr. At Basf. 2. P. S. & A. οὐμός. Ven. 2. vero ὁ ἐμός ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμός) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἐμός exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Καινίδος) P. & I. ed. κοινίδος. Sed aut genuina hic est vox καινίς, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Nisi κοινίδος ex κοινίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Demonacte petito testimonio probatum est, ubi similiter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Atque, suae coniecturae non obstare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significatu plane convenient, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέφαντες male olim redditum erat, curtus subversos, cum sit conversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciph. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφεις facile tamen intelligi inversas, cum & ἀναστροφὴ vulgo significet inversionem; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, evertet; quam multum hoc differret? REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. ver-
toque, aliquid maxime mirandum, f. nunquam ante visum audi-
tumve. Long. Paft. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem ope-
rarum est p. 132) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπο-
λώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollus: *ac fortassis, quod*
maxime mireris, a suis iam inventus perisset Daphnis. Nec ideo
tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur,
quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum
potestas voci interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial.
c. 52, καὶ τῷ δεσπότη καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος. REITZ.

in Schol. l. 2. Ἀπατέωσιν) Suidas: Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ
ἀπατέων. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem seq.
ἐτερατεύσαντο adspirate editum mutavi, quia typothetae tan-
tum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὁθόνην) In Coll. & P. ὀθὼν τὰ ὄμματά μου
σκεπάσαντες. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς τέ με) Sic habere dixi edd. quod verum est,
ratione particulae ὥς τέ, non ratione accentus; legunt enim
ὥς τέ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, &
hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem
saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod
alias facile permutatur: Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ re-
cte hic habet. Sic ὑπὸ τινὸς πάσχειν habuimus pro Imag. c.
1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari pos-
se, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. hu-
ius ed.) Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in
Evang. Luc. VII, 35, ἐδικαιώθη ἀπὸ &c. ubi regulariter fo-
ret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficulta-
tis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡς περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφειν) Si Erasmus
ad Belgicisum solummodo attendisset, non vertisset, *ut e*
vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse,
qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδητος) Quia utrumque frequenter
invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδετος: hoc loco sic edidi, ut
edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide,
quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis
πάνυ est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξίοντων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, ὅπου ἀπάγοι. *Fl.* quoque ὅποι.

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipunt, comparativos & superlativos ὅτερος & ὅτατος, sive ὅτερος & ὅτατος facere, quando penultima positivi habet vocalem communem: itaque hic *υ* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem. At quando *ι* vel *υ* in positivo quodam revera est longum, ὅτατος breve scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia *υ* in κίνδυνος longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adscripserat, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Verum quia ibidem ἐνὶ pro ἐν est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, ἐν saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abesset, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graeciss. pag. 469, & Long. Past. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. πᾶς ἐν ἔργῳ. Nostr. infra cap. 47 m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolatam T. II, p. 523, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgatis occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Οἶκημα ὑπερῶν) In Act. Apost. I, 13, habemus, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν. Ibi L. Bos demonstrat, ὑπερῶν esse adiectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & Eustath. voluere; sed ab ὑπερὸς superus tantum formatum, ut πατρώος, μητρώος, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. Τότε) Lege πότε. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκαν) Παρέδωκαν correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, etsi omnes edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ — in pluribus Codd. reperiretur, lubens in Lucian. Vol. VI.

contextum recepissim. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδόναι usurpat, pro *permittere, tradere se alicuius potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (δυνατέρας) τοῦ Λεῶ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram familia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

ead. l. 9. Ἀσβεστον ἐγέλων) Hom. II. A, 599, Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐν ὄρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύνφως) Vide Zenob. V, 39. SOLAN.

ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Ζεῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχναις) *Furtis*. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte Fl. editio. Reliquae omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνειν etiam de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus hamum deglutientibus non semel dictum supra in Piscar. Adeatque Alciphr. I, Ep. 22 pr. ubi καταπόσεις πλακούντων inveniet, ibique Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII*, Ridiculus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπίνειν. Sic κατέπιον τεμάχη Aristoph. in Nub. v. 337, & Lucian. in Asino h. l. Ibidem supra c. 28, μάζας ὅλας κατέπιεν. Quemadmodum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μᾶζαι — ἱκετεύουσαι καταπίνειν, mazaе orantes ut sese deglutias. Plato in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnalibus c. 5, — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπιεῖν. Sed exemplorum tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καταπίνω. Aristot. Hist. Anim. VIII, 3 pr. σῖτον δὲ, οὐδ' ἐὰν τις ψωμίξῃ, δύναται καταπιεῖν. Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρώσκω, facile apparet vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρώσκειν τινὰ, i. e. cadaver hominis devorare, sive depascere, & καταφαγὼν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.

ead. l. 6. Ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότου) Doct. I. Gavel in fin. Obs. ad Oryp. in Miscell. Obs. T. X, haud inepte emendat ὑπὸ τοῦ δεσπότου. REITZ.

ead. l. 9. Συμπόσιον) Ad convivium vertit Erasmus. Sed

hic significat *in triclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.
ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscripserat,
 consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII,
 c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἶπεῖν saepe
 valere *κελεύειν*. Ac verbum λέγειν similiter iubendi signifi-
 catu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati pos-
 itrae ignosce. REITZ.

ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses *θεῖναι* conicere, nisi nimis pro-
 pe παραθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem,
 si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ'
 αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad
 Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte κατακεχυμέ-
 νους, nisi forsan legendum sit, ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κειμένους.
 GUYET. Lege κατακεχυμένους. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατηχεῖν) Rursus infra Z. Tr. cap. 37 f. &
 Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine le-
 gas ἡτοῦν τὸν οἶνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio
 Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem ser-
 vamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελής) Licet Florentinae lectio
 non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ ha-
 bitus, apparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis
 ille fuerit apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege πορφυρᾶ. GUYET. Πορφυρὰ scil. ha-
 bebat S. Sed vet. recte πορφυρᾶ. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiolem arbitror.
 Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, γυναῖκας ἐξηρτημένας
 λίθους &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo,
 expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἱκανῇ) Salmuriensis τὴν ὄψιν ἱτα-
 μῇ, facie impudenti: quam lectionis varietatem miramur prae-
 termittam a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

*Pag. 192. l. 7. Εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ
 μὴ*) Benedictus, sive aliquid, sive nihil ex me faceret, ut voces
 palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui
 nullus in his est. Basileenses, qui parum curans mei iacturam &c.
 quos verissime affectos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω
 prorsus idem hic est, quod ἀγάλισκω perdo & detero, pa-
 rum curans, si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere-

rer, necne. GRON. Plane diversa Gronovianae explicationi tradit L. Bos in Observ. Crit. pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius Plut. v. 194—6.) Ἄλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδεκα, Πολλὸν μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: Quid hic sit ἀνύειν, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum impetrare & obtinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in Ἔργ. p. 395, — καὶ μὴδ' ἐν ἀνύσει, & nihil obtineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. Lucian. Asin. (h. l.) κακείνος οὐδ' ἐν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec Benedict. nec Basileenses recte ceperunt sensum. Benedict. Qui non curans, five aliquid, five nihil ex me faceret. Basil. Qui parum curans mei iacturam &c. Existimen ego, ἀνύειν hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in Antholog. quem etiam in Theophrasto adduxit Steph. ἡνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a Parcis. Verterim igitur verba Luciani: Et ille nihil curans, five etiam obtineret illa aliquid a me, five non, accipit mercedem. Sic perficere Latinis est obtinere. Terent. Eun. Act. I, Sc. 2, (v. 99.) quam ioco Rem voluisti a me randem, quin perfeceris? — Gesnerus recte iam dedit, impetraret; ei-que assentiens Gronovium minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro conficio, consumo quoque sumtum, perdere possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρῶς μύρου; SOLAN. Ἐρωτῇ legendum omnino. Guyet. Bene, sed mallet χρίσματι, ex cuius compendiosa scriptura monstrum χρωτὶ prodixisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Mallet προκαλουμένη. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, κατεχρήσατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20, τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται & in Mortuor. Dial. XIII, § 5, ὥς δὲ κατεχρήτό μου τῇ περὶ

παιδων (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis
 mox insequentibus, καί ποτε ἑλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέ-
 λει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres in-
 super habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse
 id me docuisset. IENS. Μοῦ P. & L. uti probe viderat vir claris-
 simus. Vide Ένυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod erudi-
 tiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 addu-
 cit, plane nihil est: ibi enim legas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου
 κατήρξατο, α κατάρχομαι, non α καταχρῶμαι. Nec ipse ibi
 in Iunt. ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca paralle-
 la eadem, quae lensius ibidem subiecit, quae tamen contra-
 rium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat.
 In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρή-
 το, sed φιλοτιμία μου cohaerent. Et in tertio loco de Luctu
 nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῶ καταχρῶν-
 ται emendat. Quare Iensio assentior, vulgatam omnino esse
 sanam. Effet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliun-
 de pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis
 alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectio-
 ne discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero,
 quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum sim-
 plex χράομαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi no-
 tum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed
 cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant,
 (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dati-
 vus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus.
 Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit,
 vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr.
 Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρῆσθαι μοι
 &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v.
 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festi-
 nationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impege-
 rit. REITZ.

ead. l. 17. Ἦν — διδάξας) De hac periphrasi per partici-
 pium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν
 πάντων; GUYET. Έν πάντων ὀφθ.) Inserui hic illud ἐν, quod
 tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo
 hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit So-
 lanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inseruissem. Sed
 quia nusquam compareret ἐν, abstinui. Interim oportere inseri
 manifestum est. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελώνης) Plerumque alias omittitur prae-
posuio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr.
Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, illa qui-
dem habent tenuem ab ilice corticulam. REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I. e. ramos. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδον) Lege ἔνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς τὸν ἀρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἐ-
τυχε δὲ τῇ δέσποτι πατρὶ πατρὶ, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θεσ-
σαλὴ — χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσεις)
Ridicule interpres, vertens, Tum ego ad provinciae praefectum
curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Thessala — ab
inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum,
illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi
Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a
calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de
eo monitum fuit supra) ira ad hunc locum sic intelligen-
dum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum deni-
que in theatro propositus, ut ibi cum homine femina con-
grederetur, visis rosas, iisque comesis, repente pristinae hu-
manae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupo-
re; cum alii eum tanquam praestigiatores igni cremandum
censerent, alii ante audiendum, quam damnares: tum ego,
inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spe-
taculo, ex inferiori parte (theatri scilicet, unde se ad Praesi-
dem superius confidentem obvertebat) memoravi, feminam
Thessalam, Thessalae servam, me venefico unguento delibutum,
fecisse asinum. IENS.

ead. l. 10. Κάτωθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονός) Frater monet emendandum γεγονός
etsi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγα-
νός & sic omnino exaratum videmus in Mf. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατρὴς μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent?
pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat
Praefes primo de nomine novi ex asino hominis, tum de pa-
rentibus & cognatis. Nomen itaque suum debet dicere an-
te omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis
ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec
sibi velle, fratri autem meo Caius? Itaque in versione ipsum
hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum,
nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, εἰς τοῦτο, πατρὴς μὲν
ἐστὶ μοι — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, satis responsio Praesidis indicat: sed qui potuit dissimulare suum? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quatenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & consilio omissa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit, ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρός solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, plenior. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeschel. GESN.

Pag. 198. l. 4. Πατὴρ δὲ ἡμῶν Πάτρις) Lucius Patrensis. Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρη ὑπ' ἐμοῦ) Lege ἀπ' ἐμοῦ. GUYET. Recte Guyetus ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exfulare iubeat, non potest φθείρειν aliud, quam *faceffere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἐριμόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθείρεται δὲ Ἐρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρα (alias ἀβρα scribitur.). Habet vero indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciphr. Epist. prior loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφθείρου rursus ita positum videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου, male verterit, *nunc perdaris*, cum sit vertendum, *tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque iniuste omnino facit; nec tamen perdendi significatio ab illa formula apud Aristoph. excludi potest, sequitur enim, σὲ δὲ ἐὰν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζης, quoque vertitur, *sed percas*, nec *verbum musses*. Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop voor den koekoek*, quod tamen est apertius, quando *sis* post imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν) Caudam trahere. GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non vult, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορὴ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγεμέναις εὐαγγέλια δύειν. Diserte hic Scholiaſtes, μέσον, ait, ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam Lyſistr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gefnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὐτῶ δὲ, ὃ Κροῖσε, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορὴ· cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. apposuit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gefnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. casus. Alio sensu συμφορὰ pro collatione ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν nam & sic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, Θαρσῶν δὲ μέμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα· quod vertitur, *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἀνδρῶπος, (quod mihi humanissime indicavit P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gefneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὁ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obs. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορὴ, *omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est*, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου περιεργία, etsi conferas illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὃ τῆς

ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος δὲ μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus afini laboribus*: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΤΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος*, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantissimus Reformatorum Stoicis deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Peterfen Lubecensi. Giesae Hassorum 1674, 4, pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsopaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt; & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone expectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθὴ) Respicit Homeri locum Iliad. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀφευκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dicitur, & ἀνέκφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. 1 W. habet ἀφυνκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνεῖς ἐν ἀφύνκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. Hermot. cap. 79, ἐς ἀφυνκτα ἐμβάλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἀφευκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκη ἀφύνκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφυνκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύνκτῳ ἐχόμενοι. Rurfus c. 32. De luct. c. 2 f. De Dipf. c. 2 f. &c. Aristo-

phan. Nub. 1043, ἔχω λαβὼν ἀφουκτον. Et passim. Sed ἀφουκτως afferens Stephanus, ἀφουκτος similiter se nondum invenisse faterur. Ideoque & ego id Luciano non obrudam; etsi Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφουκτον (interdum & corrupte ἀφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. REITZ.

ead. l. 5. Τεινομένῳ) Homer. Il. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἐτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. adscripserat, etiam sic legere Flor. & Coll. Quia non in Odyss. sed in Iliad. γ, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in Schol. l. 3. Ὁ θεός) Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forſan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omiſſi. Spiritus tamen appoſiti erant. REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλαθὼ, Λάχσεις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ZEYΣ. Πάνν μὲν οὖν) Mutilus simul & vitiosus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καὶ Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἀλλό τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possumus haec ita suppletes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito, quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex Mss. Ox. P. & edd. I. & Ven. 2. est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Hom. Il. Θ, 18 & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. 2, quod minime spernendum, quamvis repugnent ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. Θ, 18 — 27. SOLAN. Quia ἀναρτησόμε. recepi, etiam versionem ad id accommodavi. Gesnerus, vulgatam secutus, dederat, tanquam qui aurea quadam catena suspensa habeas universa. At cum mox quoque sequatur futurum καθῆσειν, manifestum est, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque posteriore demum loco dicat Iuppiter, se catenam demissurum, non poterat ante narrari, eadem se omnia iam sursum traxisse,

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla desunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφουσι τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλην ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barnes.) magno luent, (lucrint.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obs. Crit. pag. 19, ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mutuo. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκκρεμαννύμενος) Ersi probum quoque, quod in Ox. est, ἐκκρεμαμένους servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κε) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. l. 4. Γοῦν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλει γοῦν ἐπαγάγω sed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον ἂν ἢ Κλωθὴν μεγαλαυχῆσασθαι, ὥς καὶ αὐτὴν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἄλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiore causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fusso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati Θεω-

ροῦσα, quod quidem ferri potest; sed Ms. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προϊὼν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat*. Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, *ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenit) dicit supervacanea esse sacrificia*. IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προϊὼν) Secutus sum scripturam Ms. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exfulare iussimus. SOLAN.

ibid. φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Deltum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes edd. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ac φησὶν delebat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὖν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγήσομαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθε οὖν ἐπαγάγω ἤδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι ἢ τ. ἀ. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε muta-

rem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intel-
ligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle
Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos
nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynici, ex quo
sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi
potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituen-
da. Et video, Gesn. τὸ sed etiam in versione sua delesse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμώντες) Apparet ex interpretatione nostra,
omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simi-
le quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph.
Nef. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε
κλᾶειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει το-
πλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videba-
tur nobis ex tota ferie apertum, removeri a causa sacrificio-
rum χρεῖαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ἀνεῖσθαι, relin-
qui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est Iov. Trag. c.
46, Οὐκοῦν ἔφερον ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in
ipso fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυ-
ρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed
facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. cap.
17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς
ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς δυσίας, χρηστότητι δὲ τι-
τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis,
nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam homi-
num, quod praestantius est colentium. Sic recte interpretes, colen-
tium scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non
praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστότη-
τι: hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, de-
clarat enim memorem, gratum & benevolum animum pro-
pter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τι-
μαῖς γεραίροντες, scribit δυσίαις γεραίροντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς
θεούς: non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numi-
na numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pa-
visse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Am-
phryso. COGN. Cum l. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag.
& alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam eius ratio-
nem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλ-
λω pro Ἀπόλλωνα esse poëticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, etsi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat scriptura in ἀκαρῇ, ἀκαρῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciph. III, Ep. 25, καὶ τὸν αὐτὸν οὐδὲ ἀκαρῇ θέλεις ὄρν. REITZ.

Pag. 211. l. 6. ἑκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. ἑκείνη) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνος eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis — ὧν invenisset, alterum in — η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὧν ὧν haberent, cederem, ut cessi mox in τοιαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοιαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. ἑφησθα) Iam cett. edd. Florentinae consentiunt, ἑφησθα pro ἑφης exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. ἑκτός) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. καὶ θυσίαις) Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. ἑκτός εἰ μὴ τοῦτο φῆς) Ita O. & P. Mff. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἀρα τοῦτο φ. Marcil. Non male; sed post inventum ἑκτός iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθῶν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. καθείρξας) Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex glossa nata videtur, quam quis καθείρξας minus intelligens, dein assumsit? REITZ.

ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ) Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post coniunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστος) Archivorum rex, unus ex septem du-
cibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαῖον) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes Aristoph. (267 G. F.) quale ab Apolline redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπείρε) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius, quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε, i. e. *non video, quo iure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀν ἀπαιτοῖτε, probe monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam retinet etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. L. III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύσει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισκ. cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρνεῖα κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώνης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. *Hag.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed. Steph. praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrumque substantive extulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακόψας ὁμοῦ ἔψεν αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκῷ. At cum in vulgata Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov. Conf. c. 30, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη ἐψεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo uteretur dum dixeris: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse stili rationem, ut varieras in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρὺν τινα πολλάκις) Lucret. L. VI. MARCIL.

ead. l. 12. Ἰστὸν) Cur ἰστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato ἰστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quatenam corpora fulmen disiicere amet. Sensisse id videtur Gellnerus, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* fatis frigide, sed ad vulgatum accommodate *versum* esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τε καὶ) Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim causa hic merito compareret, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ.

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvissse & libidinosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagitatam. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule Scholia ad Z. Tr. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημογ. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλητος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλητος legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Δητῶ) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderat, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτω) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀφευκτα scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quae ibi notamus. Non tamen ἐδυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro luitu scripserit. REITZ.

ead. l. 14. Σισύφου) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere. COGN.*

Pag. 221. l. 7. Ἐπίπονον) Wessell. coniicit ἐπίπονον. Probe. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἄμοιρον) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ εὔμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν significare, & *Parcas etiam fatalem vitam agere; sive ad verbum, Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere.* Et sic iam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fufius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) Iam dictum non semel supra. Vid. *saltem Tox. c. 3 & 62. REITZ.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγωδὸς, κατακλίσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, νῦν παρὰ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. ὦ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. καὶ καταμόνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) ὦ Ζεῦ &c. 2) ὦ χρὸς. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονήσης &c. hexametri. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξάυδα. 4) Τίς μήτις. 5) Ἡ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἡς οὐκ. 4) Ἀπολλοῦ. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui Guyeto monenti, versusque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἡ τί βαρὺν in *Par.* iam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Lucian. Vol. VI.

K k

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis scholae obiectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόνους, τοὺς ὀχρῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie desumpta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθέως οὐ προσανέβημι σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *te rade gaan*: eleganter enim προσανατίθεσθαι τινι Graecis notare, quod Latinis adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνου &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico desumpta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. *Solan.* Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀχρος) Scribe, ut in Ms. habetur, ὦχρος δέ σου εἶλε παρείας. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est μιν, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείον ἐρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus Scholion ineditum ὑποτραγωδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπετραγώδει, illi vero non poterant ὑποτραγωδεῖν. GRAEV. Ὀχρός τέ μιν εἶλε παρείας, est in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Ms. Ox. & utraque Ven. recte. Reliqui libri σε. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ Θεήλατος ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. *Solan.*

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀν-
δρώπου φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὡς εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio
ed. quae ὥς habeat, licet inspexerim *Fl. Ald. l. H. Fr. P.*
B. 1. S. A. Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.*
ὧς cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὥς εἰπεῖν
alios auctr. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλων) Haec & sequentes parodiae Euri-
pidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constar. De
κοίμισον vide *Rhes. 669. SOLAN.*

ibid. Ἀρχὴ λόγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὡ παγκάκιστοι) Senarii. GUYET. Sed hos *Par.*
ed. iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Et si οἰκείων quoque erat in *P.* quam se-
quimur describendo, (non tamen sine mutatione, ubi id ne-
cessarium videtur) & ex *Cod.* suo quoque sic legi videtur
velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e con-
trario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum
censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaicum ei
intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξεις;) Versus hexameter est e veteri
poëta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a
Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι se-
clusi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen ex-
punxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὀργάν) Quia Euripideum est, pro ὄργην, nihil
mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ὅτις ἐστὶ σοί) Pleonasmum horum verborum
(nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis
Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat
Davis. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65. Quem, indican-
te in margine Hemsterhusio, consului, exscribere nolo, quia
hic notarum habemus satis. Conf. Gall. c. 12. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶδ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5
nominat: Νυφει erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλου του) In vet. quibusdam edd. haec ita con-
tinuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις
plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro
τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad Tyran. c. 11;
Gesner. ad Quom. Hist. cap. 51, Hemsterh. ad Prometh. c. 7;
addatque Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12. REITZ.

ead. l. 10. Ὡ μακαρία) Verba Iovis ἐνστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μακαίρ'

ἥτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς

οἷσι δ' ἀμέτερα πράγματ' εἶναι· ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. ἔστηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.

Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἀντὶ τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελησθῇ. GUYET.

Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse Lucianum, quod & alibi eum fecisse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eiusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poetæ afferre, ibi ad restituenda metra promerimus. REITZ.

ead. l. 14. Ἐυροῦ) Mf. Ox. ξηροῦ νῦν, quod nihili est. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὐθῖς) Ex Mf. Ox. inferuimus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθῖς ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὐθῖς clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἐνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mf. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποῖ.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histriionum nomina, ut infra. COGN. τῶν τραγωιδῶν ὑποκριταὶ fortasse. GUYET. De his vide Men. c. 16, & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δάμις) Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud Nostrium, invenio. Hetoemocles Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Merc. cond. librum scribit. Vide not. ad Mισθ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας περί διελεγεσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Elfner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνίσασθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, *socium esse & adiutorem in belli certamine*; tum, *ad esse periclitanti in iudicio*, docente Bifero ad Aristophan. Thesmoph. v. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adiuuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphy. de Abst. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις Herm. c. 18. Sed συνουσίαις ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies σύν, quinquies tantum ξυν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam inveni συλλαβ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero συλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encom. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciph. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι Φιλαργύρων &c. adeasque Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long. Paft. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοήν καταλαβόν. Idem etiam de navi in altum evecta, L. 2, p. 58, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφεραν. Item 2, 71 Iungerm. ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod Iungermannus convertit, *naves in ancoris subrectas con-*

stituit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. μετεώρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptui expositum.* Sed de *suspensio* sive *incerto animo* aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicuius ore*, (ut ibid. II, 13, 8, conversum legimus) verteretur hoc eiusdem: Προεῖρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅτινίκα ἂν στῶσιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρον τε γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμῶ νόμῳ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermot. c. 63, συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος. Alciphro. I, Ep. 24 f. μὴ δὲ περὶ ἰδὴς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνάγκη — ὀνόματα) Has duas voces delet Ox. Ms. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δόξαντα: valde arridet haec Ms. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. Ἐπανενεγκεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter Fl. omnes ἀπίοι. Sed in ἀπεισιν conspirant Mss. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic scribi iubebat cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοήσεται) Rectius Mss. Regg. 2954. & 3011. ἀγνοηθήσεται.

ead. l. 11. Κοινοῦμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαντες: ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantior, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum I. etiam haberet συνέλθ. Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπόλλω) Hoc recte se habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσαφείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto, *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in Gallo χρησμούς ἀσαφεῖς dixit, c. 18 f. ἐν τοῖς ἀσαφεῖς

τῶν χρησμῶν. L. Bos. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additum in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëfos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obsopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in Par. Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cert. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova ed. eius Ellipseων, brevi forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια θεός) Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονος. GUYET.

ibid. Μῆτε τις οὖν θήλεια θεός, μήτε τις ἄρσεν) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νόνημοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἡμιστά ποιητικός εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγχε post θήλεια θεός, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensiononi, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδ' αὐτῶν) Homer. II. γ', 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσοι — Νόνημοι) Mercurius iussu Iovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae ραψωδεῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες. Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας, Ὅσοι τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νόνημοι, βωμοῖσι παρὰ κλισίῃσι κάθησθε. Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verbum in voce νόνημοι claudicare dicat Marcilius pag. 131 ed. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νόνημος producit. Hom. II. M., v. 70: Νόνημους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοῖς. Pro νόνημοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur νόνημοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) Hom. II. I, 228, & mox Νόνημους II. N, 227. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἄλλ' ἐς Διὸς) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, nolimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat, qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex Fl. & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Iliad. E, 70, ubi plane idem versus, quem Iens. ex M, 70, citat, recurrit, nec tamen νωνύμους, sed νωνύμους scribitur. Quin & M, 70, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμους similiter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμους habere, aitque: *Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumne vero νωνύμους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμους aequae ac νωνύμους pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare Iensio, νωνύμους & νωνύμους promiscue inveniri, & prius etiam produci: nam in Odyss. priore modo scribitur A, 222, — θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω, in 3 edd. antiq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. E, 182, Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης —, item N, 239, Οὐτὼ νώνυμός ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί: suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano, quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. Βωμοῖσι) Lege, ἐν βωμοῖς παρὰ κνίσσαις. GUYET. Recte quidem Guyerus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νώνυμοι, habeamus νώνυμοι, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. Dial. 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen Tox. cap. 44 f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράνορος) Miror, hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Iove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorreere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iuno, cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Lactantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκῶν) Sola I. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίνδην — Ἀριστ.) Quid haec significant, docebit Aristot. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίεντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11, & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Mf. O. Vide Ἀλλ. c. 24, ubi in impressis itidem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Mf. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῶν muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, muribus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. muscarum grex potior sit grege murium, quod Wessel. Obs. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. Βενδῖς) Vide Ἰκαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν ὁ δὲ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τοῦ τούτο, ὃ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τούτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiecit. Long. Paft. III, p. 111, ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτῳ τῆς Χλόης. REITZ.

ead. l. 4. Ποῦ) Lege πῶς. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Χρυσῇ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Πεντέληθεν) Πεντέλη locus in Attica. GUYET. Vide notam ad Ἑρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὕτω Πραξιτέλει) Tale est Horatianum illud: *Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum* &c. GUYET.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ καὶ) Etsi posterius καὶ, quod Fl. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀπόλλω) Quod Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id iam dictum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπόλλω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. I, 404; sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Ἑργ. 519. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ θητικοῦ, tum πεντακοσιομεδίωνων & ἱππάδος etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas s. quingentas de unoquoque genere) ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια (trecentas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν. ζευγίται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul summi trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ διακάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos* vel *primi census* homines vocari posse πεντακοσιομεδιμναίους, *equestrem* Atticorum censum esse τὴν ἱππάδα, ζευγίτας s. *iugarios* dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite census* Romanorum comparari utcunque posse. GESN.

ead. l. 13. Κόλλοπας) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solan. ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Pag. 235. l. 1. Τῷ ἑπτακῶ) ἑπτακῶν infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat, in πεντακοσιομεδίμους, ἱππάδας, ζευγίτας καὶ ἑπτακούς. Scholiastr. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In I. & Fl. non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscriptit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὐκ ἔστιν ὑπερφυσία) Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu sive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34. 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεποίητο ἄν) De meo non inseruissim illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuissent. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Iensii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου frustra active interpreteretur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

ibid. ἄν) Ex Mf. Ox. ante ὅστε. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ᾧ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί, ᾧ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἂφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμους καὶ τὴν ἱππάδα ἄν εἴην. Hic locus imperitissime vertitur: Quid factu opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam. Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumiserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelleretur *χρυσή*, dixisset, sibi quoque inter primi subfellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem *ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον*, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipse templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, *μὴ πᾶν ἐν ἡνικῶ ἐκκλησιάζουσα*, si non inter imi subfellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensis petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat *τῶν ζευγιτῶν*, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erat *ἡνικῶν*. *Ἠνῆτες* ad nullum magistratum poterant adipirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae proletarii & capite cense. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super *πεντακοσιομέδιμνους καὶ τὴν ἱππᾶδα ἂν εἴη*, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. *Πεντακοσιομέδιμνοι* erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. *καὶ τὴν ἱππᾶδα* scil. *τέλειοντες*, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equitem cogerentur alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transfudit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὅπως ταλάντων) Conf. supra Afin. c. 53, ἀπὸ χερῶν πεποιημένη. Aristoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὸ πρὶν ἄπτινσι. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανούσιν — στεφάνω ἀπὸ ταλάντων ἐξηκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὅτις τοὺς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyetus adscripserat, vertendum supra. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — ἂν εἴη) Absurdissima sunt, aut inverfa, quae in vulgatis post *πεντακ.* leguntur, καὶ τὴν ἱππᾶδα.

nam prius esse posteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. Fl. silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. REITZ.

ibid. καὶ τὴν ἱππάδα) Delerat haec verba Solanus in Iun-
rina, quod non exstarent in O. nec Fl. Et certe glossam fa-
piunt; quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi,
(quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio)
& quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. l. 1. καθίζοντων) Quod Fl. exhibet, frustra est;
& καθιζέσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero im-
perativi formam esse καθίζοντων pro καθιζέτωσαν, vidimus
non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπ-
αινείτωσαν. Adde Alciphr. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων.
Sic III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροί *ibid.* p. 394, ποιούντων
eadem ratione. Erunt tamen, qui καθιζόντων malint, quia
καθίζω est colloco, καθέζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo.
Nam & sic Long. Past. II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Phile-*
tas sedens erectus, quod cum exponi possit, collocans se erectum,
etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II. Γ, 426,
ἐνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομὰς) Subaudi ποιεῖ, ὦ Ζεῦ. GUYET. Popu-
li Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni
etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. ποῦ τὸ
νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus e-
nim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in
omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph.
Plut. 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643,
ταχέως, ταχέως; nec non v. 348. Sic apud LXX, Exod. I,
7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποιεῖ, ὦ Ζεῦ. ποιῶ-
μεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνιᾶσιν) Quod φωνὴν inferat O. glossa
est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (sc. φω-
νῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipsi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed
Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scri-
ptura: quis enim unquam fando audit *mutos Sophistas*? Tri-
tum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut Ἀλ. cap. 1, &
Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum
opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen; alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respici volunt. Vide 'Αλ. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. Ὅτε ἡπείλεις) Ita ed. *Fl.* In *Mf. Ox.* & *P.* ὅτε ἀπειλοῖνς. In reliquis ὁπότεν ἡπείλεις. SOLAN.

ibid. ἡπείλεις) ἡπείλεις. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἡπείλεις ex Homeri loco probari. Vulgatum ἡπείλεις, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὁπότεν habere, fallitur: nam ὁπότεν etiam exhibet cum cett. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. *I.* instituta tantum signavit δ. ἡπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπειλῆς dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimoniis nihil indiget, alioqui afferrem Hom. Il. O, 179, ἡπείλεις καὶ κείνος &c. Forsan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὁπότεν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὁπότεν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi *L.* solus etiam ὅτε. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Ἀκούσας δαί) Hic mirari subit Scholiastae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσεσσαι legisset, uti & in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέκλυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex O. & *Fl.* est, qui Codd. etiam reiciunt τε, post πάντες, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρώθηται) Inquinatissime antehac legebatur πεπαρώνηται, neque in impressis tantum, sed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ser-

mo sit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti.* Sed obstare videtur sequens *πλὴν*, quod cum pro adversativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de *παρωδία*. At si, quod revera significat, *πλὴν* reddas, quod *reliquum est*, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προῦσεσθαι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo patet, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro *ἀκούσεσθαι* quod verum esse, locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter *εὐπροσωποτάτη* & *διαμέλλεις* in Voss. Ms. positum sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἄρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro *ἄρξομαι*, sit *ἄρξαι*, & ante *ἀντὶ* . . . ponitur *Ζεύς*. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud *ἄνδρες* excidat, quod voce *ἑοὶ* emendare mox conatur. SOLAN. Si cum *Fl. ἄρξαι* legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante *ἀντὶ* collocatur. Sed cum in *ἄρξομαι* consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. ἤμᾱς) O. Fr. S. recte. In reliquis *ἡμᾱς*. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpretes *ἡμᾱς*, ac tamen *vos* dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσαμεν τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. I. c. sunt: *Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῇ παραδείσῳ τὸ δειλινόν.* Ellipsis autem videtur, pro *κατὰ τὸ δειλινόν*, qua etiam utitur Long. Past. IV, p. 106 f. ed. Moll. *ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἴγας) πάντῃ ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν.* Idem L. 2, pag. 43, *συνέρχονται τὸ ἔωθινόν.* Sic mox Dial. Galli sequente, *τὸ ὀρθινόν.* Quare assentior diligentissimo Berglero, *τὸ ἔωθινόν* quoque pro *τὸν ἔωθινόν* legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας εὖ μάλα εὖρ.) Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 f. ὁ δὲ ἐστὶ πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Gesnerus in sua correxerat εὐρωτιῶντας, & *muçidi* veterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere, quia & Alciphr. l. d. εὐρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ—. SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praeposit. σύν, ut *statim una cum carbone exstinguere* tur, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad 1 Ver. Hist. c. 33 med. Verum videns, aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensu Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auclt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum ture exstinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὁσφραῖσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum fenio confectum, & quatuor grana turis, ὥς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstingerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Mf. ὀσφραῖσθαι. Sed lege ὀσφραῖσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι: sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφραῖσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐκχέομενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλείοντας ἐκεῖ ἐκαθῆραν οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece, quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat expiare, lustrare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices Caphar. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. I, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est affecutus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θώκων) Narrat Iuppiter, se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θώκων καθήμενους, in cathedris sedentes. Sed Mf. δάκων, & quidem rectius. Nam δῶκος est poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed δάκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, confessum; quamvis illud quoque invenitur apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic sedilia significat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν δάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt HomERICA. SOLAN.

ead. l. 9. Πώγων) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide Pnt. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγκωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praestat ω. Alciph. I, p. 126, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεράστους βουλούμενος, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliod. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξεκέοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξεκέοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi, pro Imag. c. 3, & I Ver. Hist. c. 13 &c. REITZ.

ibid. Το Σαρδώνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὕγισι. Sic in Asin. Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Obso-

poeus: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quæ quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud, quam nos non esse, dicens*. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut οὐδενείαν Deorum, aut non-providentiam, non secus ac si prorsus nos non effemus, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. οὐδέν. ἀλλά. Quid rependum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκῆμμα) Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Παρ' αὐτοῦς) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἀτίμητα) P. ἀτίμητα, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN.

ibid. Ἀνιστάμενοι) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde conicere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro toga virili usurpat in Anton. Vide etiam Nostrium Ἐκκλ. c. 1 & 15. Faceffivit tamen haec vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petitus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

aetatem virilem nondum pervenisse rite censerī poterant; Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysofostomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ καὶ εὐγενεῖς ὧσιν, ὧσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδούκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν) Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in eius edd. ne Fl. quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil. sub init. REITZ.

ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conieceram, pro vulgato τό. B. 2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π — τό — B. 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάχα ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erechth. quae verba a Plut. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἰσι πτωχός, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίαν, ὅστις ἂν εὐκούς ἐμοὶ φόβον παρελθών τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Nisi proverbialem vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exemplum ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciss. pag. 437. Alia de eodem Ellner. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπότε) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανιζομένους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανιζομένους quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiafter Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβὰς τὸν Ἄλυν) Vide Herodotum l. c. Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero-
ne versum: Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum
vim. SOLAN.

ead. l. 7. Ω δέην Σαλαμῖς) Vid. Herod. VII, p. 271, in de-
cantato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles
aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. GUYET. Ἐν
οὐδενὶ λόγῳ) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divina-
rat Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositio-
nem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro
Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέ-
λωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. il-
lud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πιτυοκάμπτην) Et sic, non ut est in O. edi-
tum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. Καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περὶ) Servavi scripturam, quam Gesnerus in
versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri,
carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam
περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sa-
crificant. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὐ-
ρίσκουσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ δύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς
πέμποιεν) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius
rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si no-
bis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum hu-
manarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommoda-
tur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Graevius in Ms. legi ait πομπὰς
πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, εἰ δύοιεν
ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν, sit omnino γνήσιος. Voce
δύοιεν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per
πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solemnes
pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanita-
te dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor, praesertim
cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demo-
sthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, Εἰ γὰρ
ἔροιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἀγετε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δὲ οὐχ
ἡμεῖς γε, εἴποιτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειρο-
τονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξίαρχους καὶ στρατηγούς,
καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν

ἐνὸς ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψετε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis. Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρία. Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ὃ μάρτυρά, στέφανον χρυσούν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διαχρυσαν ποιήσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπὴν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, five πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἑρᾶν ἑρωτα. Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐκπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ὑβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πενθεῖν πένθος. Νικῆν νικᾶν. Σιταγωγεῖν σιταγωγίας. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locutus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα. Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus. IENS.

ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro lection. *Iunt.* quae ἀνανήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. edd. habebant; etsi in notis dixerit, utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

ead. l. 5. Πομπὰς) Mff. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδὰς. V. Ienf. SOLAN. Σπονδὰς πέμπειν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμπειν.) Neque tamen im-

probarem σπονδάς. Sed propter Codicum numerum, & viro-
rum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc reci-
pere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag.
571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἴτ' ἐν βραχεῖ ὄφει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
κούρους) Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχεῖ ὄφει καταγελῶν-
τας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρα-
τούμενους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέ-
ρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis iridentes Epi-
curos, Metrodoros, & Damidas, victosque & iugulatos ab ipsis pa-
tronos hosce nostros.* Apud Latinos sane iugulare adversarium le-
gitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces
σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nul-
lum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex
Mf. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. Patronos hosce nostros vi-
ctos, & os eis obstructum esse. Nam ἀποφράττειν est os obturare
adversario, ut ne hircere possit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέζειν
τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est infe-
rius c. 43, cum Momo intempestiva interpellatione obtunden-
te Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶ-
με: quod non est, tu mactas nos, Mome, ut interpretes; sed Latini
dicunt, enecas nos, Mome: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur
me enecas?* aut occidis nos, ut Horat. occidis saepe rogando. Sed
in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mf. reponendum
est, ἦδη γὰρ σε τοῦτ' ὁστράκῳ ἀποσφάξω, ego te hac testa inter-
ficiam. Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ
δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὥς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμε-
να. Melius Mf. παρασυρόμενον, ut quaevis forte trahitur, a vi flu-
minis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis,
quae modo praecefferunt, non probo eiusdem libri scriptu-
ram, quae pro τὰς σπονδάς πέμπειεν, prae se fert τὰς πομ-
πὰς πέμπειεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum ho-
norem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit.
Ibidem statim & sic cum Mf. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη,
quare vestrarum esset partium, non ἡμέτερον, sequentia indicant
verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπούμενων, quod
in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere
libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων, vobis solis sacrificia
in epulis comedentibus; cum nunc partem sibi vindicent sacer-
dotes, partem qui sacrificant: & id magis arridet, genioque
Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποφραττομένους) Ita optime O. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *iugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, Solani-que diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφάττω. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum servarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & similia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένους) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ἴσως φῆσαι τις ἂν, ῥάδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅτι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ira tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem, quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcaeque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδῶν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδῶν quoque exaratum, procul valet. Hic vero e medio vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesset. Ap. Xenoph. autem in edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. Cyrop. L. III sub inir. f. ed. Bas. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιῆσθαι. Quod & ibi vertitur procul portare. Sed & ibi eodem redibit, utrum e medio, e conspectu, vertas. REITZ.

ead. l. 11. ἤτοι κεραυνῶ) Ex Mf. legendum, ἤτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλῃ τινι μηχανῇ, non ut edd. praeferunt, ἤτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. GRAEV. Mf. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. ἐπιλέλυσαι οὐδέν) Legendum videtur, ἐπιλέλυσαι ὅτι οὐδέν &c. GUYET. Bene coniecerat Guyetus, coniunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐδέν) Ex Mf. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Pag. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραιστῶ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variant. Lect. illic noter, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, Waffius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geraestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro Γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota editum conspiciatur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δὲ αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἀνδρα οὐ περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἀνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro e medio tollere aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατέρας φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. c. 1, atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τίνα ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET. Vid. Bos de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigesium aetatis annum pro concione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκεῖσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt affecti interpretes, quorum alter: ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur. Alter: ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus. Sensus est: ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat. Eodem modo, quo Mneshphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τοι

ὦ Περὶανδρε, τὸν λόγον ἄξιόν καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνδην μηδὲ Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. pag. 65 habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Δηξιάρχικόν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπάγων) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum de barbato, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam generosum significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενῆς quoque fiat εὐγένεια, nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adiective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἀλλ' οὐ σέχρη τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Ridiculus est Benedictus, cum ab Obsopoeo, verbum Graecum vertente per Latinum *permittere*, sic abit, ut putet, id notare *mandata dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφείται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ipse clare viderit, recte id verbum ab Obsopoeo sumtum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἢν οὗτος κελεύσῃ. Placuit praefertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praefidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἔοικε) Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστός καὶ εὐσεβής, & μοχ ἡκριβακὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πιβανός) Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. In reliquis πιδανός, prave. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης) Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur, ἰδιώτας appellari, praeter alios etiam docet Iac. Elfsner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Iensf. in Lectt. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis iam notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνείναι) Συνείναι alibi dedimus, ut de Salt. versf. fin. Ac Iensius haec verba adducens ad de Salt. § 1, et si aliud agens, quoque scribit συνείναι. Et hoc differentiae causa melius puto: quia tamen iam crebrius συνείναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, συνιέναι scripsisse arbitror. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. Amst. hic male habeat συνείναι — ὁξίς ἐστι, non opus erit monuisse. REITZ.

Pag. 257. l. 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id est, in medium proiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἑκκλ. cap. 3, νυν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερίριπται σοι ὁ λόγος &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & Ἄλ. c. 18. Fl. non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.

ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in δραπέταις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμιῳ, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Ἀσφαλῶς ἀπορίπτων) Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφῆς pro ἀσφαλής. GUYET. Etsi supra c. 6 ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobetur; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορίπτων aequè recte coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη supra c. 6, prudenter respondeas, ne capiare: notumque est vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597, Ἀσφαλῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi cautus miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλον δεῖσθαι Πυθίου, quo certe obscuritas, non cautio significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμην αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obsopoeus omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequae praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notar, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio disertaturum, ut αὐτοπρόσωπον καλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὥσπερ ποτε ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωγος ἐμαντεύετο. GRON.

ead. l. 16. Ἐπινοήσομεν) Codex Ox. ἐπινοήσωμεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN.

Pag. 258. l. 9. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίων) Vates enim aqua pota varicinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur Ἡσιόδ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναδέξασθε δὲ, εἰ καὶ ἑμμετρα λέγοιμι) Quae accipietis, etiam si sint concepta carmine. Εἰ καὶ ἑμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἑμμ. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξασθε) Ex edd. Ven. & Ms. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξασθε, vel ἀναδέξα-σθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξασθε) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia Iunt. & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχασθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξασθε hic vertendo recipietis, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63, Δέχου τὸν ἀνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ; alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro ἑμμετρα, ἄμμετρα, potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obs. Crit. p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Insulse interpretes, quorum alter, quod

capereis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero. Sensus est, recipietis autem in vos, si non metro constant iusto, quae dicam. q. d. Si iam non pedibus suis consent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic desitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξασθε pro ἀναδέξασθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Parasito p. 24, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξασθε οὐδὲν potius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conicere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξασθε, recipietis, aequi bonique consuleis. Ἀνέξασθε tamen nec ipsum damnare ausim. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἐρμηνεία) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posteriorius ex I. recepi, & ex marg. Hag. Ersi Iunt. ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, aut interprete etiam, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpretes, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant iam olim, aut interpretis, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuvere Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentatum, reiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic secuti sumus auctoritatem Mff. Ox. P. & edd. Ven. cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I, 47, p. 11, & Nostrum Z. Ἑλ. c. 14, & Διμ. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agnueque carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (al. p. 20.) Et sic Nostrum de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἀρνεῖα κρέα, καὶ χελώνας & supra l. c. etiam ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a συνέφεται recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἐφεται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κόμη ἀνασοβουμένη) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, crispata coma, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius, comarum

femet erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κάμην διασείσας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος. GRON.

in Schol. col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt farellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐγοπλίῳ κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Moſis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2) Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Idem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista γένματος χάριν, donec Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Etſi *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. Ἰππ. 298 B. & 348, unde hoc imiratus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινόισι) *Subtilibus armati sermonibus*. GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μύθου) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μύθου. MARCIL. Quod Marcil. inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα καὶ ἔνθα, ut Il. B, 462, E, 223, H, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα.) Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse rider. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφῆς est densus, ut silva, ut fruges, κορύμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαία, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplufria navium; ἐχέτλην stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis fulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis in primis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτης ἀκρα κόρυμβα est absurda, & similis oraculis aliis descriptio coeli, Deorumque. Nam ἐχέτην, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἀμάξῃ s. plauistro illo coelesti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui ἀκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς potest alludere ad τεττιγοσορίαν Atheniensem, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant ἔξυβόαι, κλωγμὸς, κορῶναι, ὄνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irrifionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἄλλ' ὅταν αἰγ.) Homer. Odyss. X, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπιδὲς) Mf. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vid. Od. X, 302, & Il. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. Λέγει) Ex Mf. Reg. 2955. pro vulg. λέγοι.

ead. l. 17. Θεμιστοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo sese muris ligneis tutari Athenienses iuebantur. Vide supra c. 10, & adde Polyaen. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. Guyet. Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Κανθήλιος) Laudantur versus quidam Lyssippi, in quibus peius quid asino est κανθήλιος. Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ. Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι, ὄνος. Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος. Haec ex notis Rittershufii ad Porphyr. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιῶτιον) Sic Horatius: Boeotum in crasso iurares aëre natum. SOLAN.

ibid. Ξυναπολέσαι ἐπὶ πονηρῷ τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit ἐνὶ pro ἐπὶ, ut infra Somn. L. Bos. Mihi non est dubium, legendum esse ἐνὶ πονηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Gesn. ἐνὶ legendum pro ἐπὶ. Quare, cum Fl. etiam id habeat, sic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Αὐτῷ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuum ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Πητ. cap. 18, quem locum ipse inspicito. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum poneret. Nempe derideri iusiurandum illud Demosthenis, Οὐ μὲν τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus f. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praefertim Tollerius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Nesp. 982. GESN.

ead. l. 6. ἴσως) Ex Ms. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε) Ducibus Mff. Regg. 2955. & 3011. inferuimus illud καὶ inter οὐκοῦν & ὁπότε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κωμικὸς) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino : καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo : ὁ Ἀχιλλέως ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229 : μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Asin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Nostrum invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425, & passim, non μακρὰν. Gronov. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare ausim; quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ κνίσση) Homer. Odyss. A, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐγε) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones Homericæ & Euripidei. BOURD. Οἰκοθεν) Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cuius testimonium contra nos valiturum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσωσας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. Damidi vero, subintellige & aliis ἀθέοις. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὢ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὢ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est refertus, cum quotidie a statuariis exprimitur, sc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercurius ad portulam, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meursii Athenas Atticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιπτούμενος, στέρνον τε καὶ μετὰφρενον· ὥραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρηόρητο μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπούμενος· vertunt, cum ad porticum iam fabricarer aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur balthus. Illepide fane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fectus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παύου ὢ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mf. ἱαμβίζων. Μιμητῇ τέχνῃ, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: Ἰούσι πρὸς τὴν στοᾶν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἐστὶν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN.

Pag. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic etiam P. & L. Propria

huius rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alci-
ciph. III, Ep. 64, p. 434: 'Ο δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον
ἔξεμάζετο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit ma-*
gistrum. Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod
quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττόμενος vi-
detur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro mi-
nus vulgari saepe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος
στέρνον τε καὶ μετάφρενον) Ut mirifice gessit se Lucianus in
commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt in-
terpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda.
Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, pas-
sivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse per-
hibent, sed non appropinquāt Graecis, quae sunt activa,
notantque, *eram fabricans vel fingens aera*, & ideo obductus
pice pectori & tergo. Quod cum de se iactat hic in statua Her-
magoras, ultro satis intelligendum praebet, id fieri per fa-
bros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Grae-
cis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax*
autem ridiculus (utpote ex fragili materia & nullius munimen-
ti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris cae-*
laturam impressam habens. GRON. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλ-
κουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον· δόραξ δὲ
μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλάσδεῖς, παρήρητο μνηστῆρ τῇ τέ-
χνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὁρῶ δ' ὄχλον καὶ
τινας δύο ὠχρούς κεκράκτας, πυγμαίους σοφισμάτων, Δά-
μιν τε, καί. ZEYΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδού-
μενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Iovem,
cuius Hermagorae statua erat ad Poecilen, ut praecessit. Sed
verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid
est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad*
porticum iam fabricarer aeneus. Δῆροι. An χαλκουργῶν est ae-
neus? an ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer*? Deinde in Sal-
muriensi ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox
στείχοντα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑπο-
πιττούμενος per anastropheν praepositionis usitatissimam,
praecipue poetis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν
τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο. Meorum dominorum, a quibus mis-
sa sum. Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν
Αἰτναίαις ὑπο. Ubi torretur sub Aetnae radicibus. Idem fit in
aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Sae-
pe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per ana-

strophen (πέρη) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, cum a fabris aerariis pice lineret. Ceterum sunt omnes iambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumfit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Iuppiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παῦρον, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδοῦμενος. Legendum quoque μιμητὴ τέχνη, eiecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi septem sic distinguendi &c. Guyet. Eodem modo Guyerus distinxit, ut Ienius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. χαλκουργῶν ὑποπιτ.) Vide Iens. Parodia est Euripidis Orest. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Iens. dicat στείχοντα in Salmur. ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequae ac in Amst. B. 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. tumultuantem, sed euntem, immo ordine ire, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. 1, 418. De Cyclope: Εἴ τινα πον μετ' ὅεσσι λάβοι στείχοντα δύραζε. Si qua quendamprehendere possit cum ovibus foras exeuntem. Sed cum ὅχλον addatur, eodem iure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando δύραζε additur. Ceterum & στίχω inveniri in praef. pro στείχω, non repetam ex I. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ ἱαμβικὴ διποδία. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

ibid. τραγωδῶν) In P. & L. etiam ἱαμβίζων. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 7. Τί οὖν ἐστὶ) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἐστὶ χρὴ λοιπόν, ὃ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti versum restituere conantis: nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi restituendo esse nolim. REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμεῶν) Parodia est ex Homero de-
torta, quem vide ll. H, 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) I. e. οὐκ εἰσὶ θεοὶ, οὐ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφρονότερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat,
credo, εὐτονότερον. SOLAN.

ibid. Ἐπῆχει) Legend. videtur ἐπῆχει pro ἐπῆχε. GUYET.
Ἐπῆχει L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαυτε. Vide Ἀναβ. c.
22, & Πητ. c. 16. In omnibus impressis ἐπῆχει. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζων) Cum Pricaeus arriraretur, in Ep.
ad Tit. I, v. 11, οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, non significare os obtu-
rare, sed freno coercere, recte ab I. Elfn. p. 321, Observ. T. II,
hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec
non Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro refrenare ta-
men Pollux p. 972. Forſan & facere ut quis pronus in os cadat,
vide coniectatum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Κανθάριμον) Adscripserat Hemſterh.
Lege: ἐν Π. δῆπου'στι κανθάρος λιμήν. REITZ.

Pag. 268. l. 9. ὦν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἔνεκα, vel ἀν-
τί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Αὐτεπαγγέλτοις legendum
videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epula-
tum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invocatos. Sed Mf. αὐτ-
επαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invi-
tant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est condicere alicui, ut
apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui significare, se apud eum coena-
tuum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγέλτος, sed illud
tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque
quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisse.
REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Aristot.
GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim,
ut haec incepta sint, Benedictus: iam enim alias incepta sunt, Ob-
sopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte:
Potest enim esse, ut aliter (quam scilicet munere providentiae)
vel temere & fortuito incepta &c. Nec vero in praecedentibus
illa αὐτό που τὸ ζητούμενον συναρπάξεις interpreter aut cum
Benedicto tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obsopoeo
tu quidem quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter ar-
ripis & producis id ipsum, quod quaeritur, & sic fraudem
facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit, eumque sic exponen-

dum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratiorum pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐπαινούντι at recte Obsopoeus, ac laudibus effectas. GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τὰξιν vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις σοὶ μὴ ἀκολουθοῖν, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινούντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοῖα διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἑκάστον. Interpretes: Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia. Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut est in Mf. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic paulo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπὸ τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur universum nullane providentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Mf. Gr. P. & L. Infra iterum διέταττες ἑκάστα. SOLAN. Διατάττεσθαι praetuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iuebant, & melius videtur; versionem Gesneri tamen non attigi, quae non multum abest ab restituta lectione. REITZ.

ibid. τὸν κομικόν) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas hasce voces insertum erat δέ, quod exfulare, duce Fl. ed. iussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic Ven. utraque. O. μέλλει. Reliqui libri μέλειν, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam Mf. Reg. 3011. quod cur reddere Luciano dubitarit Reitzius, causam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 & seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην) Homer. Il. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμῖξ &c.) Homer. Iliad. Γ, 705 & 75. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀητοῖ δ' ἀντέστη) Homer. Iliad. XX, MARCIL. Id est, Il. Γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) Hom. Il. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abiicere

dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim, quisquis in bello arma abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat. Graeci simplici vocabulo *ῥιψάσπιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in *Fuc.* *ἀσπίδαπρόβλης* appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, *ῥιψάσπιδος* nomen multo probrosissimum esse.

COGN.

ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τοὺς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad *Men.* cap. 16, & hoc ipso opusculo cap. 3. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic *P.* Sed *ἐμβάτας l. B. 1. H. S.* Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nota ad Scholion sic habebat: Ἐμβάτας) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβάς, ἄδος, & οἱ ἐμβάται.* Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum *προγαστῶρ* sit, cui venter prominet, possis *προγαστρίδια* putare pulvillos assimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GESN.

ead. l. 14. Σωμάτια) Bis ad scenae apparatus & vestimenta histrionica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praesertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. GESN.

Pag. 274. l. 1. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούσον αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου. Sic lege & interpunge. Ἀκούσον pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Salmuriensi ed. typographorum vitio est omissum, & τότε ex Mf. reposui. Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur, profert, audi tunc libere loquentem. GRAEV. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούση (hanc vocem omiserunt sequiores editores) αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum esse, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amst. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant Dammis & Timocles, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur,

Deos; hic, vere eos esse, contendentes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicer dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaserint Tragicæ, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευήν, quibus illi Tragoediae maiestatem augent. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verto Graeca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere promuntiantem, Ὅρῳς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἄπειρον αἰθέρα, καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαῖς, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τὸν δ' ἡγού· θεόν. Vides supernum simul, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum. Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens audies, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, cum sit ab ἀκούσωμαι. IENS.

ead. l. 2. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἀκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. SOLAN. Ἀκούσῃ & ἄπειρον) Cum in marg. Ald. ἄμουσον sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἀκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & rudem notat, id in variantt. eo apponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adiectivo sic sensit; nam hic ἄπειρον esse a nominativo ἀπείρων, immensus, nimis est apertum: ideoque apostrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρωνα. REITZ.

ead. l. 4. Ὅρῳς &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam Σεργιαῖς agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius. Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit uvidis; quod puto potius est, ut

reposuimus, mollibus. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum, immoderatum aethera, Qui terram tenero circumieftu ampleftitur? Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Iovem.* Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum verficulorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui fequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας) In versu Euripidis pro Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας Mf. *θερμαῖς ἐν ἀγκάλας*. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Iuppiter sit.* GRAEV. Servavi vulgatam Ὑγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen diffiteor, *θερμαῖς* de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.

ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non exstant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidem eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ πονχὴ πῶς ἀναμετρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Ἀκινάκη θύοντες) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, Thefaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμβόλξις) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θράκες. Certe a Scythiis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἰστ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσ-
εκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἰνδοί, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scri-
bitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis
est Μήνη: ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil muto.
Vid. Hesych. & Hom. Il. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant
Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habeo, qui do-
cuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphi-
cis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis,
itemque aliis. quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam
docet tum l. c. tum c. 17, Solem esse Phanera. Si quis dicat,
tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam no-
stram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum
est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haesit: huic ego
respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum
numen ad Solem pertinere, De Phanete omnia Eschenbachius
in Epigene. GESN. Principio notae Gesneri adscriptit Wessell.
V. Hesych. φαληρίς, & Dion. Chrysost. p. 412 P. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Περιστερῶ) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in
aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per mero-
nymiam? Vid. Davif. (cuius Hemsterh. in marg. admonuit)
ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemsterhusio 68.)
Ubi inter alia huc facientia etiam haec affert ex Ioseph. in
Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Παπρη-
μίτη ἱπποὶ εἰσὶ, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱπποί. REITZ.

ead. l. 8. Κροκόδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his
omnibus ea, quae habentur Έκκλ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκέφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii mensam Ifticam p. 31.
Sed modius est nostris, quod poculum vocat, SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Λυδῶ) Confer Έπισκ. c. 11, Z. έλ. c. 14,
& hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιοι, πρὸς) Sic Fl. In rel. inter has voces erat
καὶ prave. Eadem Fl. έπιστραφῆς: sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς εκείνος ὁλεθρὸς) Groesum perni-
ciem Sardoniam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Ho-
rat. I Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione,
non temere ὁλεθροὶ sine auctoritate mutandum in ὁλέθριοι su-
pra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ὁλεθροὶ εκείνοι Παφλαγῶ-
νες: nam etsi pluralis ibi sit, & ὁλεθριοὶ deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ὁλέθρω τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ὁλεθροὶ legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κίθαρος δὲ) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Maſtas* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττεις. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mf. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τοῦτ' ἰδοὺς ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπηχεῖ; Mf. τοῦτ' ἰδοὺς ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπὶ ἤλθεν; GRAEV. Ἐπὶ ἤλθεν Mff. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius, quam ἐπὶ ἤλθει, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος) Ἀπὸ ἀν' ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Bas.* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκείθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. GUYET. Post inventum παρὰ non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit Guyetus, περὶ & ἐπὶ falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Lactantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrum Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀγαθνοσάμενος τῶν ὄτων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσεῖν) Hom. Il. O, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rursus edd. nec opus ἐμπιπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. Τὰ ἀκάτια) Id est, ἰστία, Hesych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omissa ante ἡ vox μάλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὁ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσιτελὲς δὲ) Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἀλοχὸν οὐ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Ms. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. Ὁ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, ed. P. unde nata, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς: quod Gesnerus verterat, nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinaffet aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisio facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gesnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. l. 1. Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους & πρότονα explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Hesychius, duplices funes, a carchesia hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρόραν) Nempe πόδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De *chenisco* nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declararet. GESN.

ead. l. 7. Διμορίτην ἢ τριμορίτην) Duplicarium aut triplicarium. Διμορίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aeliani Tacticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam commodi. GESN.

ead. l. 8. Δεινόν) Ἀσκνον, quod edd. omnes praeter Iunt. habebant, viderur fuisse interpretatio τοῦ δεινόν, & sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si mirabilem & quasi terribilem natando dicas, quam impigrum, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia δεινός usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec potens, terribilis satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exempla vero phraseos δεινός ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί i. e. Ἀστρονομί. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλείσοφος. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi δεινοί κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινός λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur dicax, in malam fere partem. Nam δεινός proprie malum quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obs. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησί, καλὸν ἐστίν. οὐδὲς γοῦν λέγει ἐκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transtulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστίν ἀνὴρ, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 242, νόσος — ἰππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, i. e. immensa voracitas, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad urinandi artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλειοι) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. l. 2. *Χαρίεντας*) Pro eruditis ac politis habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, ἀλλὰ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προτεπονηκώς. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnes. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nostrum supra c. 8, ubi *χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι* iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ. *ead. l. 9. Ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες*) Ὑπ' αὐτοῖς legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. Ὑφ' αὐτοῖς Mf. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτοῖς. Iensius ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in *καταπτύοντες* aliquid mendi latere puto. Forſan scriptum fuerat *καταπατῶντες*, uti supra dixerat *πατουμένου*. Certe aliter solet construi *καταπτύω* vel *καταπτύομαι*. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeti coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοῖς, ab Gesnero conversum, & *multum se praestantiores viros despuentes*, primo aspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significato occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeſo, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbaetum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiorem existimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii

in verbis praemissis, χαρίεντας πολλούς — ὑπὸ χειρόνων πα-
τουμένους, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dici-
tur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod rece-
ptum in contextum & interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώρας ἐπιμελητῆς) Πρωρεύς hic vulgo au-
diebat. Έτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
ximus. *Famulum gubernatoris vocat Xenophon Οἰκονομ.* Post
hunc τοῖχου ἀρχων, de cuius officio disceptatur. Vide Plut.
1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. Ἀναβ. V, p. 217,
25: ὅταν δὲ χειμῶν ᾗ, οὐχ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἐνε-
κα χαλεπαίνει μὲν πρωρεύς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυ-
βερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. SOLAN.

ibid. τοῖχου ἀρχων) Hic vulgo dicebatur τοῖχαρχος. Vide
Suidam voce τοῖχαρχος. KUSTER.

ead. l. 14. ῥοῦν) Ven. utraque νοῦν. Reliquae edd. & Ox.
ροῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Platō
enim κ. νοῦν ἀγωνίῃ τὴν δίκην scripsit, ed. Basf. p. 1 f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρὸν) At, inquires, laudantem pau-
lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
dicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutatu-
ros fat scio, quibus vis Comica nota est. Haecenus de Luciani men-
te: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae
in oculis emendandis, elegantius restituendis, obscuris illu-
strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum
Iove Luciano rifum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
die facitant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut in-
genio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christia-
nae veritatis luce non caecutiant modo, sed, quod nefariae
impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
brio sui similium, summo conatu, exponant. Sic, ut alios
omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
litate animarum, totamque adeo religionem Christianam,
nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
lum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut aiunt us-
que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quae dolor extorsit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admoudum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concefferim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non *infima* fors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt . . . Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, *ei non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquit Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, iniuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita solum exspectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicunque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut respiscant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis feras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia obvianda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutiant. Lactantius V, 22: Si quis autem volet scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiatur: sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλεῖ) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui ἐπαντλεῖν (λόγους) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ) Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχε) Deferui scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180, οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὧς) Ox. & Fl. ed. In reliquis ὧς καὶ, prave; nisi quod B. 2. δὲ καὶ fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicissimo Graeco comparat frater consultiſſ. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 495. Conf. Somn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθραύσω) Etsi supra c. 43 f. ἐπισφάττεις non plane signif. mactas, iugulas, tamen pro occidis valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 moriet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugito, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *mane, donec te occidero, deinde fugies*. Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτω captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad patibulum damnetur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emittet ampliss. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilius intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπεισιν) Etsi abis, discedis, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπεισιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

ead. l. 8. Κωμικός) Menander, teste Plut. Π. εὐθυμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γνωμ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (f. Stob. Flor. CVIII) ubi μηδέν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiore esse Fl. lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρείου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρου) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὡς κάκιστε ἀλεκτρυόν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει) Alciph. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρίβειν, καὶ καὶ κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυόν καὶ μιαιφόνος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδάκουν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαθύπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adscribere hic non dubito: Haec epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,

ideo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hauerint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ.

ead. l. 6. Διάτορον) Percant. GUYET. Διάτορον τε καὶ γεγωνός) Hoc loco uti poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44, ab importuna correptione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, διάτορον τε καὶ γεγωνός ὅτι μάλιστα. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & usum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχήστραι, ἥττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diss. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec dissimulavit nuperus editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gesnerum idem agere, mea exsulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνός media brevi, cum Kuhniana rectius γεγωνός dederit. Nam γεγωνός est natus; γεγωνός, quod aures ferit. Et sic Alciph. III, Ep. 48, τὸρῶ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρῆσάμενος (sic enim, pro φρονήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. Il. Θ, 227, Ἡῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνός, vociferatus autem est intense, Danaos inclamans. Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. Εὐθύς σ) Recte hic edd. εὐθύς, etsi σ sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθύ vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθύ & εὐθύς, ut supra Amor. c. 53, οὐκ εὐθύ περίεργον, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, εὐθύ γὰρ μου — προσεῖρήνυσαν, statim ad me — confluebant: item c. 42, εὐθύ τὰ μακρὰ λούτρα &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθύς cl. Bel. de Ball. ex Ms. Reg. 3011. reponi iubet ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθύς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ) Celeb. D'Ablancourt haec Lucian. Vol. VI.

Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

ead. l. 4. Νῦν γὰρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia iam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi δὲ fere pro γὰρ, & Amor. c. 38, ubi contra γὰρ pro δέ. Conf. & Hermot. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sensui satisfaciat: aequae enim dixeris, non iam puniam te, nam cras potius id fiet; quam, non iam puniam te, sed cras, vel cras vero, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiast. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiastae adversatur, δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiastae, δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. 1, c. 77 m. Ἐκείνως δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξεις) Casaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Lucr. c. 16.) BOURD.

ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποσον ἂν δυναίμην) Omissum in edd. ἂν inferuimus ex Mss. Regg. 2955 & 3011.

ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, Ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Mss. Ἦν γοῦν πρὶν ἀνίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, siue sequaris editos, siue Mss. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

ead. l. 9. Ἔργασαιο, προσδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφίτα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἢ ἐσθίης τὰ ἀλφίτα. BOURD. Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσδοῦ malint; neque iis adversarer: nam id vestigial signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσδοον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, εὐτελὲς δὲ τὴν πρόσδοον ἀντὶ τοῦ πρόσδοον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ πρόσδοον satis notus est aliunde. Vid. Afin. c. 50 pr. πρόσδοον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο.

Nam cum sit construendum, ἔση πεπονηκὸς τοῦτο προσόδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaesitum, lucrum*, quem laborando quaerit futor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet operae pretium veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. Ὅς κρῖς) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heracitus de incredilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφ' ὧτέ) Leg. ἐφοίτα. REITZ. Wesseling. melius ἐφ' ὧ τε. IDEM in Addend.

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δ') Ex II. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. Ἀφωρότερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviali. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuissē ob ἔχεμυθίαν. COG.

ead. l. 3. Ὅναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Sallust. Pastor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — — ἔχω δέ τοι ὄσσ' ἐν ὄνειρῳ φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χιμαῖρας. Possideo, quaecunque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas. COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιε) Τεράστιος Zeus Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hesych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐρμῇ κερδῶε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλέως ἵππος) Hom. II. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ἐάνθος) Iunone suggerente: αὐδ' ἦεντα δ' ἔθηκε δέα λευκώλενος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρειν) Conf. supr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεὺς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt, hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

ead. l. 7. Φηγὸς) Vocalis haec arbor nonnunquam δρυς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum: species enim τῆς δρυὸς ἢ φηγός, si Pausaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρυὲς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. Sophocles etiam *sagum* appellat, Trach. 175; versu autem 1175, δρυν. LEED.

ibid. Αὐτόφωνος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alludit Lucianus, Odyss. M: Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον, εἰρπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμμεμύκει, Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis focii fame coacti solis boves mactavere. PALM. Homer. Od. M, 395. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχεμυθήσειν) Alciph. III, p. 406, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων, silentium Pythagoricum subindicans. Noster Le-xiphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω) In Flor. Cod. deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Iensf. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν, & sexcenta similia. Quare & hic λόγον ante λέγω non eiicio cum Fl. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μεμνηχάνητο) Correxerat Solan. ἐμμεμηχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus satis inculcatum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hist. c. 13, ubi exemplorum dedi affatim; quae si non sufficiant, adde Wessél. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti afferens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis assequor ex annotatione eiusdem Solani, in inferiore marg. *Iuninae* sic adscripta: ἐμεμ.— L. ἐπεπαῖνητο. Nam praeter consuetudinem sic iam litteram Codicis inter duo verba inserit. Interim, eum omnino voluisse ἐμμεμηχάνη-

το legi, certum est, quod praeterea ē ipsi etiam textui appo-
fuerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento
fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπεποίητο vel margini eiuf-
dem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφέντα δὲ, ὡς ἀφείδη, τὸν Ἄρν ἀγανακτῆσαι κατὰ
τοῦ Ἀλεκτρυόνος) Mirum, ni illud ὡς ἀφείδη sit glossema τοῦ
ἀφέντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam
Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis prae-
cipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigiliis ageret,
dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol,
vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque
ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum
vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano
cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse
Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφείδη) Tam manifesta haec est
explicatio praemissi participii ἀφέντα, ut vix mihi tempera-
rim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius vi-
dear, uncis ut suspectum seclufi. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Ἄρν) Utrovis more dici Ἄρν & Ἄρν, ex
Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένη, ad
Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non re-
cessi. REITZ.

Pag. 294. l. 8. Πυθαγόρων Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησαρχί-
δην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genui-
num existimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς voca-
tur. In eodem Codice pro οἶσα ἀρα, legitur ἀκούεις τινὰ
Π. SOLAN.

ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum
sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὅς ἐνομοθέτει) De disciplina Pythagorica Gell.
L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρείων γένεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Ari-
stoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα
συγχωρεῖν ἐσθίειν ἑμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀρο-
τήρος βοός, καὶ κριοῦ a quibus, nisi cui absunt alia, quis non
abstinet? LEED.

ead. l. 12. Τοῦν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed.
quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτρά-
πεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transposi-
tionem Gesneri etiam in textum recepissem. Iam vero & ali-
quid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl.* revocare, sensum optimum exhibentis. Interpret Parisinae, intellectui consulturus, ἀπονον reddiderat salubre & parabile. REITZ.

ibid. ἀπονον ἀποφαίνων) Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ ἀπονον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typhetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiā, lector, opinatus eram ego, pro ἀπονον legendum esse ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eisdem hos κύαμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic οὐρανὸς apud Nostrium de Sacrificiis c. 9 f. dicitur ἀβατος καὶ ἀπόρρητος τῶ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis facris, quae erant μυστικά, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητοι apud Nostrium in Amoribus c. 42, & ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide Nostrium in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἀπονον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἀπονον transponamus, & adiciamus copulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμοὶ γούν ὄλον καὶ ἀπονον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἀπονον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo futor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse aiunt. Altera coniectura nostra est, an forte legendum sit ἀπώνον, qua ratione locum servare posset suum, & iungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἀπώνον significare puto contrarium nominis εὐώνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἀπώνον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. Εὐφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. L. XV Metam. COGN. Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibusex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καί τι) Corrupta haec. Lege ὅτε pro καί τι. SOLAN. Καί ται rectius legit I. I. Werstenius. REITZ.

Pag. 295. l. 3. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius versus: Ἐκεῖνος οὗτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί. BOURD.

ead. l. 6. Τοῦτ' αὐ· μακρῷ ἐκείνου τερατ.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατῶδες τερα. BOURD.

ead. l. 7. Μνηστάρχου παῖ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capituli. SOLAN.

ead. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum Tanagram galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. l. 1. Ἦκον) Quod Solanus ἦκα coniecerit, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλω) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit Par. merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano monenti parui; licet suspicer & eius editorem tamen ἄλλο legisse, cum in versione dederit, cum aliud quiddam sit. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρῃ) Ἡ Πυθαγόρῃ ὄντι παρανενομημένοι καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκεναι κύαμους φάγοντα, ὥς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκει. Aut si Pythagoras, peccasse, & aequum fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὥς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι τοκίων ἐνθάδε. Da modo. Apud inferos alias sunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes vertant κεφαλὰι testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstineret, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίῳν πράσει. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλὴ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίπλυνον, ἴσον τοι κύαμους τρώγων, κεφαλὰς τε το-

κήων. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legumen flatus excitans, non quod parentis capiti sit simile, ut vellet ille versus, Idem est, fabas atque caput patris edere. GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit. SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, qui fabas edit, fabas edenti similis est; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσεβηκέναϊ respicit, pro ὡς φαγὼν ἡσεβηκας. Et si innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio constructioque fatis appareret, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempli quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἀμάξαι ἐντεμόντα. REITZ.

ead. l. 5. Κεφαλὴν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσας — ἐβίότευσα βίοις) Bíos generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Alciph. I, 29, p. 120, χρηστοτέρῳ γὰρ ἢθει κέχρησαι τοῦ βίου, probioribus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae genere, uteris. Plura ibi similia affert Bergler. Alias ὁ βίος etiam homines vertendum, vid. apud Nostrium Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati fati dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμεννήν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμεννήα κάρηνα, imbecilla capita. Adde Odyss. T, 560, — ἀμεννήων εἰσιν ὄνειραν. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργαλον) Adscripserat Noster, V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἴπης, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἡ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐν-υπνίου, εἴγε πτηνὸς ᾖν &c.) Pater voci octavae adscripsit ὄνειρον, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus similis

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caelius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert. Ubi possem suspicari, τὸ ordinem venisse ex permutatis & contractis literis pro rationem. Sed simile existare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem. Item in Vitruvii praefatione libri VII: Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam. Ceterum frequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, metasque volandi praescriptas habeat somnium. Ita apud interpretes infomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso fomno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret fomnus, recte & elegantissime statuit. GRON. Ἐνυπνίου) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiusmodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyrann. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἀστὺκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν, Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant. Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum: ἀστὺκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ. ead. l. 2. Εἶγε πτηνὸς ὄν) Ὑποπόλαιον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam dictione, cogitantis παράγραμμα. MARCIL. Πτανὸν ὄνειρον vocat Eurip. Phoenis. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.*

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo O-puntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant. . . terminum, quem attingere magnam, praeterier maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλος, ed. Baf. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐνδιατρίβει ἀνεργόσι τοῖς ὄφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEΩΤΕΝ. REITZ.

ead. l. 6. Τριπόθητος) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET.

ibid. Τὸ μεμνήσθαι, καὶ διεξιέναι τι) Praeentibus Mff. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur post μεμνήσθαι. Non agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abiicerem, qui adest in cett. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbii temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, olim, τὸ ἑωθινόν, mane, & simil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colliges ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τινικαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessel. Adde Aët. Apost. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύριε ἐπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciph. III, p. 318 f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐδέ μιν — τὸ μεσαμβρινόν — Συρίσδεν, non licet circa meridiem cantare. Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ προτοῦ ibidem & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894: *Sunt geminae somni portae* &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex Coll. quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum Suida (quem sequerer, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φάυλος. REITZ. Cl. Wesseling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. IDEM in Addend.

ibid. l. 6. v' πόδας) Forfan κ' scribendum. Certe non v'. SOLAN.

Pag. 299. l. 1. Πυθαγόρα) Atqui duas Hom. Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων. Virg. VI Aen. *Sunt geminae somni portae* &c. COGN.

ead. l. 2. Ὀμηρος) Od. T, 560. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

ibid. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κεκομίσθαι μοι δοκεῖς) In-

terpres: & solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὅ-
λα χρύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla
Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat. Sic damnari ad metalla. GRAEV.

ead. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est κεκοιμῖσθαι. Vide Icar. c. 1 extremo. In re-
liquis κεκοιμῖσθαι. SOLAN.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τοῦ μόν) Ὡς περ οὖν τοῦ μόν. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marcil. Sed cum pro illo του iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narratur, non arbitror. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic observatur verbi medii po-
testas, i. e. cum laverim me; quam in hoc verbo praeclare ab
activo distinguit Long. Paft. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λούει τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἀρεί. Quod & me-
dia & passiva forma potest exponi. Sed post Kulteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
occafio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & activa sive transitiua potestate. REITZ.

ibid. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona:
primum enim fuisse aiunt, qui πυγμῇ secundum artem O-
lympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius victoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Consule de ea re R. Bentley, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δειπνεῖν,
ὥς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δειπνοῦ ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμη-
ρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: Nihil

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursus commemoratione quasi rumines. Προάγειν num est reducere? immo id est educere, producere. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si veluti coenae illius somnium imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, imaginari, animo deformare. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἐστιὼ γενέθλια) Sic ἔστιᾶν γάμους, epulas nuptiales celebrare, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrafi eadem utitur Alciph. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν, subulcus vero iam aegrotat. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existisse verisimile est, cum fideat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὅφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum similia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit anulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνοις δὲ πανταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius scenae de illa liberrate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπιάλον) Vid. ad Scholias ten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciph. III, pag. ult. καὶ ἡπιάλῳ συσχεθεῖς, εἰς τὴν ἑὼ ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἐπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφεδρος) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Iosephus ait: διὰ καὶ καθάπερ ἐφεδρὸν τινα τὸν Ἀντίοχον

πατρον εἰσήγαγεν. Ad quae verba ille: *Apposite hic ἑφεδρος Antipater, quasi tertiarius in duorum fratrum vicem subsidiarius, iuxta Scholiast. ad Aiac. Soph. v. 618: ἑφεδρος δὲ πυρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικῆσαντι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choëph. v. 861, μένος ἦν ἑφεδρος Δίσσοις μέλλει θεὸς Ὀρέστῃς. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. Infra ἁλωσ. L. 1, c. 42, ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς υἱοῖς. Addo Aristoph. Ran. v. 804: — ἐμέλλεν — ἑφεδρος καθεδεῖσθαι καὶ μὲν Αἰσχυλος κρατῇ, Ἐξείν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιείσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Subinde respiciens, quot pedum esset solarium umbra. Recte sic Salmurienensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ: ἦν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δὲ κάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicabant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπένδειν, prope- randum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἑκκλήσ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβακῶ) Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνί) Σὺν τριβωνί. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλευρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri volumus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκάλουντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἡπιάλον φασιν. Cui & assentitur Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre miti accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter; vid. not. ad textum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσερχόμενος) Vid. Lucian. Ἑρμ. cap. 40. SOLAN.

Pag. 303. l. 1. Ὀποσάπουν) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρονος. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmaf. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Petavius Diff. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 & c. Suid. Δεκάπουν. & Arist. pag. 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. τὸ στοιχεῖον) Litera redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit. Ego literam recte quidem verti agnosco; sed numerum tamen intelligendum, f. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est.* REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορρίψας) Quia de balneo fermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορρύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, ἴστ. α', cap. 30, mutata noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyae. Strat. IV, pag. 237 C. Adde Iambl. No. 74, & 77 A. — σπίλους. SOLAN. Ἀπορρίψας pro celeriter proripio positum esse, non modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito defilit, se deiecit, habuimus Asin. cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον, ὥς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, qua esset parte purissimum, ea videretur. Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολή legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. Alciph. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ὠχρον ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fidus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Οὕτως δὲ) Consuetudo postularet οὕτω, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auctr. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογώδης. Item Alciphro. III, p. 348, οὕτως τήν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. τὰ καθήκοντα) *Officia*; & sic recte idem interpretres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόμενον, qui *officia* norunt. BOURD.

ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐθέλης) Ita correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλοις.

ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Μισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄμα λέγων) Et si abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μετὰ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpretres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπεριδόμενον τ. οἶκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιαθῆναι) Angl. ἐστιασθαι. De hoc loco Heins. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔαν, suo loco relinquere. Et Long. Past. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανὸν) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γραῦς vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὴ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκείνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ὅσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienius monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nō affirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciph. L. II, 4 pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ᾗς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quae Bergl. *Alias usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristae. I, Ep. 10. Apud eund. I, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τειχομαχεῖν. Ubi alius posuisset νῦν pro μὰ &c. Addo Aristoph. Plut. 187, καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῶν πλείονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. νῦν addat negationi, Thesm. v. 647, καὶ νῦν Δία, τιτ-
τους γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, non sine molestia, revera fit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσαντες) Adscriptit Solanus, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρενεβέβυστο. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὅς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. In Mf. ὑποκατακλίνουσι quod minime damnandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὅμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Mycillus, eodem se in lecto accubuisse: ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῶ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Heus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετὴν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accus. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέρατα) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem,

c. 2, habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοισ· deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorfii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Σύνειρε) Σύνειρε. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. Ἄκουε) Scribendum, ἀκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δὴ) Conf. supra Iov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀέναον) Sine dubio Solan. quaesivit, num quae ἀέναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in ἀέναον consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa ἀένναος dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ προέθεν πολλοὶ) Alciph. paulo aliter III, p. 300, εἴτα οἰκετῶν ἐρέπεσθαι μοι στίφος (ἐδόκουν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίου βαρεῖς ὅσον ἑκαίδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciph. l. c. Ἐφικνὶ δὲ καὶ τὸ χεῖρε δακτυλίων πεπληρωσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianeae comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi alium Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένους) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianeum esse, quod reposui; cum χρυσὸν... ἐξημμένους τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, effertur ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένους, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινα, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non — μένην. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάσμαι, solemnī ellipsi praep. κατὰ, vel hyp-

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Asin. c. 48, ἐπιβάλλομαι στρώματα πορφύρεα, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημμένος, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum Hesychii descriptio docet, πρόποσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας, tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutae poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2. & Hag. utraque ἐκκομίζομενον. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο) Ut in Nigrin. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1 Ver. Hist. c. 23, ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστίν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variant. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. fati obviū & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ ποτός ὀξύτονος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμποσίον ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομαῖ ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτός, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ ποτόν unde probetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adiectivi ποτός potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ ποτόν dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοτησίας προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem ait convivas ita donasse. SOLAN.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere IN poculo, pro EX, habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπάματι πιεῖν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν πιθάκλαις cum duobus ante versibus dixisset, πίνουσιν ἐκ κερα-

ῥέων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius, quam ἐκ. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit editor Salmurienfis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτρεψας) Vid. supra de hoc verbo, ad Asin. cap. 40. Et conf. rursus, si lubet, Alciphronem, satis iam indicatum, qui dulce somnium galli cantu similiter interruptum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Mf. Reg. 2955. In edd. deest artic.

ead. l. 8. Ἐξήκεις πολεμήσων) Hom. Il. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδεμένους) Ἀναδεδεμένους L. Utinque probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίαι) Parvae sunt duae labe, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσσιν ὁμοίαι, pro χαρίτεσσιν ὁμοίαι & ὅτι χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκοντο, pro ἐσφῆκοντο. Sic enim apud Homerum Il. P, v. 51, cuius sunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque Homerum secutus mutavi. Vid. Il. P, 16. Et ad verba seq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφῆκοντο) Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφῆκοντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr. & ipse Homerus, uti restituimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτε) Omnes praeter P. ὥς (P. autem ὁπότε.) Atqui melius & ad scripturam propius ὥς ποτε. SOLAN. Scripturam ed. P. ὁπότε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi iusta suspicio esset, eam ex coniectura sic emendasse ceterarum ὥς ποτε. REITZ.

ead. l. 13. Ἦψουν) Ὅτε τὸ ἔθνος ἤψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλὼν. Cum duobus extorum frustis iniectis legumen coquerem Saturnalibus. Ἐψω quidem mutuatur sua tempora ab ἐψέω, sed quod dudum repudiabant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἤψουν malebam olim ἤψον, sed postea Mf. mihi ostendit legendum esse ἤψουσα, & pro τόμους, τεμάχην. Sed ἀλλᾶντες sunt botuli, farcimina, non intestina. GRAEV. Ἐψέω rarum esse Grammatici aiunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens, ut ἤψουσα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἐψέειν ab ἐψέω Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97 A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpa-

tur. Ἐλεῖν vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. ἐλεῖν quoque praesens est, φαλὴν ἐλεῖν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praef. ἐφῶντες legitur, quasi foret ab ἐλάω, ideoque Wessel. N°. 29 ἐφῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat ἐφω esse, coqui curo, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servis imperat. Nam ἐφω per se esse coquo, probarem, si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκότῳ καθήμενος ἐφοί (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σίμων) In P. & I. Σίμωνά, prave. SOLAN.

ibid. Κεραμεοῦν τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia: & ita videtur interpretari τρύβλιον Hesych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνιζομένους ἡμᾶς) Active & passive usurpari ἀνιζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyssiginoque tincta veste indutus. Ποῦ κεῖνται* in Graecis Simon ille gaudens effert? Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circum lingebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio liberiorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit: ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mf. haec iactura egregie farcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere Codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὕσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingeat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἄσμενος ἐξελαύνει est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos vehere sc. se equo, pro vehi, frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυσε ἐς ἦθεα τὸ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est utriusden. Hyginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus verti. Hyginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmast. exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostenderunt copiose viri docti ad Nexp. 10, 4. Sed neque non commode (in sutoris praefertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon exigit, protrahite tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τῇ ἐξελαύνει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam Mff. Regg. 2955. & 3011. sic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περίελεον vult idem vir cl. sine causa) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

gatam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicitur Gesnerus.

ead. l. 14. Τὰ πιναρὰ) Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἡμφιεσμένος, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Gesner. Exempla dedere Iensf. alique ad Mort. Dial. X, § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύριγγα. REITZ.

ibid. Τὸ τρύβλιον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung. ad Poll. VI, Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελαύνει) Curru vestus in publicum prodit &c. Male interpret. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλαύνειν pro proficisci, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, solvens (navim) properabat in Ioniam. Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, cum rex in Persidem equitat. Ibid. cap. 33, Ἀρταξέρξης ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, Artaxerxi per Persidem equitanti. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et Alex. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro adventare, in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον — ἀρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγινοβαφῇ) Ὑσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, Ὑσγινη esse plantam, & Ὑσγινον, quae exinde sit, tineturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsitan huic loco; nam differunt, opinor, inter se ἀλουργές, καὶ τὸ Ὑσγινοβαφές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ Ὑσγινοβαφῇ. Ubi Periz. ex Salmas. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem Ὑσγινοβαφῇ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmas. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα) An non προϊόντα; Ut infra in hoc libello, ὥστε ὅποτε προϊοίμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύουν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς: sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνθρώποις αὐτὰς, minantur se ipsas suspensas. Hae sunt & minae & facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum. GRAEV.

ead. l. 14. Ω χρυσὲ) Homer. Il. E, 214. Eur. fr. Belleroph. 70, v. 6, Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud Athenag. legitur ἀξίωμα pro δ—. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ—. SOLAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei apud Senecam Ep. 115, servati etiam a Barnesio fragm. Belleroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui insolentiam illius vitarent. Est ceteroqui κτέρας apud Hesychium κτήμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad Incerta retulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6, ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.* GESN.

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET. Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum res iucundissima mortalibus.* REITZ.

Pag. 312. l. 12. λοιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano haec fuisse lectio, quod asterisco apposito significavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet, q. d. *πράγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ* five *ἵνα σοι λοιδοροῦμαι*. Quid causae lateat, cur igitur improbarit, non satis assequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium esse solet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινι activa potestate dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici visum fuerit? Vix credo, quia μὲ ad πράγειν pertinere, satis videre potuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30 f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accusativo iungitur, manifeste construebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. l. 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδεὶς ἀνὰ μνηστῆρσι, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. Priori esse corpore a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Bas. 1556, p. 478, l. 40. *Alatam esse*, Phaedone p. 204, l. 33. LEED. Vide N. Δ. XX, & Diog. Laërt. post pag. 507 B. SOLAN. Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. Iamblichus f. 177, & Porphyry. f. 28. GESN.

ead. l. 3. Καταδίκην) Memorat Clem. Alex. Strom. III, Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντις, ὡς διὰ τινὸς τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τούτῳ τέθραπται. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. Μύρμηξ Ἰνδικός) De qua Prop. III, 13: *Inda ca-
vis aurum mittit formica metallis.* Et mira de eadem narrat Plin.
XI, 31, cui non multum ab simile narrat etiam Herodotus in
Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effo-
diant, tradiderint veteres, ex Aeliano discas de anim. III, 4.
De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca
de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attuli-
mus, ad 'En. δ. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴτα ὠκνῶν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψημάτων
ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος) Salmurienfis: *Ita-
ne neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo ef-
sem alius.* Sed ἤκειν ψήματα ἐς βίον significatne frustra impor-
tare in vitam? In ed. Basileensi Graeca 1555 legitur ὀλίγων
τῶν ψημάτων ἤκειν. Constat sane, ἤκειν construi cum secun-
do casu, ut apud Herodotum εὐ ἤκω χρημάτων, *sum pecunia-
sus, dives.* Εὐ ἤκω φρενῶν apud eundem, *sum prudens.* Sed tum
semper εὐ aut πόρρω, adiunctum habet. Quod concise dicunt
εὐ ἤκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὐ ἤκειν ἐπὶ πολὺ τῶν
χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam
ὀλίγον legi in Mf. Flor. Ald. ceterisque edd. In Florentina vero
ed. scribitur ἤκων pro ἤκειν. Inde mihi persuasi, excidisse &
hic verbum φέρειν. Et legendum ἤκειν φέροντα, *omisi ferre in
vitam.* Est loquendi genus, ut multa huius generis alia, Grae-
cis peculiare: ἤκω φέρων est fero. Haec, οὐ γενομένης διαθή-
κας ἤκει φέρων, non affert factas testamenti tabulas. Apud poetas
vero, inprimis apud Homerum, infinita talium locutionum
sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψημά-
των. Idque sanius. Ceterum verba haec ita versa vulgo legun-
tur, *Itane neglexi infelix vel paucula frustra in vitam importare,
cum illo essem alius?* Sed profecto haec versio a mente scri-
ptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum
gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat gallus, eum (Mi-
cyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt.
Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigratus fui
in vitam venire, pauculis inde frustis pro commeatu mecum sumtis?*
IENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba,

quam adhuc factum, aut levissima transpositione iuventur, ad quam Gesneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Graevius φέρωντα ingerit, concederem, si plane opus esset, & si φέρων dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. supr. Alex. c. 6, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα. Arrian. L. III, cap. 20 f. ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουεν. Nostrium infra Icar. c. 11, & Bis Accusf. c. 28 pr. ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐπεσιτίσατο. Unde videbis, non esse *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*, f. de frumento mihi prospicio. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκειν — ἐπισιτισάμενος) Supple partic. ἄγων, aut φέρων. LEED. Vide N. Δ. I, Ἐπισκ. c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De ἐπισιτ — vide Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Τόνδε) Admisimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 314. l. 5. Ἐπ' Ἰλίου) Omnes edd. praeter Venetas, ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. SOLAN. Ἐν Ἰλίῳ) Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens ἐν Ἰλίῳ rursus ait; & quamvis pugna revera non *intra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & ἐν sic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῳ, & c. 38, ἐν Ὀλύμπῳ pro ἐπί. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. Il. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρόνῳ ὕστερον) Diog. Laërtius Hermotimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215 B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inserit Porphy. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Κασίγνητοί τε ἔται τε) Hom. Iliad. Π, 456. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον) Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημί ὑπερφυῖς μὴδὲν γενέσθαι τότε. Et sic legit interpret Latinus, quamvis omnes edd. Graecae μὴδέ. GRAEV. Μὴδὲν P. & L. uri emendare iusserat Graevius. In impr. μὴδέ, aut distinctim μὴ δέ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίδναϊς) Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-

φίδναν IV : φοβηθείς ὁ Θησεύς ὑπεξέβητο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED.

ead. l. 9. Τοὺς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) Hom. Il. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. Il. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὠρου) Orum aiunt regem Aegypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. Iſidis autem librorum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque τῆς Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα χρόνον μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέβηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦδόν με. Interpolator: Et cum in Italiam rursus vela fecissem, eo affectu Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε θεὸν ἠγόν με, ut me pro Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Mf. postea declaravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

ead. l. 12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χωρία ut Aristoph. Nub. II, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec loca. LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellipsi p. 93 super hoc loco ait, perperam interpretem haec Luciani vertisse, Graecos eius temporis; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum, Graecos, qui isthic erant. Id quod pluribus demonstratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. Ὡστε θεὸν ἰδὼν με) Lego, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. PALM.

ead. l. 14. Ἀναβεβιωκέναι) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδου, atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas, nescio quas poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν) Iambl. in vita Pythag. N. 92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνω-

δέγτος τὸν μὴρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sic Fl. ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπέρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum Fl. si plures addicerent. Sed ὑπέρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delerat: nam etsi norim, qui differat ὑπέρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπέρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aequae ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectora multa.* Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περὶ substituisse ὑπέρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophiam de Diis & iustitia.* Aelian. XII, 52 pr. Ἰσωκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. REITZ.

ead. l. 9. Οὐδὲν ἔγχις) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fatetur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Lapf. c. 12, Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 &c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης, quo magis mors appropinquat. Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσον intelligendus in Long. Past. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat, i. e. quanto serius inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν ᾤρεψης, μᾶλλον βλάψεις ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foessio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciph. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στρωμυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἑταίων. Plura Gesner. ad Iov. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipses tot iam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Lapf. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpretes Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, συντίθενται φθάσαι τι δρᾶσαντες ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati, sive, maluerunt praevenire, quam praeveniri;* sequitur enim, eos Commodum veneno fustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis vel potius* omittere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur.* Sallust. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur,* ubi plura Cort. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Ienſ. Lectt. Luc. p. 278—9, & Wopkens Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi *ξενίζομαι*, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Ellſner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi ἐν ᾧ *ξενίζονται* hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Ἐν τῷ μέρει) Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I, ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει. & II, 1, Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, ex altera parte, vel vicissim. LEED.

ead. l. 5. Ἀποδυσάμενος) Υ & η toties male confunduntur in edd. vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. Καينهὺς) Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. l. 4. Ὀπυεν) Forſan ὀπυιεν. GUYET. Ὀπυιεν) Vox non inhonestae significationis. Hesychius exponit ἐγάμαι. LEED. Sic Fl. sola. In reliquis ὀπυεν. SOLAN. Ὀπυιεν & scribi curavi supra, Eun. cap. 12, ubi itidem edd. vulgo i medium omiserant. In l. hic est ὀπυεν, iota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim ὀπύω sine i est ap. Aristoph. Ach. v. 254, — ὡς μακάριος ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. REITZ.

ead. l. 5. Ὀρῶς) Sic melius P. & L. quam in impr. οἶδας. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐριπίδης) Locus est Medae v. 250: Ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μάλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii, *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* GESN.

ead. l. 9. Στήναι) Τοι excidisse videtur, *στήναι τοι*, ἢ ἄπαξ &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad verbum deesse; at cum in Eurip. legatur, *Στήναι θέλοιμ' ἂν μάλλον ἢ ἄπαξ τεκεῖν*, patet, non ipsum verbum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ᾧδίνουσαν) Inscite vertunt: immo praemoneo te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies: id satis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. 'Ωδίνουσαν) 'Ωδινούσαν legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen mutavi. Amat futurum *εἰς μακρὰν*, vid. Aristoph. Thesm. 389, & Vesp. 452. Alciph. I, Epist. 35 f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀντισομένοις. Sed praefens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 1. Σε οὖν) Unde habeat, haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noëter, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adolefcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ) Iac. Elsner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aspasiā nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo *ἐὼν γένηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ*. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ira multo ante Aspasiā vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tune, galle, exstisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur, verbum *γίνεσθαι* *τινὶ* hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat, ut de coniunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud *σε* modo praepositum & omnino cum *γενέσθαι* cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τοῦ *γενέσθαι* hic esse significationem. Interim alia Elsnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc suppedirarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *tis δὲ*, aliae *tis δὴ* habent.

ead. l. 6: Διοσκώρω) Ita impr. In Coll. *Διοσκώρω*, uti & 'Ετ. Δ. XIV scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τὸ *Διοσκώρω*. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, *Διοσκώρους*, & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Castoris & Pollucis agente. Steph. fatetur, etiam *Διόσκοροι* scribi, licet nullum afferat exemplum. Sed *Διόσκουροι* tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν) Mf. *Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμείσθαι ἕκαστα*. GRAEV.

ead. l. 12. ἥσδην γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, *ἥσδην γὰρ τοῦτο τῷ βίῳ*. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus *ὁ* vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mf. Regg. 2955. & 3011. *ἥσδην γὰρ τοιοῦτο τῷ βίῳ*, quod recepimus.

Pag. 321. l. 2. αὐτῶν) Duce Fl. expunxerat Solanus hoc *αὐτῶν*, & fateor, recte posse abesse. Interim quia non infolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ablectione ceterarum edd. veterum, quae *αὐτῶν*, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Wesseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, *πίθον εἶναι τετραμμένον, εἰς δὴν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν*, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut *αὐτῶν* hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, *ἃς ἔχουσιν* abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Davisio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: *Ὁρᾶς, Ὀδυσσεῦ, τῶν Θεῶν ἰσχύον, ὅση; Electr. v. 954: Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σὺ που φίλων, ὧς οὐ τις ἡμῖν ἔστιν &c. Polyaen. Strat. VIII, c. 8: Τὸν βασιλέα τὸν Πορσίαν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. Iov. Trag. l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἔστι σοι &c. quae apud Davis. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrium de Merc. Cond. cap. 19 pr. *τοῦτο μὲν ἥδιστον**

ἐκείνο δεῖπνον. Alii pleonasmī notabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπετής ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 sqq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸ νῦν) Conf. supra huius Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν) Respicitur ad arbores ac fegetes, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἑτέμον οὐ πολλὴν, καὶ σίτον ἀνεκόμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. iniicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. Thucyd. II, cap. 84 pr. δόκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, *opinionem praeberentes invadendi*, quod Schol. ibi recte exponit, προσπείσειν. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβαλεῖν. Ibid. ὥς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτοὺς. Idem V, 16 f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενος. Et sic alterius fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὼν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἐπάγειν, & similia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, *in se mutuo irruere*, proelium committere. Adde Noftr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν τείχεσι. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλοντα νοσήματα, *morbi, quibus infestor*. Sed de fino congereret, quae inveniuntur ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in casu non abfimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφορὰ fit idem ac τέλεσμα, *tributum*. LEED.

ead. l. 14. Οἰσύνην) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — *flectuntque salignas Umbonum crates*. Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, *scuta Germanorum dicuntur fuisse viminum textus*. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγων μεταδιδούς) Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae rabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. GESN.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt: *neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus confictaris*.

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογιζόμενος esse in eadem περικοπῇ repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Mf. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, & talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μεριζεσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μερίζ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένους. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπαναστὰς περὶ δέειν ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ) Vertunt: Sero surgis crepusculo, & si libuerit, lavaris. Praestat sera vespera. Duplex enim erat vespera, prior, & ferrior. Vespera prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δέειν, πρῶτα, καὶ ὀψία. Suidas: Δέειν ὀψία, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δέειν πρῶτα, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀρίστον. Sera vespera circa solis occasum. Vespera prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam infulsa delenda. Hesych. δέειν πρῶτα, ἢ μετ' ἀρίστον ὥρα. δέειν ὀψία, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vespera prior est tempus a prandio. Vespera ferior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehat. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας) Cum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindicet, unam maenida ad coenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβηται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἡ ἵππομανία — ἐπέληπται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae hic & illic est, corripit morbo, recte contra Gronov. asserit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. I, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciph. εἰ χειμῶν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. vero ἀλλῃ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμῶν ἐπέλαβε, oppressit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἐφθειρε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβοῦσας, die ingruente; item Diod. Sic. aliosque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμῶζειν) Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic postular. Vid. supra Iov. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. REITZ.

ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις) Conf. supra Nigr. § 22 f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰναρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιμμένος) Affert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienfis: Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur, abrogata tyrannide, aut exutus tyrannide. Sed Mf. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poëtas & alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινὸς ἐκείνου non bene iunguntur. GRAEV.

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemsterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη. Vertunt: reliquaeque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet ληρῆν, & tempus perdere. Vertendum, reliquisque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus chortagium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant.

Lucian. Vol. VI.

P p

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγῃ) De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discas. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὺς προπέμποντας) Alios consensu testis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους, anteambulones, & a tergo sequentes. Optime Mf. τοὺς προπομπέοντας, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est praemittentes. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος. GUYET.

ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus. Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλλειπτικῶς, id liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philop. cap. 17, σιδήρου πεποιημένος & saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ. pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ οἱ δὲ ἀργύρου οἱ δὲ χρυσοῦ οἱ δὲ κασιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἶχεν δὲ πᾶν καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδερόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Asino c. 53 pr. κλίνη ἢ μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκ πληροῦν, tamen secutus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsi praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, no-

nissimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμιον πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter norata. Nam satis superque est exemplorum in nota Iensii & L. Bos de Ellipsi. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pender χρυσού; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me verum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Lucianum fenarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐστὶ ἰσπεδεύειν facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: Spectantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πύτταν ὑπόπηλον) Sequitur pervenuista comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vestes, clavos, stipites, καὶ πύτταν ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, picemque sublitam. Sed Ms. καὶ πύτταν, καὶ πηλόν, & picem, & lutum. Ὑπόπηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πηλίνος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέ ποῦ ἐφιστά τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοῦς, οἵτινες εἶεν τῆς ἀρχῆς. Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vestes regni. GRAEV.

ead. l. 7. Μυῶν πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, foricum & murium araneorum copia. Nam forices & mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. Μυῶν) Vide supra ad Z. Tp. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν legam; vid. omnino supra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt mures, quam muscae; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum socii erunt mures, non muscae; etsi aliter visum Wesfel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi. De muribus in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελαύνειν) Conf. supra notata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epist. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἐοικεν οὕτως) Lege οὕτως. GUYET.

ibid. Κολοσσιαίῳ) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δείγματα) P. δήματα. Veneta utraque δείγματα, unde conicio scriptum fuisse δείματα. SOLAN. Cum in *l.* esset δείγματα, Solanus deletο γ. δείματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A. 1. W.* sed & marg. *Hag.* ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Gesnerus vulgatam fervans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δείματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiore faciet sermonem; nam *pavor* plus est, quam *metus*: adeoque metus ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.) Ποιμένα λαῶν, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. II. K, 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere, quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδὸν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrum Ὑ. *εικ.* c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑῖος καφὸς ὦν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσην) Xerxem. Vid. Xenoph. Ἀναβ. SOLAN.

ead. l. 15. Δίῳ) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Consule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam Ptolemaeus Lagus erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? Ptolemaeus Ceraunius. V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit δάρσος τῷ φόβῳ, non ἐλπίδα. LEED. De mali expectatione ἐλπίδα vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. Ἐλπίζω vero Long. Past. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis expectatione: οὐδὲν εἶδεν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θήλην εἰς ἀφθονον. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τινὸς πάσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Baf.) θανάτῳ περιέπεσεν αὖν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus millies ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολισθοῖ forsan. GUYET. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ab ὀλισθῆω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scori Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδοῦ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberret smilion, deflestatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine. Αἰμάσσειν non construitur cum secundo casu. Sed legendum ex Mf. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpellum aberret, deflestatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequae ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἰμάξαι nihil aliud esse, quam ὅς vel ὅτι ἐντεμόν αἰμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἡσέβηκεναι φαγόντα. quod frustra improbabat Solanus noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλῶ ait, γὰρ ὤετο μικρότερον, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεόμενος — ὀπτάσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλην παραδοθέντα. Noster Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulat. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

ead. l. 8. Εἶψη ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. BOURD. Regi scenico tribuit Micyllus εἶψη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, eburneis capulis gladios, & comam ventilantem, sic interpret. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος est coma promissa, quae flagellat cervices, coma vaga & volucris, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de personis Comicis: τῶ δὲ ἐπίσειστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροῖαν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπίσεινται αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειστος, & iactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀνασειόντα ὀρθήν, καὶ ἀμφιλαφεῖ πένθος δίκην, iactantem rectos crines & multos instar quercus. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis. GRAEV.

ead. l. 10. Προσκρούσας — παρείχε) De histrionibus regis personam gerentibus, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσει, γέλωτα δηλαδὴ παρείχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρείχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κενεμβατεῖν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablati, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepsisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλῃ

φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομέ-
νοις, ἀλλ' ὀλίσιμα ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistant, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum κενεμβατούντων lapsu vulne-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioli, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prae-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἐλλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλᾷ μῶ. Ellipsi prorsus eadem. Tria
similia dedit Bergl. ad Alciphro. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I, Tim.
§ 22, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, Λείας ἀπά-
σας καὶ κατήναρσμένας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. ὁκτῶ
μὲν ναὺς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πνὸν αὐτῇ κνίσσῃ. Et cap. 33, ἐπιτίφονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Ῥάκια δούτινα) Tangit scenicas vestes servo-
rum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut pa-
tet apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingeant,
vestes intuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικαὶ
ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάννυ εὐτελῶν συγκεκομμένα. Hinc centu-
culum mimi, apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus:
Consutus tunicis huc advenio, non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum καθάρων. Ἐμβάδων supra
habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis sermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τό γε κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-

λαίφ *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summaria*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. Asin. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) Dicit Alestryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις Ἐμμεμετρημένος, *naturalibus dumtaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit Ἐμμετρέω, aut ubi legitur Ἐμμεμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit *viris doctis*. Mf. noster scribit *ἑμμεμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι *ἑνεμετρήθη*, quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex μεμετρημένος quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλεκτός. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrum, Tox. c. 57 med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὄν. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ νηπίου — ἀποτέμνονται, pro ἐκ νηπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε ἰάσομαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ ἰάσομαι αὐτοὺς legimus, ubi I. Elsner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *iuvabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχορucheῖν) Καὶ μὲν τοιχορucheῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; sed remedium praesentius nobis Mf. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχορucheῖν γε σὺ με ἀναγκάσεις; Num tu me compelles parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; quomodo hoc fieri poterit, *clausis foribus*? GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχορucheῖν etiam P. & L. Ceterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ — est, pro *συναν* — quae his mutatis satis iam commode habent; ideoque servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπές ἐστὶ) Post τὸ ἐστὶ reponendum vide-

tur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλοι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλοι. Sed medium galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσας &c. Exempla eiusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Pag. 334. l. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus est, qui me diu torfit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praefidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpreteretur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώζεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, at ille rursus coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. Serice aut Scythice si interpretes locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim ebibet? quid bibere ad corii rosionem? Deinde ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινού, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πίνω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινώ est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινούται, ἀπορυπούται. Πίνος γὰρ ὁ ῥυτίς. Ἀποπινούται est sordibus purgatur. Πίνος enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται. & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: at ille rursus soleas obrodens sordibus purget. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset futor, dives postea evaferat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo ille iterum, inquit, circumrodet, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesychio ἀποπινούται, ἀπορυπούται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινούν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινούν pro ἀποπινών scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινών requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. Lege ἀποτείνων. Guyet. Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de sutore, quem Simonis huius Lucianei archetypum dicas, adeo similis est, IX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & scribentem, iotacistaе ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. GESN. Iensii emendatio ἀποπίνων legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque apprime appositum est. Graevii ἀποπινούν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσῶν, in Grammatica Verweiana χρυσούν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit Gesnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπίνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρᾶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπότιλον) V. Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & V. 2. Bened. ἐπὶ. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse Bourd. REITZ.

ead. l. 10. Κλειθρον) Cum nihil variant edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non assequor. Sed forsan suspicatus est κλειστρον in quibusdam esse, ut supra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλειθρον mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμαυράν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque τε. SOLAN.

Pag. 336. l. 6. Τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, at sedecim vidit, opinor, Sosylus, Nam se dubitare, non certo scire num vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: *σιώπῃ-
σον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς*. Vertunt: *Ta-
ce, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto*. Quis furabatur?
Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quid-
quam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in
furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intellige-
re. GRAEV.

ead. l. 7. ὅλως γοῦν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non sper-
nerem: causam vid. ex not. nostra sequi. Satis tamen tolera-
bile est ὅλως. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν &c.) Typographi vitium
esse ducerem, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum
enim *περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν &c.* GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὢν) Delendum τ' &
sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absur-
dum, quem secutus prior interpret est. SOLAN. Quia nimis
brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praeferens,
nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec
fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quam-
quam nec alias admodum laboris appetens*. Graeca enim sic lege-
bantur: *ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελὴς,
ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν*. Gesnerus sic: *Etenim circa equile
non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus sit*. Nec pote-
rat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τε eie-
cto, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim
ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc
thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo verse-
tur, ut sub diligentiae praetextu occasionem capter subinde
aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut
poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & in-
solitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum
sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sol-
licitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae
quo pristina lectio sponte iam corruet: nec quisquam, credo,
arguari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti
suspicionem cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam dives factus
est, negligit stabulum*. At ut hoc per se nihili est, ita magis fri-
get, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*:
quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administra-
tam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ τίσιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. e.
huius ed. c. 22. Servi nomen, REITZ.

ead. l. 12. Τὰ μὲν — τοῦ κακοδαίμονος) Sic nostros vidisti stentis ocellos. LEED.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὁμοῖος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω) Elegantius & ἁπτικότερος Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paulo ante monui. GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπειμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αὐτοῖς) Theophrastus in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφον. Alciph. III, Ep. 34 f. Φεῖδωνος καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vit. Aucr. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi iam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὁρᾶς — τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα) Ὁρᾶς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα. Interpres: Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem. Sed δακτύλους κατεσκληκὼς, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων, & totus contabuit, & extenuatus est curis. Sic igitur verte: Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & eius digitos contabuisse, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. Posses etiam vertere, digitos eius occalluisse, callo fuisse obduetos, sive callo induruisse assidua supputatione; & hoc malo. Mox nescio, cur σίλφῃ Latine vertatur silpha, ut paulo ante σμίλιον, smilium, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum blatta, & scalpellum. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego mallem ὑπὸ. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα) Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occallescant, trahenda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & iam est,

hic Gniphō, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicitur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἐν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & usuras & digitos numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλφην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passively, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. Long. Paft. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίου. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi περαινώμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ex l. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρῃ conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἔμοι δέ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti apparet, illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστο, accentu retracto; eadem aequae exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἑτεραλλεῖ, leg. Ἑτεραλλεῖ.

Научная библиотека
ОДЕССКОГО НАЦИОНАЛЬНОГО
УНИВЕРСИТЕТА
имени П. П. МЕЧНИКОВА

296555 1948

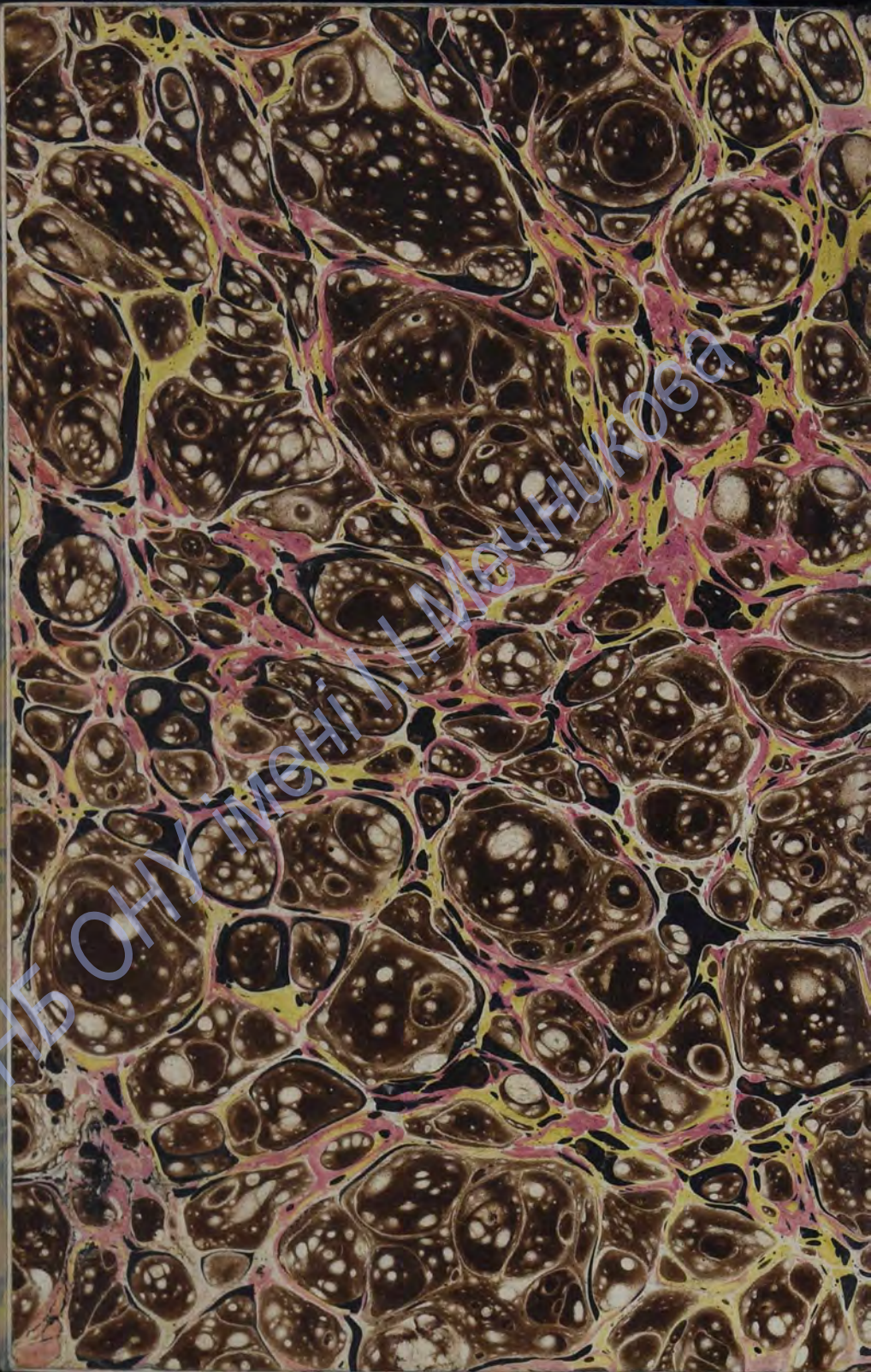
НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

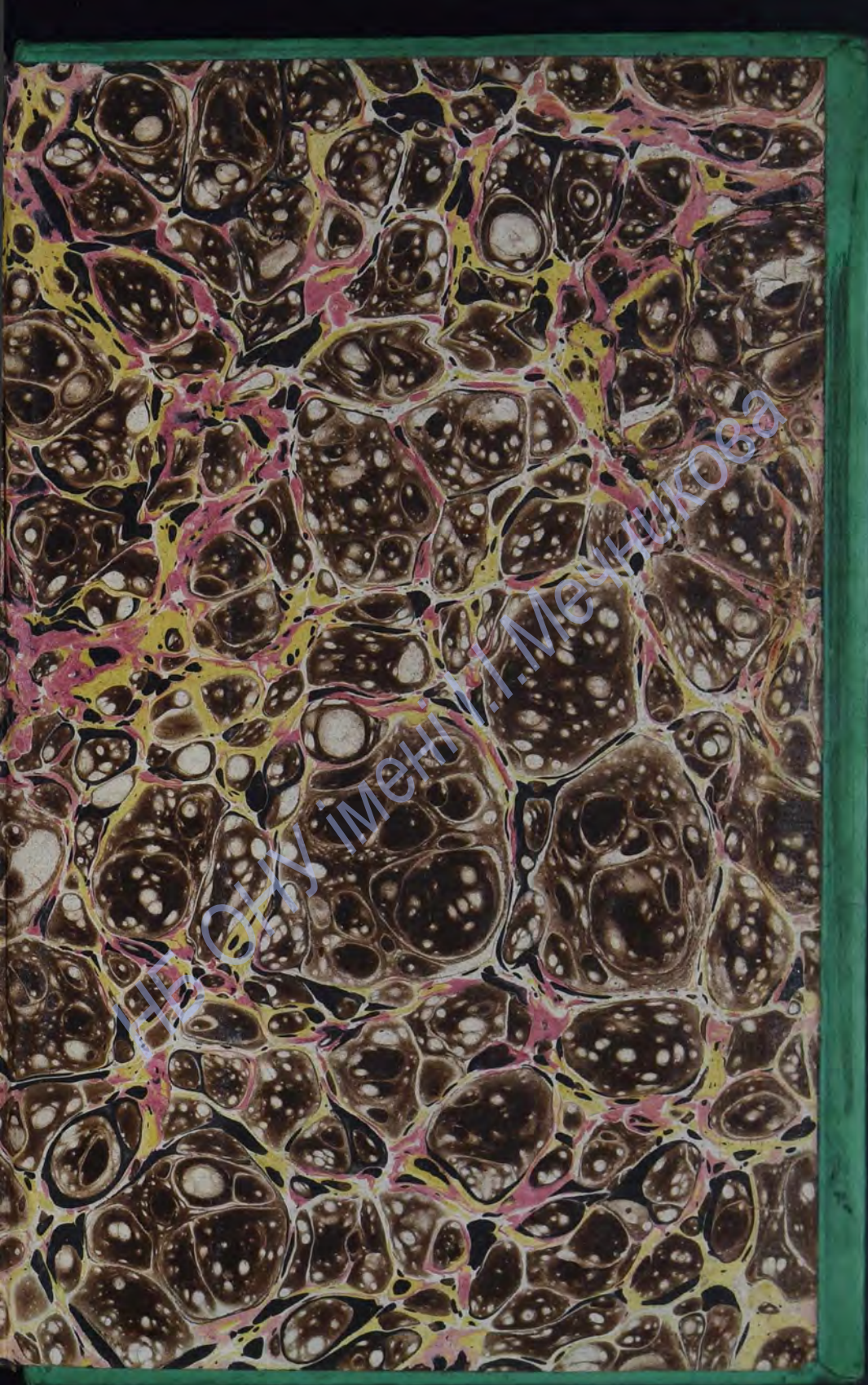
НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

409

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова